

Vin nou în burdufuri noi

de Zac POONEN

Zac POONEN

**Vin nou
în burdufuri noi**

CUPRINS

CAPITOLUL 1	9
VINUL NOU ÎN BURDUFURI NOI	9
VINUL NOU	9
BURDUFUL NOU	14
CAPITOLUL 2	18
DUMNEZEU ARE NEVOIE DE BĂRBAȚI	18
CAPITOLUL 3	24
DUMNEZEU ARE NEVOIE DE FEMEI	24
SLAVA EI CA AJUTOR AL BĂRBATULUI.....	24
CHEMAREA EI CA MAMĂ.....	27
SLAVA EI CA O MARTORĂ PENTRU HRISTOS	29
CAPITOLUL 4	33
ORI RELIGIOZITATE, ORI SPIRITUALITATE	33
CAPITOLUL 5	43
SPIRITUL NOULUI LEGĂMÂNT	43
CAPITOLUL 6	53
NOUL LEGĂMÂNT – O ASOCIERE CU ISUS.....	53
CAPITOLUL 7	61
ISUS – ISPITIT CA ȘI NOI.....	61
CAPITOLUL 8	70
SPIRITUALITATE ADEVĂRATĂ – CĂUTÂND INTERESELE LUI DUMNEZEU.....	70
CAPITOLUL 9	79
SFINȚIRE ȘI PĂRTĂȘIE	79

CAPITOLUL 10	89
BIRUIND DUHUL LUI ANTIHRIST.....	89
PĂCATUL	90
ÎNĂLȚAREA PROPRIEI PERSOANE	92
MINCIUNA	93
ÎNȘELĂCIUNEA	94
CAPITOLUL 11	97
BIRUINȚA CARE VINE PRIN LĂUDAREA LUI DUMNEZEU	97
CAPITOLUL 12	106
DE CE CAD CREȘTINII	106
1. LIPSA TEMERII DE DUMNEZEU	107
2. LIPSA CREDINȚEI	108
3. NECUNOAȘTEREA SLĂBICIUNII FIRII PĂMÂNTEȘTI	109
4. TENDINȚA DE EVITARE A SUFERINȚEI	110
5. LIPSA STRĂDANIEI PENTRU ÎNAINȚARE	111
6. EVITAREA DETRONĂRII VIEȚII SUFLETEȘTI.....	112
7. DISPREȚUIREA PĂRȚĂȘIEI	113
CAPITOLUL 13	115
FAPTE MOARTE.....	115
1. FAPTE FĂCUTE FĂRĂ BUCURIE	115
2. FAPTE FĂCUTE FĂRĂ IUBIRE	116
3. FAPTE FĂCUTE FĂRĂ RĂVNĂ.....	117
4. FAPTE FĂCUTE FĂRĂ CREDINȚĂ.....	117
5. FAPTE FĂCUTE PENTRU CÂȘTIGUL PERSONAL ȘI PENTRU CINSTIREA DIN PARTEA OAMENILOR	118
6. FAPTE FĂCUTE DOAR PENTRU LINIȘTIREA CONȘTIINȚEI	119
7. FAPTE FĂCUTE DIN FRICA DE JUDECATA DIVINĂ.....	120
8. FAPTE FĂCUTE PENTRU OBȚINEREA UNUI CONTRASERVICIU ...	120
9. FAPTE FĂCUTE FĂRĂ A PURTA ÎN TRUP OMORÂREA DOMNULUI ISUS.....	121

10. FAPTE CARE PROVIN DIN PROPRIA NOASTRĂ RAȚIUNE UMANĂ	122
CAPITOLUL 14	124
BINECUVÂNTAREA LUI DUMNEZEU SAU APROBAREA LUI?	124
CAPITOLUL 15	129
UN ALT „ISUS” ȘI LUCRAREA LUI	129
CAPITOLUL 16	132
SEMNELE CULTICULUI.....	132
1. HRISTOS PLUS UN ALT OM	133
2. BIBLIA PLUS ÎNCĂ O CARTE.....	134
3. EXCLUSIVITATE ÎN PĂRTĂȘIE.....	135
4. NICI O RĂSPUNDERE ÎN PRIVINȚA EVANGHELIZĂRII	137
5. MARGINALIZAREA ÎNVĂȚĂTURII DESPRE ÎNDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ	139
6. TENDINȚA DE A TĂINUI CREZUL CULTULUI.....	140
7. UN GRAD AVANSAT DE UNIFORMITATE	142
RĂMÂNAREA ÎN LIBERTATE	144
CAPITOLUL 17	145
SEMNE CARE ARATĂ A DOUA VENIRE A LUI ISUS.....	145
1. RĂZBOAIE.....	145
2. FOAMETE.....	146
3. DEZASTRE NATURALE	146
4. CREȘTEREA CUNOȘTINȚEI	146
5. DEZVOLTAREA FĂRĂ PRECEDENT A VITEZELOR DE DEPLASARE	147
6. OAMENII SUNT IUBITORI DE PLĂCERI	147
7. UN DUH DE NEASCULTARE	148
8. ÎNDEPĂRTAREA DE LA CREDINȚĂ	149
9. ISRAEL	149
ORARUL LUI DUMNEZEU.....	150
11. RESPONSABILITATEA NOASTRĂ.....	150
12. DOUĂ CHEMĂRI ALE DUHULUI SFÂNT	151

CAPITOLUL 18	152
FIIND PREGĂTIȚI PENTRU VENIREA DOMNULUI	152
1. CREDINCIOȘIE ÎN VIAȚA ASCUNSĂ	152
2. CREDINCIOȘIE ÎN SLUJIRE.....	153
3. CREDINCIOȘIE ÎN SLUJIREA FRAȚILOR	154
CAPITOLUL 19	157
EVANGHELIZARE ȘI UCENICIZARE.....	157
EVANGHELIZARE.....	158
UCENICIZARE	160
CAPITOLUL 20	164
CHEMAREA NOASTRĂ SPECIFICĂ, CA BISERICĂ.....	164
1. NU MĂREȚIE CI SFINȚENIE	164
2. NU VIAȚA EXTERIOARĂ PE PRIMUL LOC, CI VIAȚA INTERIOARĂ.....	165
3. NU ACTIVITATE AGITATĂ CI ASCULTARE.....	166
4. NU EVANGHELIZARE FĂRĂ UCENICIZARE.....	167
5. DĂRNICIE – NU DUPĂ MODELUL VECHIULUI TESTAMENT, CI DUPĂ MODELUL NOULUI TESTAMENT	168
6. NU PUTEREA OMULUI, CI PUTEREA LUI DUMNEZEU	169
7. NU ADĂUGAREA DE MEMBRI NOI, CI ZIDIREA TRUPULUI LUI HRISTOS	170
CAPITOLUL 21	172
FRÂNGEREA PÂINII – UN LEGĂMÂNT	172
O RELAȚIE DE LEGĂMÂNT CU DUMNEZEU	172
O RELAȚIE DE LEGĂMÂNT ÎN FRĂȚIETATE.....	176
CAPITOLUL 22	180
BISERICA ȘI NECAZUL CEL MARE	180
CAPITOLUL 23	188
ADEVĂRUL PE CARE ÎL CREDEM	188

ADEVĂRUL CU PRIVIRE LA DUMNEZEU.....	189
ADEVĂRUL CU PRIVIRE LA HRISTOS	190
ADEVĂRUL CU PRIVIRE LA MÂNTUIRE.....	194
ADEVĂRUL CU PRIVIRE LA BISERICĂ	197
CAPITOLUL 24	200
CRĂCIUNUL ȘI PAȘTELE – CREȘTINE SAU PĂGÂNE?	200
CRĂCIUNUL	200
PAȘTELE	203
CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU SAU TRADIȚIA OAMENILOR?	204
CAPITOLUL 25	207
PLANUL DESĂVÂRȘIT AL LUI DUMNEZEU PENTRU CEI CARE AU CĂZUT.....	207

Textele biblice sunt scrise între ghilimele, cu caractere *italice*
și sunt citate din versiunea *Dumitru Cornilescu*.
Celelalte citate biblice, care nu sunt scrise cu caractere italice,
sunt parafrazări contextuale utilizate de autor (Nota trad.)

Capitolul 1

Vinul nou în burdufuri noi

Isus a vorbit despre „*vinul nou*” care „*trebuie pus în burdufuri noi*” (Luca 5:38). Vinul nou este viața lui Isus iar burduful nou este Biserica pe care o zidește El.

Vinul Nou

La nunta din Cana, unde era prezent Isus, vinul vechi se terminase. Vinul vechi fusese realizat cu efort omenesc, de-a lungul unei perioade de mulți ani, dar acesta nu a putut împlini nevoia. Aceasta e o pildă a vieții trăite sub Lege, sub Vechiul Legământ. Se termină vinul vechi; iar Domnul trebuie să aștepte până când acesta se termină complet, ca să ne poată da vinul cel nou. „Fiindcă așa vorbește Domnul Dumnezeu: numai așteptând intervenția Mea veți fi salvați. (...) dar voi spuneți: <<ne vom obține ajutorul de la Egipt [de la puterea omenească]!>> Așa că veți fi urmăriți de vrăjmașii voștri. (...) Iar Domnul așteaptă după voi [ca să vi se epuizeze propriile resurse, în care vă încredeți] și așteaptă să veniți la El, ca să vă poată arăta iubirea Lui; El vă va învinge pentru a vă binecuvânta. (...) Ferice de toți cei care așteaptă ajutorul Lui!” (Isaia 30:15-18 trad. Living Bible).

Când noi, în repetate rânduri, am încercat din răspuțeri să trăim în biruință și am eșuat de fiecare dată, prin aceasta Dumnezeu încearcă să ne învețe următoarea lecție: „voi nu puteți avea biruința prin propriile voastre puteri”. Atâta timp cât ești sub Lege, tu vei fi stăpânit de păcat. Lucrarea primordială a lui Dumnezeu în fiecare dintre copiii Săi este nimicirea în totalitate a puterii eului. La nunta din Cana, înainte ca Isus să-și înfăptuiască miracolul, El a așteptat ca vinul cel vechi să se termine. El așteaptă, acum, să se termine suficiența propriilor noastre puteri. Toate eșecurile și înfrângerile noastre au menirea, din partea lui Dumnezeu, de a ne aduce la

punctul final; pentru că El numai în slăbiciunea noastră Își poate manifesta în mod desăvârșit puterea (*2 Corinteni 12:9*). Puterea eului o putem vedea în momentele ispitei și provocării: când reacționăm prin cuvinte pline de amărăciune și prin expresii ale mâniei, când ne justificăm pe noi înșine, când îi criticăm și îi judecăm pe alții și când manifestăm atitudini de ne-iertare; putem vedea această putere în atașamentul nostru bolnăvicios față de lucrurile materiale și în dedicarea noastră pentru agonisirea lor; în dorința de a lupta pentru drepturile noastre și pentru renumele nostru; o putem vedea, de asemenea, în tendința de a căuta răzbunare, etc. Aceste atitudini și altele similare arată vigoarea eului care este încă în noi. Deci, vinul vechi încă nu s-a terminat; iar Isus stă deoparte, așteaptă și „nu face nimic” pentru noi.

O, dacă L-am lăsa pe Dumnezeu să ne zdrobească, dacă ne-am smeri pe noi înșine și am accepta de bunăvoie moartea drepturilor și a reputației noastre, cât de repede ne-ar putea El conduce la o viață a Noului Legământ! Toate împrejurările supărătoare, frustrările și dezamăgirile, zdrobirile sufletești și celelalte stări prin care trecem au menirea, din partea lui Dumnezeu, să reducă tăria eului nostru la zero.

Acesta a fost modul în care a procedat Dumnezeu cu Iov. În cele din urmă, Iov a atins acel punct-zero în care, punându-și fața în țărâna pământului, a spus: „Doamne, eu sunt nimic [sunt zero] (...) Îmi pun mâna peste gură în tăcere (...) Înainte doar auzisem vorbindu-se despre Tine [de la alții, neavând o relație personală], dar acum Te-am văzut de aceea mi-e silă de mine și mă pocăiesc în praf și în cenușă” (*Iov 40:4; 42:5-6* versiune biblică citată de autor).

Acesta e fenomenul care are loc și în cazul nostru atunci când Dumnezeu reușește, în sfârșit, să ne zdrobească și să ne dea o revelație despre Sine. Același Moise, care odinioară se considera pe sine însuși atât de capabil (la vârsta de patruzeci de ani), acum, (cu patruzeci de ani mai târziu) zdrobit fiind de viziunea lui Dumnezeu spune: „Doamne, eu nu pot vorbi. Trimite pe altul” (*vezi Exodul 4:10,13*).

O trăire de aceeași natură a avut și marele proroc, Isaia, când a văzut slava lui Dumnezeu. El a spus: „*Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate*” (Isaia 6:5). Daniel spune că atunci când a primit vedenia pe care i-a dat-o Domnul puterile lui proprii l-au părăsit. El a ajuns la un punct-zero. (Daniel 10:18).

Apostolul Ioan, care era plin de Duhul Sfânt și umblase deja cu Dumnezeu timp de șaizeci și cinci de ani, atunci când l-a văzut pe Isus, pe insula Patmos, a căzut la picioarele Lui ca un om mort (Apocalipsa 1:17).

Toți cei care au văzut slava Domnului au trăit astfel de experiențe! Au căzut cu fețele la pământ și au rămas fără cuvinte.

După ce Dumnezeu ne aduce, în final, la acest punct El ne poate da apoi cu ușurință vinul cel nou, și anume viața lui Isus, natura divină, binecuvântarea excepțională a Noului Legământ încheiat prin sângele lui Isus.

Ce minunat ar fi ca noi toți să ajungem repede la acel punct și să trăim în starea aceea, cu fețele la pământ înaintea lui Dumnezeu, în toate zilele vieții noastre! Fiindcă în acea viață există o înaintare din lumină înspre lumină (Proverbe 4:18) și din slavă în slavă (2 Corinteni 3:18).

Ioan vorbește despre „Umblarea în lumină” (1 Ioan 1:7). Nu există vreo staționare în lumină, ci mai degrabă o umblare: o înaintare care ne duce din ce în ce mai aproape de Cel în care nu există nici o umbră de întunecime. În acest fel, lumina strălucește tot mai tare asupra vieții noastre, noi devenim din ce în ce mai conștienți de păcatele ascunse care zac în firea noastră pământească, de existența cărora nu eram conștienți înainte, iar sângele lui Isus ne curățește de toate acele păcate ascunse.

Și iată ce se întâmplă: cu cât ne apropiem mai mult de Domnul cu atât devenim mai conștienți de păcatul din firea noastră pământească și vedem din ce în ce mai puțin păcatele altora din jurul nostru. Nu mai dorim să aruncăm cu pietre în femeia prinsă în preacurvie, pentru că în prezența lui Isus vedem păcatul din propria noastră fire pământească și strigăm: „O, nenorocitul de mine!” (Rom

7:24) în loc de: „O, nenorocita de ea!”. Adam a arătat cu degetul către soția lui chiar și atunci când a stat înaintea lui Dumnezeu (*Geneza 3:12*). Însă Dumnezeu l-a făcut conștient de propriul său păcat (*Geneza 3:17*). Același lucru îl va face Domnul și în cazul nostru. De fapt, acesta e testul în urma căruia se va clarifica dacă avem doar o religie și anumite doctrine sau dacă umblăm cu-adevărat înaintea Feței lui Dumnezeu.

S-a terminat vinul din viața noastră personală, din viața căsniciei sau a adunării noastre? Atunci este vremea să căutăm Fața Domnului și să recunoaștem în mod sincer nevoia pe care o avem. Numai El ne poate da vinul cel nou! Vinul nou din Cana nu a fost realizat prin efort omenesc. A fost lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu. Tot așa poate fi și în viața noastră. El va scrie legile Sale în inimile și-n mințile noastre și va lucra în noi „și voința și înfăptuirea” pentru a face voia Lui desăvârșită (*Evrei 8:10; Filipeni 2:13*). El va tăia împrejur inimile noastre ca să-L iubim și ne va motiva la umblarea în ascultare de poruncile Lui (*Deuteronom 30:6; Ezechiel 36:27*). Măsura în care aceste binecuvântări vor fi lucrarea Lui va fi egală cu măsura în care vinul cel nou realizat în Cana a fost lucrarea Lui. Acesta e înțelesul harului. Chiar dacă am încerca o viață întreagă, noi nu am putea realiza viața lui Isus în noi. Dar dacă purtăm „în trupul nostru omorârea Domnului Isus” (luarea crucii în fiecare zi, moartea față de eul nostru, față de voința proprie, față de drepturile noastre și față de reputația noastră), Dumnezeu promite să producă vinul cel nou al vieții lui Isus în noi (*2 Corinteni 4:10*).

Noi trebuie să alergăm această cursă cu privirea ațintită la Isus, comparându-ne tot timpul numai cu El. Numai așa va putea exista în inimile noastre un strigăt continuu de felul: „O, nenorocitul de mine!”, având tot timpul înaintea ochilor cât de diferiți suntem de Isus, chiar și atunci când am ajuns deja la o viață de biruință asupra păcatelor conștiente. „Cei ce se compară pe ei înșiși cu alți credincioși sunt idioți spirituali” (*2 Corinteni 10:12* versiune biblică citată de autor), pentru că aceasta e calea cea mai sigură înspre mândria spirituală și spre o sumedenie de alte răutăți. Atâta timp cât privirea noastră e ațintită la Isus și ne comparăm tot timpul

numai cu El, nu vom fi expuși pericolului mândriei spirituale. În oglinda Cuvântului lui Dumnezeu, Duhul Sfânt ne arată mai întâi slava lui Isus și numai după aceea ne poate schimba în cea asemănare (2 Corinteni 3:18). Pavel a spus că avea o singură țință înspre care se arunca înainte cu stăruință, și aceasta nu era obținerea unui număr cât mai mare de convertiți prin slujirea lui, ci „*premiul chemării cerești a lui Dumnezeu (...) [pentru a deveni ca] Hristos Isus*” (Filipeni 3:13,14). Apoi a spus că „*Gândul acesta [de a ne arunca înainte înspre desăvârșire, înspre totala asemănare cu Isus] deci să ne însuflețească pe toți, care suntem desăvârșiți [în conștiința noastră, trăind în biruință asupra păcatelor conștiinței]*” (Filipeni 3:15). Acesta e semnul de recunoaștere al creștinului matur spiritual. În viața omului lui Dumnezeu, matur spiritual, slujirea, fie în evanghelizare fie în alte domenii, ocupă un loc secundar în raport cu scopul suprem al acestei chemări cerești.

Ioan ne mai spune că numai printr-o astfel de umblare în lumina lui Dumnezeu putem avea părtășie unii cu alții (1 Ioan 1:7); nu numai părtășie cu Dumnezeu, ci și părtășie cu alți credincioși în unitate perfectă. Motivul este foarte simplu. Acela care umblă în lumina lui Dumnezeu, trăind înaintea Feței Lui, va fi întotdeauna conștient de minusurile lui și se va judeca în permanență pe sine însuși, neavând de adus nici o acuzație altor frați. În acest fel nu poate exista vreo dezbinare între oricare doi dintre frații sau surorile care umblă pe această cale. Aceasta e Calea Îngustă care duce la viață, Cale despre care Isus spunea că cei care o găsesc sunt puțini la număr (Matei 7:14). „*Judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu*” din care chiar și „*cel neprihănit scapă cu greu*”, pentru că Dumnezeu, în Casa Lui, „*locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii*” (1 Petru 4:17,18; 1 Timotei 6:16). „*Cine dintre noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? (...) Cel ce umblă în neprihănire [confruntându-se cu adevărul cu privire la sine însuși]*” (Isaia 33:14,15).

Acesta a fost păcatul liderului bisericii din Laodicea, că nu a trăit într-o permanentă judecare a propriei persoane (și poți aluneca

ușor în acest păcat când ești într-o poziție de conducere) și astfel nu a știut că de fapt era un „nenorocit” (*Apocalipsa 3:17*).

Fie ca noi să trăim înaintea Feței lui Dumnezeu în toate zilele vieții noastre în așa fel încât zdrobirea și permanenta judecare a propriei persoane să fie modul nostru normal de viață, strigând: „O, nenorocitul de mine!”. Astfel, chiar și atunci când vom atinge cele mai înalte culmi ale sfințeniei pe care un păcătos mântuit le poate atinge aici pe Pământ, vom continua să spunem (cu sinceritate, din toată inima, fără vreo umilință falsă): „sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții (...) sunt cel dintâi dintre păcătoși” (*Efesenii 3:8, 1 Timotei 1:15*). Astfel vom avea părtășie cu alți credincioși care umblă pe aceeași cale și, treptat, părtășia noastră reciprocă va deveni tot mai mult asemănătoare cu acea părtășie pe care Tatăl și Fiul o au Unul cu Altul (*Ioan 7:21*). Acesta e vinul cel nou pe care Isus dorește să ni-l dea.

Burduful nou

Mulți, care s-au bucurat de mesajul de până acum, s-ar putea ca de aici înainte să nu mai fie dispuși să plătească prețul pentru a avea și burduful nou. Însă Isus a spus că „*vinul nou trebuie pus în burdufuri noi*” (*Luca 5:38*) și aici e testată disponibilitatea noastră de a asculta.

Pentru a obține vinul nou, lupta noastră e împotriva *păcatului*, dar pentru obținerea burdufului nou, lupta noastră trebuie să fie îndreptată împotriva *tradițiilor (datinilor) religioase* care au „*desființat Cuvântul lui Dumnezeu*” (*Marcu 7:13*); și multora le este mult mai dificil să se elibereze de „*datina oamenilor*”, decât să se elibereze de păcat! Însă numai „*cei ce dau năvală pun mâna pe*” Împărăția lui Dumnezeu (*Matei 11:12*). În cazul tradițiilor religioase nu se poate face abstracție de tratamentul violent.

Isus a fost răstignit nu datorită faptului că a predicat împotriva păcatului, ci pentru că a predicat împotriva tradițiilor religioase, care înlocuiseră Cuvântul lui Dumnezeu în comunitatea evreilor (*Marcu 7:1-13*). El a dat în vileag ipocrizia liderilor religioși și

lipsa de valoare a tradițiilor lor, dând afară din Templu pe toți aceia care se foloseau de evlavia oamenilor pentru a câștiga bani. Tocmai râvna Lui pentru curățirea Casei lui Dumnezeu a fost aceea care i-a înfuriat atât de mult pe liderii religioși, încât au cerut răstignirea Lui.

Este puțin probabil că oamenii vor cere răstignirea ta din cauză că predici un mesaj al „zdrobirii” și al „vinului nou”. Dacă, însă, ești hotărât să înaintezi și să proclami tot ce are de spus Dumnezeu, și anume faptul că vinul nou trebuie pus neapărat în burdufuri noi, te poți aștepta, în oricare dintre confesiunile creștine, la revărsarea furiei celor ce sunt în ierarhia religioasă.

De ce a spus Isus că nu e voie să punem vinul nou în burduful vechi? Pentru că burduful vechi nu s-ar mai putea întinde ci ar plesni. Burduful vechi a fost cândva folositor, pentru a păstra vinul cel vechi, dar acum, pentru vinul cel nou, nu mai are nici o utilitate.

Sistemul religios evreiesc, burduful vechi, a fost odată ordonat de Dumnezeu prin Moise pentru a păstra vinul cel vechi. Însă după ce a venit Isus și a pus bazele unui Nou Legământ, a fost nevoie de un burduf nou. Cel vechi trebuia lăsat în urmă. Isus a spus despre cel vechi că nu putea fi nici măcar îmbunătățit prin aplicarea pe el a unor petice din material nou! Peticele noi ar face doar rupturi în materialul vechi (*Luca 5:36*).

Am putea crede că, fiind creștini, ne-am debarasat de vechiul burduf evreiesc și că în biserica creștină avem un burduf nou. Dacă ne uităm, însă, cu băgare de seamă la ceea ce noi numim adunare creștină, vom fi surprinși să găsim în ea multe caracteristici ale Vechiului Legământ.

Luăți în considerare doar trei exemple, deși există multe altele.

În primul rând, evreii aveau o seminție aparte, de preoți, și anume leviții, care erau chemați să intermedieze relația dintre popor și Dumnezeu. Nu toți evreii puteau fi preoți. Sub Noul Legământ, însă, toți credincioșii sunt preoți (*1 Petru 2:5; Apocalipsa 1:6*). Deși acest adevăr este recunoscut teoretic de majoritatea

credincioșilor, el este pus în practică de foarte puțini. Aproape fiecare grupare creștină își are “preotul”, “pastorul”, “slujitorul lui Dumnezeu” sau “lucrătorul cu normă întreagă” care sunt similari leviților din vechime și conduc închinarea oamenilor lui Dumnezeu. Numai acești “Leviți” pot boteza noii convertiți și numai ei pot împărtăși Cina Domnului. Ei sunt susținuți financiar din zeciuiele oamenilor lui Dumnezeu. În timpul adunărilor congregaționale acești “Leviți” domină programul întâlnirilor și nu lasă Trupului lui Hristos aproape nici o oportunitate pentru slujire. Întâlnirile „cu un singur vorbitor” sunt parte a burdufului vechi. Sub Noul Legământ fiecare credincios poate bea din vinul cel nou, poate sluji sub ungerea Duhul Sfânt și poate manifesta darurile Duhului. Pot începe adunarea doi sau trei prooroci, unul sau doi pot manifesta public darul limbilor (dacă există ceva în adunare care să primească tălmăcirea acelor limbi) și fiecare credincios este liber să proorocească în adunare și să zidească suflătește biserica. Acesta e burduful cel nou (*1 Corinteni 14:26-31*). Vinul nou este descris în *1 Corinteni 13* și este viața trăită în iubire. Burduful nou este descris în *1 Corinteni 12* și *14*. Însă, oare sunt numeroși aceia care vor ca lucrurile să fie făcute în felul lui Dumnezeu? Vai! Sunt foarte puțini. Cei mai mulți sunt mulțumiți cu burduful lor vechi și cu “Leviți” lor plătiți.

În al doilea rând, din moment ce numai proorocii aveau Duhul, evreii își aveau proorocii lor care, în diferite situații, puteau afla voia lui Dumnezeu pentru viețile lor. Sub Noul Legământ, însă, proorocii au un rol complet diferit, și anume, zidirea Trupului lui Hristos (*Efesenii 4:11,12*). Din moment ce acum toți credincioșii pot primi Duhul Sfânt, ei nu mai trebuie să meargă la anumiți prooroci pentru a descoperi voia lui Dumnezeu pentru ei (*Evrei 8:11; 1 Ioan 2:27*). Totuși mulți credincioși trăiesc încă în burduful vechi al pelerinajului, mergând la anumiți oameni ai lui Dumnezeu ca să afle ce anume trebuie să facă, cu cine să se căsătorească, etc.

În al treilea rând, societatea evreiască era o comunitate mare, cu oameni răspândiți pe o arie întinsă, dar având un sediu central în Ierusalim și având ca lider un Mare Preot pământesc. Sub

Noul Legământ numai Isus este Marele nostru Preot, în Cer, iar singurul nostru Sediul Central este Tronul lui Dumnezeu. Evreii aveau un sfeșnic al cărui șapte brațe se ramificau dintr-un singur trunchi central (*Exodul 25:31,32*). Acesta era burduful cel vechi.

Sub Noul Legământ, fiecare biserică locală este un sfeșnic separat, fără brațe. Vedem clar acest fapt în *Apocalipsa 1:12, 20* unde cele șapte biserici locale din Asia Mică sunt reprezentate prin șapte sfeșnice diferite, spre deosebire de sfeșnicul evreiesc. Isus, în calitate de Cap al bisericilor, umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice. În acele zile nu exista vreun papă pământesc, vreun secretar general sau vreun președinte al vreunei confesiuni. Nici nu era, nicăieri pe Pământ, vreun “frate prezbiter – șef” care să fi avut ultimul cuvânt în orice problemă. Fiecare biserică locală era cârmuită de presbiteri locali. Acești presbiteri erau răspunzători direct Domnului, în calitate de Cap al lor. În zilele noastre, însă, vedem în jurul nostru o mulțime de creștini care sunt într-un sistem confesional (burduful cel vechi) cu sau fără un anumit nume; deoarece există anumite grupări care pretind că nu sunt confesionale dar care, cu toate acestea, au toate caracteristicile confesionalismului. Toate acestea reprezintă burduful cel vechi.

Dumnezeu a rânduit burduful cel nou al bisericii locale pentru a preveni răspândirea corupției. Dacă cele șapte biserici din Asia Mică s-ar fi ramificat unele dintr-altele atunci doctrinele corupte ale lui Balaam și ale Nicolaiților, precum și proorociile false ale Iezabelei (*Apocalipsa 2:14,15,20*) s-ar fi răspândit la toate cele șapte biserici; dar, din moment ce fiecare dintre ele erau sfeșnice separate, două dintre biserici, cea din Smirna și cea din Filadelfia, au putut să se păstreze curate. Deci, dacă vreți să vă păstrați adunarea curată debarasați-vă de burduful cel vechi al confesionalismului.

Fie ca Domnul să ridice pe mulți în țara noastră care sunt plini de râvnă pentru a demasca și a rupe legăturile tradițiilor omenești (*Matei 11:12*) care au ținut pe atât de mulți în robie, și care, apoi, vor zidi Trupul lui Hristos în fiecare localitate.

Capitolul 2

Dumnezeu are nevoie de bărbați

Dumnezeu are nevoie astăzi de bărbați, și anume de:

- bărbați care să stea înaintea Feței Lui și să-i asculte zilnic glasul;

- bărbați care nu au nici o dorință în inimile lor pentru oricine altcineva sau pentru orice altceva, în afară de Dumnezeu;

- bărbați care sunt temători de Dumnezeu în așa măsură, încât ei urăsc orice formă a păcatului și iubesc neprihănirea și adevărul în toate căile lor;

- bărbați care au biruit ura și gândirea păcătoasă cu privire la sexualitate, care mai degrabă ar muri decât să păcătuiască cu gândul sau cu fapta;

- bărbați al căror stil de viață este luarea zilnică a crucii și străduința de a fi desăvârșiți, care își duc fără oprire „mântuirea până la capăt cu frică și cutremur”;

- bărbați plini de Duhul Sfânt, care au „rădăcina și temelia pusă în dragoste” în așa măsură, încât nimic nu îi poate duce într-o atitudine ne-iubitoare față de o altă ființă omenească, oricât de mare ar fi provocarea în acest sens;

- bărbați care „au rădăcina și temelia pusă” în smerenie într-o așa măsură, încât nici lauda din partea oamenilor, nici creșterea lor spirituală, nici slujirea lor însoțită de semne și minuni dumnezeiești, și nici orice altceva, nu îi va putea convinge că ei nu sunt altceva decât cei mai neînsemnați dintre toți sfinții;

- bărbați care, prin Cuvântul lui Dumnezeu, au o înțelegere a naturii și a scopurilor Sale și care tremură la auzirea acestui Cuvânt, astfel că ei nu vor fi neascultători față de nici cea mai mică dintre porunci, și nu vor fi neglijenți în a-i învăța și pe alții aceste porunci;

- bărbați care proclamă tot planul lui Dumnezeu, demascând curvia religioasă și tradițiile omenești ne-biblice;

- bărbați care au descoperirea Duhului Sfânt despre taina evlaviei, și anume despre faptul că Hristos a venit în trup și a deschis o cale nouă și vie prin răstignirea trupului omenesc;

- bărbați care sunt sânguincioși și muncitori, dar care, în același timp, răspândesc o mireasmă a bucuriei și a păcii, care știu să se joace cu copiii și să se bucure de natura creată de Dumnezeu;

- bărbați care, cu toate că nu sunt asceți, trăiesc o viață disciplinată și nu se tem de greutate;

- bărbați care nu au nici un interes în purtarea hainelor scumpe sau în călătoriile de agrement, care nu își pierd vremea în activități care nu sunt productive pentru Împărăția lui Dumnezeu și care nu-și cheltuiesc banii pe cumpărături inutile;

- bărbați care și-au răstignit pofta de a savura mâncăruri alese și care nu sunt înrobiți de muzică, de sport sau de orice altă activitate legitimă;

- bărbați care au fost disciplinați cu succes de Dumnezeu în focul suferinței, a abuzurilor, a necazurilor, a acuzațiilor false, a bolilor, a greutăților financiare și a opoziției din partea rudeniilor și a conducătorilor religioși;

- bărbați plini de milă, care pot simți împreună cu cei mai mari păcătoși și cu cei mai răi dintre credincioși, care sunt capabili să întărească nădejdea unor astfel de oameni, pentru că ei înșiși se consideră a fi cei dintâi dintre păcătoși;

- bărbați care sunt atât de puternic ancorați în siguranța iubirii Tatălui lor Ceresc, încât ei nu sunt niciodată îngrijorați de nimic, nu se tem de Satan, de oamenii răi, de situații dificile și de nimic altceva;

- bărbați care „au intrat în odihna lui Dumnezeu” și care cred în acea suveranitate, care lucrează, în toate situațiile, pentru binele lor suprem, și care, din acest motiv, sunt întotdeauna

mulțumitori în orice circumstanță, pentru toți oamenii și pentru toate lucrurile;

- bărbați care își găsesc bucuria numai în Dumnezeu și care, din această cauză, sunt plini de bucuria Domnului, având biruință asupra tuturor indispozițiilor din viața lor;

- bărbați cu o credință vie, care nu își pun deloc încrederea în ei înșiși sau în capacitățile lor naturale, dar care în orice situație sunt total încrezători că Dumnezeu este Ajutorul lor, care nu lipsește niciodată în nevoi;

- bărbați care trăiesc călăuziți, nu de îndemnul rațiunii lor, ci de Duhul Sfânt;

- bărbați care au fost botezați în mod autentic de Însuși Hristos, cu Duhul Sfânt și cu foc (și nu doar exaltați de vreo imitație emoțională sau doar convinși la nivelul minții de vreun argument teologic);

- bărbați care trăiesc încontinuu sub ungerea Duhului Sfânt, fiind înzestrați cu darurile supranaturale primite de la El;

- bărbați care în urma descoperirii dumnezeiești văd în Biserică Trupul lui Hristos (și nu o organizație confesională sau o grupare în jurul unei linii doctrinare) și care își dăruiesc toate energiile, toate bunurile materiale și toate darurile spirituale pentru zidirea acestei Biserici;

- bărbați care au învățat ca prin ajutorul dat de Duhul Sfânt să-și țină în frâu limba și a căror vorbire este acum aprinsă de Cuvântul Divin;

- bărbați care au abandonat totul în mâna lui Dumnezeu, care nu mai sunt atașați de bani sau de lucruri materiale și nu doresc vreun câștig de la alții;

- bărbați care sunt capabili să se încreadă în Dumnezeu în legătură cu nevoile lor pământești, care niciodată nu strecoară aluzii la nevoile lor materiale și care nici în conversații, nici în scrisori sau rapoarte, nu scot în evidență ostenele lor;

- bărbați care nu sunt încăpățânați ci blânzi, deschiși la critica altora și dornici de a fi corecțați de frații mai bătrâni și mai înțelepți;

- bărbați care nu au nici o dorință de a-i domina pe alții sau de a da sfaturi altora (deși sunt gata să sfătuiască pe alții atunci când sunt întrebați) și care nu au vreo ambiție de a fi considerați frați „mai mari” sau lideri, ci a căror singură dorință este de a fi frați în adevăratul sens al cuvântului și slujitori ai tuturor;

- bărbați cu care te poți înțelege ușor, care acceptă să fie deranjați de alții și acceptă ca alții să profite de pe urma lor;

- bărbați care nu vor face vreo distincție între milionar și cerșetor, între omul alb și cel de culoare, între intelectual și cel cu deficiențe mintale, între omul cult și cel barbar, ci îi vor trata pe toți la fel;

- bărbați care niciodată nu vor putea fi influențați de soții, copii, rudenii, prieteni sau de alți credincioși, pentru a se răci câtuși de puțin din devotamentul lor față de Hristos sau din ascultarea lor față de poruncile lui Dumnezeu;

- bărbați care nu pot fi determinați prin mită să facă vreun compromis, oricât de mare ar fi recompensa oferită de Satan (în bani, prin creșterea prestigiului, sau în alt mod);

- bărbați care sunt martori neînfricați ai lui Hristos, care nu se tem de conducătorii religioși și nici de cei laici;

- bărbați care nu au slăbiciunea de a dori să facă pe placul vreunui om de pe Pământ, și care, dacă e necesar, sunt gata să stea împotriva tuturor oamenilor pentru a plăcea numai lui Dumnezeu;

- bărbați pentru care slava lui Dumnezeu, voia lui Dumnezeu, și Împărăția Lui, au întotdeauna prioritate față de „urgențele” nevoilor omenești și față de propriul confort;

- bărbați care nici prin presiuni venite din exterior și nici la îndemnul propriei lor rațiuni nu pot fi determinați să facă „lucrări moarte” pentru Dumnezeu, ci a căror dorință arzătoare și satisfacție

deplină este numai înfăptuirea voii lui Dumnezeu, descoperite pentru viața lor;

- bărbați care prin discernământul dat de Duhul Sfânt pot deosebi lucrările creștine duhovnicești de cele sufletești;

- bărbați care privesc lucrurile dintr-o perspectivă cerească și nu dintr-una pământească;

- bărbați care refuză orice onoare și orice titluri oferite de alți slujitori;

- bărbați care știu cum să se roage neîncetat și sunt mereu la dispoziție pentru lupta spirituală în post și rugăciune;

- bărbați care au învățat să dăruiască cu generozitate, cu bucurie, în secret și cu înțelepciune;

- bărbați care sunt dispuși să se facă „tuturor totul, pentru ca, prin orice mijloc, să aducă la mântuire” pe cât mai mulți dintre cei pierduți;

- bărbați care doresc cu ardoare să-i vadă pe alții nu numai salvați, dar și devenind ucenici ai lui Hristos, ajungând la un nivel cât mai înalt de cunoaștere a adevărului și să-i vadă ascultând de toate poruncile lui Dumnezeu;

- bărbați care doresc cu ardoare să vadă că în orice loc, mărturia despre Dumnezeu este nepătată;

- bărbați care au o pasiune arzătoare pentru a-L vedea pe Hristos glorificat în Biserică;

- bărbați care în nici un fel nu „umblă după foloasele lor”;

- bărbați cu demnitate și autoritate duhovnicească;

- bărbați care, în anumite situații, vor sta SINGURI de partea lui Dumnezeu, împotriva întregii lumi;

- bărbați liberi de orice compromis, asemeni apostolilor și proorocilor din vechime.

Astăzi lucrarea lui Dumnezeu în lume are de suferit, pentru că astfel de bărbați sunt puțini la număr. Hotărăște din toată inima ta, ca în mijlocul unui neam viclean și prea-curvar și a unei

creștinătăți compromise, să fi tu un astfel de bărbat care se pune la dispoziția lui Dumnezeu. Dacă dorești sincer, din momentul în care în tine nu mai există parțialitate față de Dumnezeu, vei putea fi și tu unul dintre ei. Este posibil pentru tine să fi un astfel de om, pentru că Dumnezeu cere devotament și ascultare numai în domeniul conștient al vieții cuiva. Chiar dacă domeniul conștient al vieții tale este încă restrâns, acest domeniu va crește continuu pe măsură ce umbli în lumină și te străduiești să ajungi desăvârșit. Deci nu există nici o scuză pentru a nu avea caracteristicile unui astfel de bărbat. Din moment ce știm că „nimic bun nu locuiește în firea pământească”, noi trebuie să căutam harul lui Dumnezeu pentru a putea avea aceste virtuți enumerate mai sus. Deci cere-I zilnic lui Dumnezeu, cu stăruință, să îți dea har pentru a fi un astfel de bărbat, în aceste ultime zile ale veacului.

Capitolul 3

Dumnezeu are nevoie de femei

Dumnezeu are nevoie astăzi de femei care să portretizeze cu credincioșie, prin viața lor, slava pe care încă de la început a intenționat să o manifeste El printr-o femeie, atunci când a creat-o pe Eva.

Slava ei ca ajutor al bărbatului

Dumnezeu a creat-o pe Eva ca ea să poată fi un *ajutor* potrivit pentru bărbat (*Geneza 2:18*). Vedem slava acestei slujbe atunci când observăm că titlul de „Ajutor” este cel folosit de Însuși Domnul Isus, când a vorbește despre Duhul Sfânt (*Ioan 14:16*) (în Biblia Cornilescu apare „Mângâietor”, dar cuvântul grecesc „Paracleton” poate fi tradus și ca „Ajutor” – nota trad.).

Așa cum Duhul Sfânt, în mod invizibil și tăcut, și totuși plin de putere, îl ajută pe credincios tot așa femeia a fost creată ca să-l ajute pe bărbat. Misiunea Duhului Sfânt este, cum s-ar spune, în spatele cortinei, iar misiunea femeii trebuie să fie la fel.

Viața Domnului Isus este de asemenea un exemplu pentru femeie, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu afirmă că bărbatul este capul femeii exact la fel cum Dumnezeu (Tatăl) este Capul lui Hristos (*1 Corinteni 11:3*). Domnul Isus a acționat întotdeauna în supunere față de Tatăl Său; și o soră temătoare de Dumnezeu va acționa în același fel în raport cu soțul ei. Greșeala Evei în grădina Edenului a fost aceea că a omis să-l consulte pe soțul ei înainte de a lua o decizie. Astfel Satan a înșelat-o (*1 Timotei 2:14*). În zona în care a eșuat Eva, Dumnezeu cheamă astăzi soții creștine să manifeste slava supunerii față de soții lor, exact așa cum Domnul Isus S-a supus Tatălui și după cum Biserica este supusă lui Hristos (*Efesenii 5:24*).

Păcatul a intrat în Univers prin răzvrătirea lui Lucifer; mântuirea a venit prin supunerea lui Hristos. Duhul de supunere smerită față de autoritatea lui Dumnezeu este cea mai mare putere din Univers, pentru că este Duhul lui Hristos. Acest Duh a învins, pe cruce, toate duhurile de răzvrătire. Când o soție se supune soțului ei, ea se supune, de fapt, autorității Cuvântului lui Dumnezeu care îi poruncește să se supună bărbatului; și atunci ea este influențată de cea mai mare putere din Univers. Prin această putere chiar și bărbații necredincioși pot fi câștigați pentru Domnul (*1 Petru 3:1,2*), și dacă femeia trăiește călăuzită de acest Duh de supunere în timpul vieții ei pământești ea va fi mai mult decât biruitoare și se va califica pentru a împărăți cu Hristos pe veci (*Apocalipsa 3:21*).

Aceasta e zona în care Satan o înșeală din nou pe femeie. Așa cum i-a dus pe îngeri în rătăcire, el le duce acum pe femei, prin același spirit de răzvrătire, pe calea pierzării. O soție răzvrătită își transformă căminul într-un loc pustiu, mai rău ca orice deșert (aceasta e semnificația pasajului din *Proverbe 21:19*). În schimb, o femeie cinstită și ascultătoare își încununează bărbatul ca rege și își transformă astfel casa într-un palat (*Proverbe 12:4*). Din punct de vedere spiritual, casa ta poate fi un palat sau un deșert; totul depinde de ce fel de soție ești. Nu este de mirare că ceea ce prețuiește Dumnezeu cel mai mult este un „*duh blând și liniștit*” (*1 Petru 3:4*).

Pasajul biblic din *Proverbe 31:10-31* descrie câteva din trăsăturile unei soții pline de virtute. Starea inimii, lucrul mâinilor și vorbirea limbii ei sunt descrise ca fiind excelente.

Nu se menționează nimic în legătură cu frumusețea ei fizică sau farmecul feminin, fiindcă acestea sunt declarate de Scriptură a fi lipsite de valoare și înșelătoare (*versetul 30*). Ar fi ceva minunat ca toate femeile și fetele să-și dea seama de acest fapt, și mai ales băieții care se gândesc la căsătorie.

„*Femeia cinstită*” descrisă în acest pasaj are o inimă care se teme de Dumnezeu (*versetul 30*). Aceasta e temeiul pentru întreaga ei viață. Ea lucrează cu mâinile ei: coase haine, pregătește mâncare,

plantează pomi și îi ajută pe săraci (*versetele 13-22*). „*Ea deschide gura cu înțelepciune și învățături plăcute îi sunt pe limbă*” (*versetul 26*). Ea are frică de Dumnezeu, este harnică și binevoitoare. Chiar dacă nu este frumoasă la față, slava lui Dumnezeu se manifestă prin inima ei curată, prin mâinile ei aspre și prin vorbirea ei blândă. (Prin contrast, femeile lumești au o inimă murdară, mâini fine și o vorbire vulgară!). Dumnezeu caută astăzi femei prin care să se manifeste slava Sa tocmai în aceste domenii-cheie.

Ca soție, această femeie cinstită este un ajutor adevărat pentru soțul ei. Ea îi face bine soțului ei nu numai din când în când, ci în mod sistematic și până la sfârșitul vieții ei (*versetul 12*); cu alte cuvinte, ea nu își pierde niciodată dragostea dintâi pentru el. De asemenea, ea se adaptează profesiei și chemării lui în viață, suplimentând venitul lui prin munca ei de zi cu zi de-acasă; este cumpătată și foarte atentă la cumpărături astfel încât să nu irosească banii familiei. Ea îl eliberează pe soțul ei de responsabilitățile casei, ca el să se poată implica într-o misiune, în teren, pentru Domnul (*versetele 23-27*). Nu e de mirare că soțul ei o laudă (*versetul 29*) spunând că ea le întrece pe toate femeile din lume (inclusiv pe femeile prim-ministru și pe femeile-predicator). O asemenea soție merită, desigur, să fie lăudată și în public (*versetul 31*), pentru că ea a înțeles slava chemării ei ca femeie.

Noul Testament pune un accent deosebit pe „slujirea sfinților” în casele noastre. „Puneți cu bucurie la dispoziție casele voastre celor care au nevoie de hrană sau de un loc unde să stea peste noapte (...) și formați-vă obiceiul de a invita musafiri la masă (1 Petru 4:9; Romani 12:23 trad. LB).

Ospitalitatea în casă este în primul rând responsabilitatea soției. Ea poate primi răsplata unui prooroc, fără a fi ea însăși o proorociță, pur și simplu prin găzduirea în căminul ei a unui prooroc (*Matei 10:41*). Ea va fi răsplătită și pentru ospitalitatea cu care i-a primit pe unii dintre cei „foarte neînsemnați frați” ai Domnului Isus (*Matei 10: 41*). A-l primi pe un apostol în casa noastră este echivalent cu a-l primi pe Isus Însuși (*Matei 10:40*). La fel, și

primirea unui copil în Numele lui Isus este echivalentă cu primirea Domnului Isus (*Matei 18:5*). Ce posibilități excepționale sunt deschise pentru surori în domeniul ospitalității! Creștinii din primul veac (cărora le-au scris Pavel și Petru cu privire la ospitalitate) erau, în general, foarte săraci; totuși erau îndemnați să ofere sfinților ceea ce puteau: o mâncare simplă și un loc de dormit pe podea. Când credincioșii caută lauda din partea oamenilor ei se simt incapabili de a primi oaspeți până când nu vor putea oferi mâncăruri alese și condiții excelente de cazare. Însă din *1 Timotei 5:10* reiese că în primul secol până și văduvele sărace au slujit sfinților în casele lor!

Slava lui Dumnezeu strălucește printr-o femeie care și-a înțeles chemarea de a fi făuritoarea unui cămin cald și primitor.

Chemarea ei ca mamă

Adam a numit-o pe soția lui „Eva” pentru că ea a fost o mamă. În lumina curată a prezenței lui Dumnezeu, în Eden, el știa clar care va fi misiunea soției lui, iar Eva înțelegea clar slava ei ca mamă. Păcatul și tradițiile omenești, însă, (influențate de Satan) au ajuns să tulbure într-o asemenea măsură percepția maternității în gândirea femeii, încât ea nu mai poate înțelege slava chemării ei de a fi mamă. În timp ce Dumnezeu numește copiii „daruri” (*Psalmul 127:3*), ei sunt etichetați acum în mod satanic ca „accidente”. Tot despre acești micuți se spune că sunt o „bătaie de cap” în timp ce Dumnezeu îi consideră o „binecuvântare” (*Psalmul 127:5; Psalmul 128:4*). Aceste fapte ne arată cât de departe s-au abătut chiar așazișii creștini de Dumnezeu devenind satanici în gândirea lor!

În schimb, gândirea mamei lui Timotei, Eunice, a fost una total diferită. Ea și-a înțeles chemarea în mod clar. Chiar dacă bărbatul ei era necredincios (*Faptele Apostolilor 16:1*), acest fapt nu i-a diminuat credința. Era o femeie cu o „credință neprefăcută” (*2 Timotei 1:5*) care cunoștea Cuvântul lui Dumnezeu. Ea a semănat acest Cuvânt în inima lui Timotei (*2 Timotei 3:14-15*) și, mai mult decât atât, i-a transmis lui Timotei și credința care era în inima ei. Căminul în care a crescut Timotei a fost o oază, pregătită cu grijă de

mama lui, în care Eunice l-a ajutat să respire „aerul curat” al credinței în mijlocul unei lumi pline de „gazele otrăvitoare” ale necredinței. Din moment ce în viața Eunicei existau roadele unei „credințe neprefăcute”, putem fi aproape siguri că Timotei a văzut-o adesea pe mama lui rugându-se, lăudându-L pe Dumnezeu, punându-și toată încrederea în Dumnezeu în situații dificile și evitând întotdeauna cicălrile și lamentările. Deci, nu e de mirare că Timotei a devenit un apostol, un colaborator apropiat al apostolului Pavel. Munca depusă de mama lui a adus, în final, rodul mult dorit.

Aceasta e o provocare pozitivă care ar trebui să motiveze toate mamele secolului douăzeci și unu. Prin faptul că pentru o scurtă perioadă, de 16 - 20 de ani, Eunice a fost o mamă de nota zece pentru Timotei, în căminul ei, ea a făcut mai mult pentru Domnul și pentru Biserică decât ar fi putut face în 100 de ani, dacă ar fi călătorit ca predicator prin lume! O altă femeie a lui Dumnezeu, care a trăit într-un trecut mai apropiat și care a fost mamă a cincisprezece copii, a fost Susana Wesley. Sărăcia i-a decimat familia, unii din copiii ei decedând la vârste fragede. Ea, însă, i-a crescut pe cei rămași în viață cu frică de Dumnezeu, ocupându-se personal de instruirea fiecăruia în parte. Unul dintre fiii ei, John Wesley, crescând, a ajuns un instrument deosebit de puternic în mâinile lui Dumnezeu. Prin lucrarea și scrierile lui au ajuns binecuvântați în ultimele două secole milioane de oameni din toate colțurile lumii. Susana Wesley n-ar fi putut face vreodată nici o mică parte din ceea ce a făcut fiul ei, dacă și-ar fi neglijat casa și s-ar fi dus să lucreze pentru a câștiga bani sau ar fi călătorit prin lume ca învățătoare a Bibliei sau ca evanghelistă.

Conversând cu Timotei despre slujirile bărbaților și ale femeilor, Pavel scrie că deși femeia nu poate avea slujba de învățător sau de cărmuitor, ea poate avea slujba de mamă (*1 Timotei 2:12, 15*). Din contextul acestei scrisori este evident că Pavel recunoaște calitatea de mamă ca pe o slujbă a Bisericii. Aceasta e a doua slujbă la care o cheamă Dumnezeu pe femeie: să fie o mamă temătoare de Dumnezeu pentru copiii ei. Timotei văzuse slava

acestei slujbe în familia lui, în care a crescut, iar acum era rândul lui să îi învețe pe efeseni despre această slavă.

Se vorbește adesea de superioritatea, pe plan profesional, a bărbaților față de femei, însă există în mod sigur un domeniu în care femeile sunt neîntrecute, și anume, domeniul maternal. Însuși acest fapt arată că Dumnezeu a creat-o pe femeie să fie mamă. Mamele care și-au neglijat copiii, fie mergând să lucreze pentru câștigarea mai multor bani (pentru dobândirea unui trai și mai luxos), fie chiar ca să devină predicatori, au avut întotdeauna, după trecerea anilor, trista experiență de a-și vedea copiii suferind într-un fel sau altul, din cauză că acei copii fuseseră neglijăți. La momentul constatării acestei stări de fapt, ele, cu tot regretul, nu mai puteau întoarce timpul înapoi. Aceasta ar trebui să fie o atenționare pentru generația mamelor tinere. Dacă o mamă este nevoită să lucreze pentru asigurarea supraviețuirii familiei ei, în cazul acesta Dumnezeu va da în mod sigur un har suplimentar familiei respective; dar dacă motivul este sporirea confortului și dobândirea unui nivel de trai ridicat atunci se poate aștepta la faptul că „*va secera din firea pământescă [numai] putrezirea*” pentru că Dumnezeu nu va fi obiectul batjocurii nimănui (*Galateni 6:7-8*).

Fie ca ochii tuturor mamelor să fie deschise ca să vadă slava la care sunt chemate.

Slava ei ca o martoră pentru Hristos

Așa cum am văzut, prima mărturie a femeii în favoarea lui Hristos este să fie un ajutor potrivit pentru soțul ei și o mamă pentru copiii ei. Însă Dumnezeu o cheamă, de asemenea, să fie o martoră prin vorbirea ei. În vremea Noului Testament, Dumnezeu nu a rânduit niciodată o femeie în slujba de apostol, în slujba de prooroc (ca *slujbă* [Efeseni 4:11; 1 Corinteni 12:28-29], nu ca *dar* [Faptele Apostolilor 21:9; 1 Corinteni 11:5; 1 Corinteni 14:31] - nota trad.), în slujba de evanghelist, de păstor sau de învățător. În vremea Vechiului Legământ au existat femei cu slujba de prooroc (proorocițe), ultima fiind amintită Ana (*Luca 2:36*). În Noul

Testament (după Ziua Cincizecimii), singura femeie care a pretins că este rânduită în slujba de prooroc a fost "proorocița" mincinoasă lezabela (*Apocalipsa 2:20*). De aceea, fiecare femeie din zilele noastre care pretinde că are slujba de proroc sau de predicator este o urmașă a lezabelei. Să nu ne înșelăm în privința acestui fapt. Toți cei ce sunt un „Ilie” ai lui Dumnezeu trebuie să se împotrivescă unor astfel de „lezabele” și să dea în vileag falsitatea lor (*1 Împărați 21:20-23*). În Noul Testament femeile pot prooroci ocazional, așa cum au proorocit și fiicele lui Filip (*Faptele Apostolilor 21:9*). (Însă din context reiese clar că aceste surori nu aveau slujba de proroc, deoarece atunci când Dumnezeu a vrut să-i transmită un mesaj apostolului Pavel, pe când acesta era la casa lui Filip, El nu a folosit-o pe niciuna dintre cele patru fiice ale lui Filip, ci l-a adus pe Agab care avea slujba de prooroc, de la o depărtare de 80 de kilometri [*Fapte 21:8-11*]). Domnul Isus nu a chemat niciodată pe vreo femeie în slujba de apostol, pentru că nu a intenționat vreodată ca o femeie să aibă autoritate peste bărbat (*1 Timotei 2:12*). Însă, cu toate că nici una dintre aceste slujbe nu sunt accesibile femeilor, ele pot, totuși, să fie martore pentru Domnul în multe alte feluri.

Maria Magdalena a fost primul martor ocular al învierii lui Hristos. Ea nu avea slujba de evanghelist, dar a fost o martoră credincioasă care a certificat lucrurile văzute și experimentate de ea. Pentru a putea fi martore eficiente, așa cum au fost ucenicele lui Isus, fiecare femeie ar trebui să fie botezată cu Duhul Sfânt și cu foc (așa cum au fost botezate Maria și celelalte femei în ziua Cincizecimii) (*Fapte 1:8, 14*). Restricțiile culturale le împiedică pe multe femei din India să audă vreodată Evanghelia de la vreun bărbat, așa că la ele pot ajunge numai femeile pline de Duhul Sfânt. De aceea, fiecare soră temătoare de Dumnezeu în Cristos trebuie să-și asume responsabilitatea de a împărtăși Evanghelia femeilor cu care vine în contact: rudeni, prietene, vecine, slujnice, etc.

Din învățătura Noului Testament reiese că o femeie se poate ruga cu voce tare și poate prooroci și în biserică, cu condiția, însă, ca ea să aibă capul acoperit (*1 Corinteni 11:5*). Una dintre principalele slujbe, în care se pot angaja toate surorile, este slujirea de mijlocire

în rugăciune pentru zidirea Bisericii. În aceste zile din urmă, Dumnezeu caută în mod sigur femei care vor intra în mijlocire tainică pentru împlinirea scopurilor Lui. De asemenea, femeile pot să și proorocească. Pasajul din *Fapte 2:17-18* afirmă în mod clar că atunci când Se va revărsa Duhul Sfânt vor prooroci atât bărbații cât și femeile. Aceasta e unul dintre privilegiile acordate femeii în Noul Legământ. Într-un spirit al supunerii, ea poate împărtăși Cuvântul lui Dumnezeu în adunările Bisericii, cu condiția să nu încerce „*să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat*” (*1 Timotei 2:12*). Totuși, femeile mai în vârstă sunt îndemnate să le învețe pe surorile mai tinere lucruri practice legate de gospodărirea căminelor lor (*Tit 2:4-5*). Darul „*ajutorărilor*” este unul dintre darurile pe care Dumnezeu le-a rânduit în biserică (*1 Corinteni 12:28*). Toate surorile, tinere sau în vârstă, ar trebui să caute acest dar astfel încât să poată ajuta în biserică pe diferite căi practice. Citind *Romani 12*, vedem că în Biserica Primară erau multe astfel de surori evlavioase; una dintre ele era Fivi care „*s-a arătat de ajutor multora*” (*Romani 16:1-3, 6, 12*). Dumnezeu dorește să fie și în Biserica de astăzi multe astfel de surori.

Învelirea capului femeii (învățătură descrisă în *1 Corinteni 11: 1-16*) simbolizează următoarele:

(a) Că slava bărbatului trebuie să fie acoperită în Biserică (*versetul 7*)

(b) Că și slava femeii trebuie să fie acoperită în Biserică (*versetul 15*), deoarece părul lung este podoaba (slava) femeii. (Femeile sunt conștiente de aceasta și de aceea multe dintre ele nu își acoperă capul decât parțial!)

(c) Că ea este supusă autorității bărbatului (*versetul 10*) fie că este vorba de soț, fie de tată sau de prezbiterii Bisericii.

Potrivit versetului 16, fiecare dintre bisericile care sunt ale lui Dumnezeu vor insista asupra acestei acoperiri a capului femeii.

O femeie trebuie să fie o martoră credincioasă pentru Hristos și prin îmbrăcămintea ei.

Duhul Sfânt interzice cu desăvârșire tuturor femeilor creștine trei lucruri: coafurile extravagante, hainele scumpe și bijuteriile (menționate de două ori: *1 Timotei 2:9* și *1 Petru 3:3*). Fiecare soră temătoare de Dumnezeu, care tremură în fața Cuvântului lui Dumnezeu, va împlini cu scumpătate chiar și „cea mai mică din aceste” trei porunci (*Matei 5:19*). Femeile trebuie să fie, de asemenea, modeste și discrete în modul lor de a se îmbrăca (*1 Timotei 2:9*). Scopul îmbrăcămintei este de a acoperi trupul femeii, nu de a-l expune. Nici o femeie temătoare de Dumnezeu nu va permite ca hainelor ei să li se dea un croi și-o „formă” după moda femeilor din lume. Fustele scurte, bluzele decoltate, buzele rujate și unghiile vopsite sunt semne ale urmașelor lezabelei (*2 Împărați 9:30*), nu ale unor martore ale Domnului Isus Hristos. (Citiți cu atenție *Isaia 3:16-24* și veți vedea cum denunță Dumnezeu vinovăția purtării îmbrăcămintei moderne și a bijuteriilor la fiicele lumești ale Sionului).

Din moment ce Satan luptă cu înverșunare să distrugă, printre altele, și deosebirile pe care le-a pus Dumnezeu între sexe, nu este de mirare că a convins-o pe femeia din secolul douăzeci și unu să își taie părul scurt, ca bărbații, și să poarte haine bărbătești (fapte despre care Dumnezeu a spus că sunt o urâciune înaintea Lui - *Deuteronom 22:5*). Toate soțiile dominante și femeile-predicator fac parte din grupul femeilor creștinătății rătăcite care se depărtează tot mai mult de Dumnezeu și de Cuvântul Său.

Dumnezeu are nevoie de femei care, în mijlocul tuturor acestor comportamente dezonorante ale femeilor din lume, vor avea atitudini care se încadrează în limitele stabilite de Cuvântul Lui și vor manifesta în toate domeniile vieții adevărata slavă a feminității. Hotărâște, deci, din toată inima ta că în aceste zile din urmă vei fi o femeie după inima lui Dumnezeu în mijlocul acestui neam păcătos și preacurvar și în mijlocul unei creștinătăți pline de compromisuri.

Pentru aceasta Dumnezeu îți va da har, dacă tu Îl dorești din toată inima ta.

Capitolul 4

Ori religiozitate, ori spiritualitate

Unul dintre cele mai mari pericole care îl pândesc pe creștin în strădania lui de a ajunge la o viață sfântă este ca în final, în loc să ajungă un om spiritual (duhovnicesc), să ajungă, de fapt, un om religios. Credinciosul lipsit de discernământ confundă adesea religiozitatea cu spiritualitatea, dar între cele două există o diferență așa de mare ca cea dintre Cer și Pământ. Religiozitatea este omenească pe când spiritualitatea este divină. Legea îi poate face pe oameni religioși, dar nu spirituali. Religiozitatea este preocupată de lucrurile exterioare, vizibile. Spiritualitatea are de-a face în primul rând cu ceea ce este înăuntru, în inimă.

Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează că în zilele din urmă vor fi mulți care vor avea „o formă de evlavie, dar tăgăduindu-și puterea”; cu alte cuvinte, vor fi religioși dar nu spirituali (2 Timotei 3:5). Ei vor merge cu pioșenie la adunări, se vor ruga și vor citi zilnic Biblia, vor frecventa chiar nopți de veghe, vor da zeciuială din venitul lor, etc. În același timp, însă, ei vor căuta cinstirea și respectul oamenilor, vor trăi pentru sine, vor iubi banii, vor fi interesați de bârfe, etc. Astfel de oameni sunt religioși și nu spirituali. Ei au o formă de evlavie fără a avea, însă, puterea evlaviei. Iată câteva exemple.

Dacă ești mai interesat să frecventezi adunările decât să-ți răstignești firea pământească (*Galateni 5:24*), ești religios, nu spiritual. Dacă ești mai interesat să îți respecti programul de citire a Bibliei, *dimineata*, decât să îți controlezi limba, *pe tot parcursul zilei*, ești religios, nu spiritual. Dacă ești mai interesat în a posti și a te ruga decât să fi liber de iubirea de bani, ești religios nu spiritual. Dacă ești mai interesat de sporirea numărului de convertiți decât de sfințirea vieții personale, ești religios, nu spiritual.

Toate activitățile oamenilor religioși menționate în exemplele de mai sus sunt bune. Însă rămâne o întrebare legată de *priorități*. Prioritățile corecte sunt acelea care îl fac pe un om să fie spiritual.

Oamenii religioși sunt interesați doar de „slova” Cuvântului scris și, în final, ajung să aibă neprihănirea Legii. Oamenii spirituali, în schimb, sunt interesați de puterea transformatoare a Cuvântului lui Dumnezeu („Cuvântul care se manifestă în carne și sânge” – traducere literală) și astfel ajung să aibă neprihănirea lui Dumnezeu, natura divină.

Oamenii religioși își justifică acțiunile făcând referire la cuvintele sau faptele unor oameni ai lui Dumnezeu. În schimb, oamenii spirituali nu caută niciodată să se justifice înaintea oamenilor.

Oamenii religioși sunt mai interesați de aprecierea oamenilor decât de aprecierea lui Dumnezeu. Pe oamenii spirituali îi interesează numai aprecierea lui Dumnezeu. Omul religios poate medita ani întregi la cuvintele de laudă pe care le-a spus despre el vreun frate din comitetul bisericii. Omul spiritual, în schimb, asemeni lui Isus, refuză să primească atestare din partea oamenilor (*Ioan 5:34*). El știe că cei din jur nu cunosc putreziciunea pe care el însuși o vede înăuntrul lui și astfel își dă seama că lauda din partea oamenilor nu are nici cea mai mică valoare.

Oamenii religioși sunt legalisti și sunt „sub Lege”. Ei gândesc în termenii de „**minimum** necesar pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu”. De aceea ei calculează exact la cât se cifrează 10% din venitul lor și apoi dau lui Dumnezeu suma respectivă, fără nici o tragere de inimă. În Vechiul Testament, această atitudine a dus, în final, până acolo încât izraeliții aduceau ca jertfă Domnului animale bolnave sau cu defecte (*Maleahi 1:8*). Trebuie să veghem, pentru că exact aceeași atitudine ni se poate forma nouă față de poruncile din Noul Testament. De exemplu: o soră se poate gândi în termenii de „minimum necesar” pentru a ține slova poruncii din Noul Testament care îi poruncește să fie supusă soțului ei; sau când își acoperă capul

În timpul adunărilor o poate face în așa fel încât să nici nu se poată spune că nu și-a acoperit capul, dar să nici nu fie ascunsă în totalitate frumusețea părului ei! Bărbații și femeile pot gândi din perspectiva minimului necesar atunci când se gândesc cum să câștige calificativul de "spirituali" fără a renunța, dacă se poate, la nimic. O întrebare care este mereu prezentă în mințile unor astfel de oameni este următoarea: „Care este cel mai mic lucru din această lume la care pot renunța?”. Oamenii cu asemenea mentalitate nu pot fi niciodată spirituali. Ei pot fi doar religioși.

Însă, atitudinea lui Isus a fost complet alta. El n-a încercat niciodată să descopere care erau cerințele minime pentru a plăcea Tatălui Său. Dimpotrivă, El a căutat să afle care era **maximul** pentru ca totul să poată fi oferit Tatălui. De aceea, El a căutat să afle spiritul și puterea transformatoare a fiecărei porunci. Astfel, El a cunoscut că nu e destul să fie evitat doar actul fizic (carnal) al adulterului (chiar dacă aceasta era minimul cerut de Lege). El a înțeles că spiritul poruncii „să nu preacurvești” din Lege este să respingi pofta senzuală la nivelul inimii. În același fel, vedea adevărul că mânia și uciderea sunt similare. Astfel, **căutând mereu maximul și înțelegând spiritul și puterea transformatoare din spatele fiecărei porunci, El împlinea Legea.**

O mireasă profund îndrăgostită de mirele ei nu se gândește niciodată la minimul necesar care trebuie făcut pentru a beneficia de bunurile partenerului ei. Dimpotrivă, ea cugetă în inima ei la maximul pe care l-ar putea face pentru el. Aceasta e și atitudinea Miresei lui Hristos. Aici vedem diferența dintre slugă și mireasă. Cei care sunt „sub Lege” nu pot fi mai mult decât simple slugi. Angajatul lucrează pentru salariu și de aceea face mereu calcule de rentabilitate în privința muncii depuse. De exemplu, își măsoară munca prin numărul de ore lucrate. Dacă lucrează în plus se așteaptă să fie plătit în plus. Însă un fiu, sau o soție, va lucra oricât de mult timp nu pentru răsplată, ci din dragoste. În aceasta constă diferența dintre religiozitate și spiritualitate.

Atitudinea minții care se întreabă: „Ce aş putea storce de la Dumnezeu?” duce la religiozitate. În schimb, atitudinea care gândește în termenii: „Cum aş putea face ca Dumnezeu să obțină maximul de roade din viața pământească pe care o pot trăi pentru El doar o singură dată?” va duce la adevărata spiritualitate. Atunci va fi ceva absolut normal pentru noi „să mergem cu El două mile” când cerința minimă era să mergem doar una.

Adam și-a făcut un șorț din *frunze de smochin*, cu care să se *acopere*. Această acoperire cu frunze de smochin reprezintă *religiozitatea*, și anume, atitudinea prin care omul tinde să fie prezentabil înaintea oamenilor și chiar înaintea lui Dumnezeu! Isus a blestemat acel pom care, prin faptul că era acoperit cu frunze de smochin, dădea impresia că e un smochin roditor (*Marcu 11:13, 14:21*) – fiindcă există un blestem rostit peste toate formele de religiozitate. Dumnezeu urăște religiozitatea. El i-a dat lui Adam un alt acoperământ, și anume, din *piele*. Această acoperire, cu pielea unui miel dat ca *jertfă pentru păcat*, reprezintă *adevărata spiritualitate* – propria natură a lui Dumnezeu pe care ne-o dă El, pe care nu omul și l-a fabricat pentru sine. Când a trecut Isus pe lângă smochin „*nu era încă vremea smochinelor*” (*Marcu 11:13*). Am putea spune că Vechiul Legământ nu era vremea și mediul potrivit pentru roada Duhului. Însă acel sistem legalist care ducea omul în robie a fost desființat. Dumnezeu l-a rânduit pentru o perioadă pentru arăta nevoia pe care o are omul. Legea nu a fost dată ca un mijloc suficient, prin ea însăși, care să rezolve definitiv problema sfințirii omului. Scriptura din *Evrei 8:7* spune că „*dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea*” – și acest „*cusur*” al sistemului era că omul care încerca să ajungă la sfințenie prin el nu devenea spiritual, ci doar religios. Pentru a deveni spiritual, omul trebuia să intre în Noul Legământ.

Dumnezeu a dat Legea pentru ca să se vadă dacă omul se va mulțumi cu o neprihănire exterioară, onorată de oameni, sau dacă va căuta ceva mai mult. De vreme ce mulți credincioși sunt satisfăcuți de o neprihănire exterioară, ei rămân mulțumiți de lauda pe care le-o aduc oamenii în sistemul legalist, camuflați fiind în

acoperământul de frunze al religiozității omenești. Evanghelia este „*puterea lui Dumnezeu pentru mântuire*” (Romani 1:16). Ea blestemă frunzele, făcându-le să se ofilească, și ne dă adevărata sfințire, cea pe care a vrut dintotdeauna Dumnezeu să o dea omului.

Însă, pentru a primi această Evanghelie trebuie neapărat ca mai întâi să ne pocăim, în mod radical. Cuvântul „**radical**” derivă din cuvântul „rădăcină” iar prin „pocăință radicală” înțelegem acel proces care are loc în mod complet, începând de la rădăcinile vieții noastre și până la ultima frunzuliță a ei. Ioan Botezătorul, care a venit ca precursor al lui Isus cu un mesaj al pocăinței, a spus că Isus va înfinge securea la rădăcina pomilor. Fiecare păcat are o rădăcină din care se dezvoltă. Dacă pocăința noastră vizează numai fructele pomului (adică păcatele) înseamnă că nu am fost radicali în pocăința noastră. De exemplu, păcatul clevetirii (calomnierii) își are rădăcina într-o atitudine greșită față de un frate. Pocăința radicală va îndepărta nu numai clevetirea în sine, ci și atitudinea greșită față de fratele respectiv. Îndepărtarea doar a manifestării exterioare este echivalentă cu tăierea cu o foarfecă a codiței fructului. Isus, însă, nu a venit cu o foarfecă, ci cu o secure (ca să se ocupe de rădăcină). El caută fructe autentice, nu doare frunze. Acolo unde vede numai frunze, El rostește un blestem, chiar și astăzi, și uscă frunzele religiozității oamenilor (acolo unde este lăsat să o facă) pentru a-i putea face apoi roditori. Multe alte păcate sunt, de asemenea, rezultatul unor atitudini greșite, adânc înrădăcinate în noi, cum ar fi umblarea după foloasele proprii, iubirea de bani, etc. Omul spiritual este unul care judecă în lumina lui Dumnezeu rădăcina lăuntrică a păcatului din propria-i viață, și care nu se mulțumește numai cu tăierea codiței fructelor pentru impresionarea oamenilor.

Oamenii religioși pot fi înșelați cu ușurință. Este posibil, de exemplu, ca un soț să aibă o atitudine greșită față de soția lui timp de șase luni și totuși, datorită unui autocontrol puternic, să nu o jignească deloc; dar care apoi, într-o zi, să „explodeze” mânios, într-un potop de cuvinte jignitoare la adresa ei. Dacă, după săvârșirea aceluia păcat, el își închipuie că a avut biruință timp de șase luni dar a căzut în păcat doar pentru un moment (când și-a ieșit din fire), se

înșeală singur. Nu, el nu avuse biruință, ci timp de șase luni a tot acumulat „dinamită lângă dinamită” în încărcătura lui explozivă. Apoi, după ce a expirat numărătoarea inversă, la aprinderea unui mic „chibrit”, a explodat întreaga încărcătură. De fapt, el trăise în păcat tot timpul, dar păcatul nu se manifesta în exterior o perioadă lungă de timp. Aprinderea chibritului în sine nu ar fi cauzat explozia dacă nu ar fi fost acolo încărcătura explozivă, adunată timp de șase luni.

Dacă nu ne luptăm „*lupta cea bună*” pentru ca în atitudinea noastră față alții să ne ținem „*în dragostea lui Dumnezeu*” (*Iuda 21*), atunci păcătuim, chiar dacă continuăm să avem o mărturie bună din partea celor din jur. Din cauză că cei mai mulți credincioși nu au discernământ, ei pot chiar considera că suntem spirituali. Satisfacția provocată de părerile lor bune e la fel de absurdă ca și satisfacția pe care ar provoca-o cuiva aprecierea abilităților sale muzicale care vine de la un afon în muzică!

Dacă vrem să fim radicali în pocăința noastră și să fim eliberați de religiozitate, trebuie să spunem în mod răspicat păcatului pe nume. Mânia trebuie să fie numită cu adevăratul ei nume, și anume: „ucidere” (*Matei 5:21,22*). Dacă nu faci așa cu fiecare păcat, ești condamnat la o viață de religiozitate în toate zilele vieții tale și nu vei deveni niciodată cu adevărat spiritual. O persoană religioasă poate fi foarte strictă în ce privește neprihănirea exterioară. Fariseii dădeau zeciuială chiar și din menta, mărarul și chimenul lor. Nu s-ar fi clintit nici măcar cu un milimetru de la rigorismul neprihănirii lor exterioare. Totuși s-au îndepărtat la kilometri întregi față de iubire, față de milă și de bunătate. La fel poate fi și cu cei care urmăresc neprihănirea în zilele noastre. E posibil să fii 100% strict și corect în ce privește neprihănirea exterioară și totuși să ratezi complet calea dragostei. Calea neprihănirii în Noul Legământ este calea dragostei – și trebuie să fim deosebit de vigilenți pentru a ne asigura că nu ne abatem cu nici un milimetru de la *această* cale. Aceasta e calea spiritualității.

Prin religia falsă ajung mai mulți oameni în lad, decât prin trăirea unei vieți lumești, exteriorizate. De aceea, trebuie să facem distincție foarte atentă între *religiozitate* și *spiritualitate*. Lucrările noastre care se văd în exterior, chiar dacă sunt bune, pot fi totuși o formalitate dacă nu sunt motivate de o iubire ferventă pentru Domnul. Astfel de lucrări nu sunt alt ceva decât „fapte moarte”, pentru că din ele lipsește puterea iubirii. În Scriptură ni se poruncește să ne pocăim de faptele moarte – adică de lucrările religioase care nu vin dintr-o inimă plină de devotament față de Hristos (*Evrei 6:1,2; 2 Corinteni 11:3*).

„Pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu”; nu numai în privința banilor ci și în privința ascultării. Când ascultarea de Dumnezeu devine o povară, este clar că ne-am rătăcit de pe calea spiritualității și bătătorim deja calea religiozității. În Legământul cel Nou, tot ceea ce Îi dăm lui Dumnezeu trebuie neapărat să fie dat din iubire, cu bucurie și de bună voie. Altfel devenim legaliști și ajungem iarăși înapoi sub Vechiul Legământ – având spiritualitatea și atitudinea unei slugi și nu a unui fiu.

Apostolul Iuda scrie în epistola lui despre trei oameni care în loc să fie spirituali au fost religioși: **Cain, Balaam și Core** (*Iuda 11*). În cele ce urmează, să ne uităm la viața fiecăruia dintre ei.

Primul dintre cei trei oameni religioși amintiți în *Iuda 11*, **Cain**, nu a fost un ateu. El a fost un om profund religios care credea în faptul că lui Dumnezeu trebuie să I se aducă jertfe (*Geneza 4:3*). Abel aducea și el jertfe lui Dumnezeu, dar diferența dintre cele două jertfe, respectiv diferența dintre Cain și Abel era ca diferența dintre lad și Rai și ca diferența dintre religiozitate și spiritualitate. Cain și Abel simbolizează două căi, și orice om de pe Pământ urmează ori calea lui Cain, cea a religiozității, ori calea a lui Abel, cea a spiritualității. Cain este prototipul acelor care jertfesc lui Dumnezeu lucruri exterioare: bani, servicii, timp, etc. În schimb, Abel, când a înjunghiat mielul și l-a pus pe altar s-a pus, într-un mod simbolic, pe sine însuși pe altar.

Oamenii religioși pot aduce daruri și rugăciuni, și pot face multe lucrări bune, dar ei nu înțeleg ce înseamnă să te aduci pe tine însuși ca jertfă lui Dumnezeu. Probabil că ei își vor plăti cu exactitate zecuielile, dar ei nu își vor da eul la moarte în momentele în care sunt ispitiți. Aceasta e diferența între Legământul Vechi și cel Nou. Este imposibil să intri în Noul Legământ fără să mori față de tine însuși, dar în Vechiul Legământ puteai intra fără îndeplinirea acestei condiții. Isus nu a venit să dea zecuieli, ci să se dea pe Sine Însuși ca jertfă bine primită și plăcută înaintea lui Dumnezeu. Cain și Abel simbolizează cele două căi prin care oamenii îl caută pe Dumnezeu: calea lată și calea îngustă, calea religiozității și calea spiritualității adevărate. Un slujitor poți fi și fără să fi murit față de tine însuși, dar fiu nu poți să fi fără această transformare.

Dumnezeu „*a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui*”. Citim în Vechiul Testament că Dumnezeu răspundea prin foc din Cer la jertfele care îi erau deosebit de plăcute și, probabil, și cu jertfa lui Abel s-a întâmplat așa. Când un om își dă în mod sistematic la moarte eul său, zi după zi, atunci peste viața și slujirea lui se va manifesta un foc din Cer. Acesta e botezul autentic cu Duhul Sfânt și cu foc despre care a vorbit Ioan Botezătorul, și despre acest botez a spus el că va fi dat de către Isus aceloră în viețile cărora rădăcinile păcatului vor fi fost deja tăiate de secure. În schimb, credincioșii în viețile cărora nu este nimic altceva decât fapte corecte făcute în aparența exterioară, pot avea o viață bună, dar focul și ungerea venite din Cer vor lipsi din viețile lor. Botezul fals, care vine de la Satan și care gâdilă sentimentele (imitație care este foarte gustată și savurată astăzi de mulți), este ca un gunoi în comparație cu adevăratul botez cu Duhul Sfânt și cu foc pe care îl dă Isus acelor ucenici ai Săi care aleg calea crucii.

Al doilea dintre cei trei oameni religioși amintiți în *Iuda 11* este **Balaam**. El este prototipul unui predicator care vrea să îl slujească pe Dumnezeu, dar care, concomitent, este interesat și în câștigarea banilor precum și în legarea unor relații cu ”oamenii mari” ai lumii (*Numeri 22*). El caută onoare și câștig material pentru sine însuși, folosind în acest scop proorocia în Numele Domnului. În

zilele noastre există nespus de mulți prooroci mincinoși de tipul lui Balaam. Toate doctrinele lor sunt, în fond, corecte, fiind în concordanță cu „slova” Scripturilor, dar, ceea ce nu pot vedea credincioșii fără discernământ duhovnicesc, ei sunt motivați de spiritualitatea lui Balaam (de iubirea de bani și de onoarea dată de oameni). Ei sunt aceia despre care scria Pavel în *Filipeni 2:21* că fiecare dintre ei umblă după foloasele proprii. În biserica din Pergam erau oameni care trăiau după învățătura lui Balaam (*Apocalipsa 2:14*). În Biserică nu există nici o diferență între umblarea după onoarea dată de oameni și umblarea după bani. Ambele sunt variațiuni ale spiritualității lui Balaam.

Al treilea și ultimul dintre oamenii religioși amintiți în *Iuda 11* este **Core**. El era din neamul preoțesc al lui Levi (*Numeri 16*), dar era nemulțumit de slujirea pe care i-a încredințat-o Domnul. El dorea ca faima lui să crească și el însuși să devină o personalitate proeminentă, de calibrul lui Moise. Invidia și setea lui de putere (ascunsă sub o haină religioasă) s-au dovedit a fi, în final, mijloacele pieirii lui. Pedepsa lui Dumnezeu pentru acest păcat de răzvrătire împotriva autorității desemnate de El însuși peste poporul Lui a fost atât de drastică încât pieirea lui Core și a celor care s-au răzvrătit împreună cu el (Datan, Abiram și familiile lor) a fost una nemaîntâlnită în Scripturi, și anume, au fost coborâți de vii în Iad (*Numeri 16:32,33*).

Majoritatea prezbiterilor, predicatorilor și pastorilor de azi sunt auto-instituiți. Ca atare, contestarea autorității lor și confruntarea cu ei nu va fi, probabil, o greșeală gravă, ba chiar poate fi, în unele cazuri, ceva necesar! Dar răzvrătirea împotriva unui slujitor rânduit de Însuși Dumnezeu va aduce asupra răzvrătiților cea mai severă judecată din partea Aceluia care l-a pus în slujbă pe acel slujitor. Unui om spiritual nu i-ar trece nici prin gând să facă așa ceva, însă oamenii religioși o vor face. Așa este nebunia spirituală care însoțește religiozitatea.

Core este întruchiparea acelor care se află într-o concurență bolnăvicioasă cu alți slujitori din Biserică. Persoana cu

care intrase Core în competiție, Moise, era un om temător de Dumnezeu și „foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului” (Numeri 12:3). Dacă îți este greu să-l lauzi și să-l apreciezi pe un frate temător de Dumnezeu, aceasta e o indicație a faptului că în tine este ceva din spiritualitatea lui Core. Dacă, însă, emiți și păreri critice despre el atunci ești plin de spiritualitatea lui Core. Dacă pleci urechea la cei care îl critică, ești ca unul din cei două sute cincizeci de răzvrătiți care s-au alăturat lui Core și care au fost, și ei, judecați de Dumnezeu.

Dacă nu discernem *spiritualitatea* de *religiozitate* nu vom putea deveni niciodată spirituali. Dobândirea acestui discernământ a ajuns să fie astăzi una dintre cele mai stringente nevoi, deoarece chiar pentru zilele din urmă s-a scris că „mulți vor avea forma evlaviei tăgăduindu-i, însă, puterea” (puterea evlaviei fiind „propovăduirea crucii”). Duhul Sfânt ne avertizează, de asemenea, că mulți creștini se vor abate de la calea stabilită de Dumnezeu pentru noi de a fi evlavioși, alipindu-se „de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor”, adoptând anumite interpretări religioase cum ar fi abținerea de la căsătorie și de la anumite feluri de mâncare, etc.

Asemenea fariseilor, care „legau sarcini greu de purtat, și le puneau pe umerii oamenilor”, și în creștinătate s-au impus, în mod legalist, multe imitații ale adevărilor biblice cum ar fi obligativitatea mărturisirii în public a păcatelor (pentru a deveni „umili”), interzicerea luării medicamentelor în caz de boală (pentru a mări „credința”), etc., etc. Toate aceste impuneri legaliste nu sunt altceva decât „învățăături ale dracilor” menite să îi îndepărteze pe creștini de adevărata „taină a evlaviei” (Citiți pasajul biblic cuprins între 1 Timotei 3:16 și 1 Timotei 4:5).

Singura cale care duce la adevărata spiritualitate este darea zilnică la moarte, pe altar, a propriului nostru eu, așa cum a făcut Isus (Romani 8:36, 2 Corinteni 4:10-12). Orice altă cale este greșită.

Capitolul 5

Spiritul Noului Legământ

În Vechiul Testament, imediat după cele Zece Porunci (*Exodul 20*) urmează o lege dată de Dumnezeu izraeliților care este de toată frumusețea și care este foarte potrivită pentru a descrie diferența dintre Vechiul și Noul Legământ. Acolo, în *Exodul 21:1-6* citim despre robul evreu care a slujit timp de șase ani din cauză că fiind un sclav era obligat să slujească; și care, apoi, l-a slujit pe stăpânul său dintr-un cu totul alt motiv – pentru că își iubea stăpânul (*Exodul 21:5*). Aceste versete au fost o completare a Legii, întruchipând în mod profetic spiritualitatea Noului Legământ, ce avea să vină.

Cei șase ani de sclavie obligatorie corespund cu slujirea *legislativă* a lui Dumnezeu. Următorii ani, începând cu anul al șaptelea, corespund „odihnei ca cea de Sabat pe care a rânduit-o Dumnezeu pentru poporul Său” (*Evrei 4:9*). Conform Legii, oamenii se puteau odihni în ziua a șaptea numai după ce au lucrat timp de șase zile. Dar când Dumnezeu l-a creat pe Adam, i-a dat mai întâi o zi de odihnă și numai după aceea șase zile de lucru (pentru că ziua a șaptea a lui Dumnezeu a fost prima zi de viață a lui Adam). Aceasta ne învață că toată munca pe care o depune omul pentru Domnul trebuie să fie izvorâtă din relația de iubire și de părtășie cu El; altfel ar fi legalistă și lipsită de valoare.

Faptul că trăim în *vremea Noului Legământ* nu înseamnă că trăim și în *spiritualitatea* Noului Legământ. E posibil să fi înțeles mesajul „biruinței asupra păcatului” și să trăim, totuși, după principii legaliste. În pasajul din *Romani 7:1-6* vedem că până și omul care s-a împărtășit deja din Evanghelia Biruinței (prezentată în *Romani capitolul 6*) poate fi prins încă în legătura legalismului. Vedem acest fapt adevărindu-se și în practica vieții de zi cu zi. Mulți care au ajuns

la o verticalitate și la o viață bună din punct de vedere moral trăiesc, totuși, după principii legaliste.

E posibil să trăiești o viață apreciată de cei din jur ca virtuoasă, ale cărei motivații, însă, să fie greșite. Sub Vechiul Legământ, izraeliții trebuiau să țină Legea, dar **motivația supunerii lor nu putea fi judecată de Lege**. Mulți dintre ei au ținut Legea de frica judecății, iar alții în speranța unui contraserviciu. Aceste două motivații sunt, însă, incompatibile cu spiritualitatea Noului Legământ. În acest Nou Legământ, *spiritul* Legii contează mai mult decât *slova (litera)* ei (*Romani 7:6*). E posibil să ținem toate poruncile și totuși Dumnezeu să ne mustre spunând: „Am ceva împotriva ta. Tu nu mai ții poruncile Mele din dragoste pentru Mine, așa *cum* le țineai la început. Deci pocăiește-te” (*Apocalipsa 2:4* parafrazat). Cu toate că principiul ascultării „din inimă” de poruncile lui Dumnezeu a fost deja enunțat și în Vechiul Legământ – „*Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta*” (*Deuteronom 6:5-6*) – totuși, accentul a căzut pe ținerea faptică a Legii. Sub Noul Legământ, însă, dacă ascultarea liderului Bisericii din Efes nu a izvorât din iubire, acest fapt a constituit un păcat așa de grav încât el era în pericolul de a-și pierde ungerea, în cazul în care nu se pocăia de păcatul acesta. Oare ne dăm noi seama că nu este de ajuns să ținem poruncile dacă motivația noastră, în ținerea lor, nu este corectă?

Când ne curățim de întinăciunile carnale, dobândim o mărturie bună înaintea oamenilor. Însă, numai în condițiile în care „*ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului*” vom avea în favoarea noastră sprijinul mărturiei lui Dumnezeu, și numai așa putem „*să ne ducem sfîntirea până la capăt*” (*2 Corinteni 7:1*). Există „*fărădelege în darurile noastre sfinte*” (*Exod 28:38*). Ce poate fi această fărădelege dacă nu incorectitudinea motivației în strădania noastră de a ajunge neprihăniți?

În spatele acestei fărădelegi se ascunde răul și mai grozav al căutării onoarei din partea oamenilor. Atunci când căutăm cinstirea

și laudele celor din jur (mai ales în biserică), avem grijă ca partea vizibilă a vieții noastre să ne-o ținem în ordine. Acest rău, ascuns în legalismul nostru, este acela care trebuie neapărat detectat și îndepărtat, căci altfel ne va distruge el pe noi.

În pilda celor Zece Fecioare (*Matei 25:1-13*) este clar că nici una dintre ele nu erau „curve”. Toate erau fecioare, reprezentându-i pe aceia care s-au curățit de închinăciunile carnale și, ca urmare, au o mărturie bună înaintea oamenilor. Candelile lor erau aprinse și oamenii le laudau văzând lucrările lor bune (*Matei 5:16*). Însă, ceea ce oamenii din jur nu știau era faptul că unele dintre aceste fecioare nechibzuite nu aveau untdelemn înăuntru, reprezentându-i pe creștinii care nu au o viață interioară. Chiar dacă toate cele zece erau spirituale în aparență, în ochii credincioșilor fără discernământ, totuși Dumnezeu vedea că numai cinci dintre ele aveau adevărul în ființa lor cea mai profundă (*Psalmi 51:6*). Celelalte cinci erau caracterizate de legalism, ținând litera Legii și fiind mulțumite cu mărturia lor bună înaintea oamenilor. Prea puțin și-au dat ele seama că la răpire vor face parte dintre cele lăsate în urmă. Mirele le-a spus „*nu vă cunosc*”. El nu le-a numit „lucrătoare ale fărădelegii” așa cum a fost numit un alt grup (*Matei 7:23*), pentru că aceste cinci fecioare nu căutau să facă răul. Totuși, ele nu s-au împărtășit din spiritualitatea și natura lui Hristos în viața lor lăuntrică. Domnul le-a spus (cu alte cuvinte): „Nu am nici o părtășie cu duhul vostru. În duhul vostru este spiritualitatea legalismului, chiar dacă partea vizibilă a vieții voastre este corectă. Voi sunteți Fariseii Noului Legământ”. Aceasta e semnificația sugerată de cuvintele „*nu va cunosc*”.

Este posibil să ținem *litera poruncilor Noului Testament* și totuși să nu răspândim în jurul nostru spiritualitatea lui Hristos. De exemplu, când cineva ne face ceva rău putem asculta de porunca „*biruiește răul prin bine*” și putem merge la omul care ne-a făcut dauna, poate chiar ducându-i un cadou scump, pentru a-i arăta iubirea noastră și pentru a-i face bine, în conformitate cu porunca. Totuși, când ne apropiem de acea persoană, în duhul nostru putem avea următoarele cuvinte nerostite: „Uită-te la mine, marele sfânt,

care vin să-ți fac bine, ție, unui păcătos înrăit”. Într-o asemenea situație, chiar dacă am cheltuit mulți bani ca să cumpărăm acel cadou și am depus un efort considerabil pentru înfăptuirea acestui ”bine”, totuși jertfa noastră nu are o mireasmă plăcută înaintea lui Dumnezeu, pentru că „eul” nostru nu a fost sacrificat (*vezi Efeseni 5:2*).

Gândiți-vă la o altă situație: în timp ce soția unui frate este agitată și supărată, fratele respectiv poate sta în liniște, fără a-i răspunde soției lui nici măcar un singur cuvânt. Un observator extern, căruia îi lipsește discernământul duhovnicesc, poate aprecia că soțul e ”sfântul” iar soția e ”păcătoasa”. Însă Dumnezeu, care „*cântărește inimile*” oamenilor poate avea o cu totul altă părere, atât despre soție cât și despre soț, deoarece cuvintele pe care soțul nu le-a rostit, dar le-a gândit în duhul inimii lui, puteau fi următoarele: „Doamne îți mulțumesc că eu am biruință asupra mâniei, spre deosebire de soția mea”. El poate nu-și da seama că soția lui, așa biruită cum este, poate fi mai acceptabilă înaintea lui Dumnezeu decât el, fariseul auto-îndreptătit. Cu adevărat, „vameșii și curvele merg înaintea fariseilor în Împărăția lui Dumnezeu”. Fără îndoială că a-ți ieși din fire este ceva înjositor pentru un creștin, dar fariseismul este cel puțin atât de înjositor. Ceea ce trebuie neapărat să facem este să ne curățim duhul de orice „aluat al fariseilor” cu care acesta poate fi întinat în asemenea situații. Aceasta e calea mântuirii.

În pilda Fiului Risipitor, cele două atitudini, atât cea a lui Hristos cât și a fariseului, ne sunt portretizate clar în persoanele tatălui, respectiv a fiului celui mare. Tatăl a fost foarte bucuros să-și vadă fiul cel mic întorcându-se la el cu pocăință, chiar dacă tânărul nu avusese încă biruință asupra păcatelor din viața lui. Însă, fiul cel mare, având o spiritualitate fariseică, nu l-a putut întâmpina pe fratele său în același mod. Dacă ar fi fost după el, l-ar fi pus pe fratele lui să locuiască cel puțin un an împreună cu slugile, pentru a-i verifica autenticitatea pocăinței.

Această spiritualitate fariseică din firea noastră pământească este cea mai evidentă în atitudinea noastră față de cei care ne-au pricinuit dureri, într-un fel sau altul. Chiar și atunci când aceștia își cer iertare pentru greșeala lor, noi putem să-i "punem pentru un timp în casa slugilor" pentru a le testa pocăința. Însă Isus ne spune: „*chiar dacă [o persoană] păcătuiește împotriva ta de șapte ori pe zi, și de șapte ori pe zi se întoarce la tine și zice: <<Îmi pare rău!>> – să-l ierți*”, și nu ne învață să îi punem la îndoială autenticitatea pocăinței (Luca 17:4). Noi trebuie să acceptăm cererea aceea la valoarea ei nominală. Poate că nu e sinceră, dar judecata o face Dumnezeu – nu noi. Noi putem vedea aparența exterioară; Dumnezeu vede inima.

În Ziua Judecății vom descoperi că, în această viață, a fost mult mai important *din ce cauză* am realizat ceva, decât *ce anume* am realizat (că motivația din spatele unei acțiuni era mult mai importantă decât acțiunea în sine) (1 Corinteni 4:5). Fratele mai mare „nu a încălcat niciodată vreo poruncă” de-a tatălui său (Luca 15:29). Cu toate acestea, la finalul povestirii îl găsim în afara casei tatălui (Biserica), deoarece în duhul lui era spiritualitatea legalismului. El a fost o „fecioară”, dar nu a avut untdelemn în vasul său. În cele din urmă, motivația lui a fost scoasă la iveală. El slujise pentru un contraserviciu. El îi reproșează tatălui său: „chiar dacă am ascultat de toate poruncile tale, tu niciodată nu m-ai răsplătit”!

Isus i-a pus în gardă pe ucenicii Săi împotriva acestei atitudini. După ce tânărul bogat plecase întristat pentru că, având multe bogății, nu era dispus să lase totul pentru Isus, Petru a pus întrebarea: „ce răsplată vom avea noi care [spre deosebire de acest tânăr bogat] am lăsat totul și Te-am urmat?” (Matei 19:27). Răspunsul lui Isus s-a finalizat cu pilda gospodarului care și-a angajat lucrători la vie. Acest gospodar a angajat cinci grupuri de lucrători. Din aceste cinci grupuri, patru au fost angajate pe baza unui contract de muncă prestabilit. Numai ultimul grup *a mers la lucru fără contract* (Matei 20:1-16). Aceasta e punctul esențial al pildei. Primul grup a lucrat pentru un salariu specific de un dinar (versetul 2). Grupurile doi, trei și patru au muncit, de asemenea, pentru

salariu, deși suma nu a fost specificată (*versetele 3-5*). Aceste patru grupuri de lucrători îi simbolizează pe toți aceia care țin poruncile, care Îl slujesc pe Dumnezeu sau care fac sacrificii exterioare pentru El – dar care în secret își fac planuri, *așteptându-se la o anumită recompensă* pentru toate acestea (recompensă materializată, probabil, în bucuria firii pământești de a sta pe un tron în Împărăția de o mie de ani, de a purta o coroană regească, sau, ceva aparent ”spiritual”, de a face parte din Mireasa lui Hristos). Toți creștinii de acest fel lucrează pentru o recompensă și acesta e spiritualitatea Vechiului Legământ.

Singura *răsplată* pe care o dorește un om cu adevărat spiritual (duhovnicesc) este cea de *a fi părtaș într-o măsură cât mai mare la natura sfântă și iubitoare a lui Dumnezeu și de a avea o părtășie cât mai apropiată cu El*. Aceasta e „coroana” pe care o așteaptă el cu bucurie, punându-și „toată nădejdea în harul care îi va fi adus la arătarea lui Isus Hristos” și aceasta e răsplata pe care o va aduce cu Sine Isus, când va reveni (*Apocalipsa 22:12*). Această răsplată va fi direct proporțională cu *măsura de credincioșie* cu care un om „și-a dus mântuirea până la capăt”, curățindu-și viața nu numai de înșinăriile firii ci și de cele ale duhului – în special de spurcăciunea lăuntrică a „aluatului fariseilor”. De aceea, la înviere, între un credincios și altul va fi o diferență atât de mare în privința strălucirii slavei ca diferența care există între strălucirea diferitelor stele (*1 Corinteni 15:41-42*); fiindcă Cel ce va răsplăti fiecare „fecioară” va fi un Dumnezeu al Dreptății, și El va judeca potrivit cu ceea ce a văzut El, și nu după ceea ce au văzut oamenii (*2 Corinteni 5:10*).

În pilda de mai sus, numai ultimul grup de lucrători a venit la muncă fără vreun contract prestabilit, știind că nu merită o mare răsplată pentru munca lor de o oră, dar *având încredere în bunătatea gospodarului*. (*Matei 20:7*). Ei au venit la lucru în spiritualitatea Noului Legământ. De aceea ei au fost răsplățiți primii și au primit (în raport cu munca depusă) mult mai mult decât toți ceilalți (*Matei 20:16*). Pe de altă parte, cei din primul grup de

lucrători au avut aceeași atitudine ca fiul cel mare, fariseic, din pilda Fiului Risipitor; ei erau auto-îndreptățiți, legaliști și speculativi.

Exemplul și Înainte-mergătorul nostru în acest Nou Legământ este Isus. Motivul pentru care a ținut El poruncile Tatălui Său cu siguranță că nu a fost nici câștigarea vreunei remunerații sau poziții de onoare, fie aici, fie în veșnicie, și, cu atât mai puțin, nici frica de pedeapsa Tatălui Său. Citim că a îndurat crucificarea numai datorită bucuriei ce avea să urmeze – bucuria supremă a părtășiei cu Tatăl. Numai în prezența Tatălui sunt bucurii nespuse (*Psalmi 16:11*). Părtășia cu Tatăl Său a fost ceea ce și-a dorit Isus în toate zilele vieții Sale pământești. De aceea „în zilele vieții Sale pământești a adus rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la **moarte**” – adică de la despărțirea de Tatăl și de la întreruperea părtășiei cu El (*Evrei 5:7*). De-a lungul celor treizeci și trei de ani petrecuți pe Pământ, Isus S-a ferit de această „moarte”. În cele din urma, în Ghetsimani, când a înțeles că părtășia dintre El și Tatăl Său va fi întreruptă pe cruce timp de trei ore (când va trebui să sufere durerea de a fi părăsit de Dumnezeu pentru *păcatele noastre*) El a strigat din nou căutând să afle dacă exista vreo altă cale; dar nu a existat nici o altă cale. Atunci, după ce a fost confruntat cu ceea ce va trebui să plătească, a acceptat acel preț și, din dragoste pentru noi, a mers la cruce plătind cel mai mare preț pe care l-ar fi putut plăti vreodată.

Numai atunci când ne împărtășim din această *spiritualitate a lui Hristos*, care dorește cu *înflăcărare părtășia cu Tatăl*, putem fi eliberați de legalism. Eliberarea de legalism (care „strecoară țânțarii și înghite cămilele”) nu poate fi dobândită prin vreo tehnică sau metodă omenească. Există numai o singură cale. Aceasta e cea descrisă în *2 Corinteni 3:18*. În acest pasaj, Pavel, după ce în tot capitolul evidențiază contrastul dintre Vechiul și Noul Legământ (*versetele 6-17*), încheie cu afirmația că Duhul Sfânt a venit pentru a ne arăta slava lui Isus în oglinda Cuvântului lui Dumnezeu și pentru a ne transforma, apoi, „în același chip al Lui”.

În primul rând, Duhul Sfânt dorește să ne arate cum a trăit Isus pe acest Pământ. El S-a născut sub jurisdicția Vechiului Legământ (*Galateni 4:4*). Totuși, când Isus a meditat la poruncile Legii, El a înțeles mai mult din acele porunci decât orice izraelit care a fost înaintea Lui. Așa cum am văzut în capitolul anterior, Isus a înțeles că porunca „să nu preacurvești” includea și evitarea poftelor de a săvârși adulterul, la nivelul gândurilor inimii, iar porunca de a nu ucide includea, de asemenea, eliminarea mâniei. Când Isus era pe Pământ, în sufletul Lui exista o puternică dorință de a-L asculta pe Tatăl în mod desăvârșit, nu doar a ținând litera Legii. Astfel, cu toate că S-a născut sub Lege (*Galateni 4:4*), Isus a inaugurat un Nou Legământ. Pe acest Isus vrea să ni-L arate Duhul Sfânt pe paginile Scripturii.

A-L urma pe Isus în acest domeniu înseamnă a medita la Scripturi așa cum a făcut El. Atunci vom găsi în poruncile lui Dumnezeu mai mult decât au găsit alții în ele.

Cuvintele rostite de Isus erau Duh și viață (*Ioan 6:63*). Din acest motiv, mulți nu L-au putut înțelege când era pe Pământ și din același motiv mulți nu-L pot înțelege astăzi. Semnificația evidentă a pasajului din *2 Tesaloniceni 2:1-12* este că Dumnezeu îi luminează numai pe aceia care iubesc adevărul; pe toți ceilalți îi lasă în înșelăciunea lor. Când medităm la Cuvântul lui Dumnezeu cu o inimă plină de dragoste pentru adevăr, nu ne mai felicităm pe noi înșine pentru că am ținut „slova” poruncii, ci ne judecăm adesea pe noi înșine pentru faptul că nu am ținut poruncile dintr-o spiritualitate corectă.

Dintre cele Zece Porunci omul le putea ține pe primele nouă, dar pe a zecea nu o putea ține – deoarece aceasta viza păcatul invidiei, ceea ce își avea rădăcinile în partea lăuntrică a omului. Legea nu-l putea descoperi pe unul care a poftit bunurile aproapelui său și de aceea nici nu-l putea pedepsi pentru acest păcat. Iată de ce Pavel, chiar dacă a spus că era „fără prihană în privința neprihănirii pe care o dă Legea”, totuși a recunoscut că nu putea ține porunca a zecea (comparați *Filipeni 3:6* cu *Romani 7:7-*

10). El a fost unul dintre acei puțini care au fost destul de sinceri pentru recunoașterea acestui fapt. Din acest motiv, Dumnezeu a putut să-l conducă mai departe, în Legământul cel Nou.

A zecea poruncă a fost pusă acolo de Dumnezeu pentru a testa **sinceritatea** omului. Pe aceia care au fost destul de sinceri pentru a recunoaște că au eșuat în ținerea ei, Dumnezeu i-a condus mai departe. Numai pentru aceia a devenit Legea „*un îndrumător spre Hristos*” și spre Noul Legământ (*Galateni 3:24*). Ceilalți, care își tăinuiesc păcatul lăuntric, rămân sub jurisdicția Vechiului Legământ. Acesta e principalul motiv pentru care mulți creștini din zilele noastre rămân fără biruință. Ei nu sunt suficient de sinceri pentru a-și recunoaște eșecurile din viața lăuntrică. Se mulțumesc în continuare cu onoarea primită de la oameni. Iubirea lor pentru adevăr nu este mai mare decât iubirea pentru ei înșiși. Astfel, Dumnezeu îi lasă în înșelăciunea lor.

Niciodată nu a fost intenția lui Dumnezeu ca omul să trăiască prin instrucțiuni și regulamente. Legea a fost dată pentru a-i arăta omului neputința prin sine însuși și pentru a-i testa sinceritatea (așa cum am văzut mai înainte). De aceea, după ce a venit Hristos Legea a fost dată la o parte și a fost inaugurat un nou legământ (*Evrei 8:7,8,13*).

Când Dumnezeu l-a pus pe Adam în Eden, i-a spus să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului. Cu alte cuvinte, omul **nu** a fost menit să trăiască după un *regulament* al „binelui și răului”, evitând tot ce era rău și înfăptuind tot ce era bun. Acesta e punctul în care creștinismul adevărat diferă de cel fals și diferă, de asemenea, de toate celelalte religii.

Dumnezeu a intenționat ca omul să trăiască prin pomul vieții – prin *călăuzirea* Duhului Sfânt al lui Dumnezeu care să îi spună ce era plăcut lui Dumnezeu și ce nu (*vezi 1 Corinteni 6:12 și 10:13*). A trăi prin cunoștința binelui și răului înseamnă a trăi prin Lege. Aceasta ne poate duce doar în robie, fără să putem înțelege *spiritualitatea care motivează Legea*.

Prin ținerea exterioară a poruncilor putem dobândi o viață îndreptățită pe dinafară (devenind ca fecioarele nechibzuite din pildă), dar singura modalitate de a obține untdelemn în vasele noastre este prin curățirea noastră de întinăciunile duhului care nu pot fi văzute de niciun om.

Pavel, pe când le scria creștinilor din Efes adevăruri specifice Noului Legământ, știa că doar cuvintele lui, în sine, nu le puteau da o descoperire dumnezeiască. Așa că s-a rugat ca ochii lor lăuntrici să fie deschiși de către Duhul Sfânt (*Efesenii 1:17,18*).

Aceasta trebuie să fie și rugăciunea noastră pentru noi înșine.

Capitolul 6

Noul Legământ – o asociere cu Isus

„*Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu*”, dar Isus a venit ca să ni-L descopere ca Tată (*Ioan 1:18*). Isus a dezvăluit Numele de „*Tată*” al lui Dumnezeu (*Ioan 17:6*). În acest Nume (și în toate resursele existente în Numele Lui) aveau să-și găsească ucenicii ocrotirea (*Ioan 17:11-12*).

În vremea Vechiului Testament Dumnezeu locuia în Cortul Întâlnirii, în spatele unei perdele (cortine) groase. Nimeni nu știa cu exactitate ce fel de Persoană era Dumnezeu. Fariseii prezentau oamenilor o imagine deformată despre Dumnezeu, care îl făcea să arate ca un tiran dificil și nemilos. Atunci a venit Isus care a rupt perdeaua și ne-a arătat că, de fapt, înăuntru locuia un Tată iubitor. Satan, însă, a fost din nou activ, proiectând, atât înaintea credincioșilor cât și a necredincioșilor, o imagine falsă despre Dumnezeu. Acum chemarea Bisericii este să facă ce a făcut Isus, și anume, să prezinte adevărata imagine a lui Dumnezeu, aceea de Tată iubitor. Numai dacă îl cunoaștem pe Dumnezeu ca Tată putem intra în posesia tuturor binecuvântărilor Noului Legământ. El este numit „*Dumnezeul oricărui har*” (*1 Petru 5:10*) și fiindcă „*har*” înseamnă „*ajutor la vreme de nevoie*” (*Evrei 4:16*) înseamnă că Dumnezeu va fi întotdeauna Ajutorul nostru. *El este întotdeauna de partea noastră și împotriva Diavolului*. De aceea Isus L-a numit pe Duhul Sfânt „*Apărător*” (în original „*Paracleton*”: „*Apărător*”, „*Ajutor*”, în traducerea Cornilescu „*Mângâietor*” – nota trad.) (*Ioan 14:16*).

Legea a fost dată prin Moise iar scopul ei a fost să dea în vileag păcatul (*Romani 7:13*) și, astfel, să dovedească ineficacitatea noastră în lupta cu păcatul (*Galateni 3:24*). Însă Legea nu a furnizat vreun ajutor pentru ca omul să poată birui păcatul. Așa că Legea nu avea cum să-l conducă pe om la puritate interioară. Dumnezeu a

dorit dintotdeauna ca în adâncul inimii să fie puritate, nevinovăție, neprihănire (*Psalmi 51:6*). Sub jurisdicția Legii, niciun om nu putea ajunge la această stare de curăție. Însă acum, Isus a întemeiat un Legământ mai bun. Este mai bun în următoarea privință: Legea dădea numai porunci, dar sub har Dumnezeu ne-a înzestrat nu numai cu porunci, ci și cu un Exemplu (Isus în timpul vieții Sale pământești) și cu un Ajutor (Duhul Sfânt) pentru a ne face capabili să ținem poruncile. Aceasta e diferența dintre Vechiul și Noul Legământ. Celor mai mulți din creștinătate, Satan, prin faptul că a ascuns de ei adevărul venirii lui Isus într-un trup ca al nostru, le-a răpit *încurajarea* pe care ne-a dat-o Isus prin *Exemplul* vieții Sale pământești. În al doilea rând, Satan le-a răpit și *puterea* care vine prin Acel *Ajutor*, Duhul Sfânt, fie prin falsificarea, fie prin negarea botezului cu Duhul Sfânt. La ora actuală există deja mase întregi de oameni care au primit un fals "botez cu Duhul Sfânt" care nu le-a dat nici **puterea** de a *combate pofta firii pământești* nici **îndrăzneala** de a *se împotrivi Diavolului*. Cât de îngrozitoare este lucrarea de rătăcire pe care a plăsmuit-o Satan!

Sub Lege, omul încerca să placă lui Dumnezeu și eșua. Sub har, Dumnezeu lucrează în noi și ne face capabili să facem ceea ce este plăcut Lui (*Filipeni 2:12,13*). Cei care încearcă, probabil în mod sincer, să fie pe placul lui Dumnezeu dar încercarea lor rămâne fără succes sunt încă sub Lege. Cei mai mulți dintre ei sunt deosebit de împovărați de propriile lor eforturi pentru a ține poruncile. Chiar pe astfel de oameni „*trudiți și împovărați*” îi cheamă la Sine Isus pentru a preschimba jugul lor istovitor cu jugul Lui bun, și pentru a le lua povara și a le da în schimb sarcina Lui ușoară (*Matei 11:28-30*). Jugul este un simbol al **asocierii** (al parteneriatului) – fie în căsătorie fie în activitățile economice. Isus ne invită să intrăm într-o asociere cu El în care El furnizează capitalul iar noi obținem profiturile!

Ioan a numit minunile lui Isus „semne” (*Ioan 2:11*). Cu alte cuvinte, fiecare minune a fost o pildă cu un mesaj specific. În esență, unicul mesaj care ni se transmite prin minunile din toată Evanghelia lui Ioan este aceasta: ***Isus vrea să intre într-o asociere cu noi.***

La nunta din Cana, Isus ar fi putut umple vasele cu vin – din nimic; dar atunci nu ar fi existat nici un parteneriat. Ar fi fost un „serviciu divin cu un singur lucrător”. De aceea slujitorii au fost chemați pentru a contribui și ei la minune prin *înfăptuirea părții lor*, partea ușoară, prin umplerea vaselor cu apă. Apoi Isus a făcut partea dificilă – de transformare a apei în vin (*Ioan 2:1-11*).

La fel, când a hrănit mulțimea de cinci mii de bărbați, Isus ar fi putut produce hrană din nimic. Totuși El S-a folosit de mâncarea unui băiat; și, în asociere cu acest băiat, El a hrănit mulțimea (*Ioan 6:1-13*). Băiatul a înfăptuit ceea ce putea el; Isus, la rândul Lui, a înfăptuit ceea ce a putut El!

Isus i-a cerut orbului din naștere să își facă partea lui (*Ioan 9:1-7*). El a trebuit să se spele în scăldătoarea Siloamului. Apoi Isus a înfăptuit partea grea, și i-a deschis ochii.

Vedem același principiu la învierea lui Lazăr. Prietenii lui au făcut partea ușoară – dând la o parte piatra de pe mormânt. Apoi Isus a înfăptuit partea grea – a învierii lui Lazăr dintre morți. (*Ioan 11:38-44*).

După învierea lui Isus îi vedem pe ucenici, într-o noapte, mergând la pescuit. Ei „*n-au prins nimic în noaptea aceea*” (*Ioan 21:3*). Aceasta e o imagine a strădaniei omului care se află sub Lege! Apoi a venit Isus. El le-ar fi putut umple barca cu pește fără ca ei să-și arunce mrejele în mare. Dumnezeu care a poruncit peștilor să vină în jurul bărcii lui Petru ar fi putut porunci cu ușurință aceluiași pești să sară în barca lui. Însă atunci nu ar mai fi existat vreun parteneriat. Așa că omul a trebuit să-și facă partea lui. Ucenicii au trebuit să-și arunce mrejele în mare. Astfel, în asociere cu Isus, minunea a avut loc. Omul face partea ușoară iar Isus face partea dificilă. Aruncarea mrejelor a fost un act de ascultare al credinței – despre care vorbește Pavel în *Romani 1:5*.

Aceasta e Evanghelia Noului Legământ pe care au vestit-o apostolii. Unde această Evanghelie nu este înțeleasă, omul tinde să oscileze ori în extrema legalismului (străduindu-se din răspuțeri toată noaptea, mereu și mereu, cu barca goală și fără biruință) ori în

cealaltă extremă a harului fals (unde nu este nici o străduință dar nici biruință!).

Multe suflete sincere sunt trudite și împovărate, gemând sub greutatea sarcinii poruncilor auto-impuse. După cum oamenii lui Faraon îi biciuiau pe izraeliți să producă mai multe cărămizi, așa și diavolul (deghizat într-un „predicator al neprihănirii” - 2 *Corinteni* 11:14,15) îi biciuiește pe mulți credincioși sinceri spunându-le: „nu citești Biblia îndeajuns; nu te rogi și nu postești destul; nu îl mărturisești pe Domnul îndeajuns, etc”. Fără să-și dea seama, mulți predicatori iau partea diavolului, ducând poporul lui Dumnezeu în condamnare prin astfel de predici. Toate aceste condamnări sunt rezultatul ignoranței față de Evanghelia Noului Legământ.

Isus este Păstorul care Își conduce turma mergând în fruntea ei. El nu folosește un bici și nu le fugărește din spate, ca unul care „*este plătit și nu îi pasă de oi*”. Toți predicatorii care își biciuiesc turma sunt „cei plătiți, care nu sunt păstori, și ale căror oi nu sunt ale lor”. Adevărații păstori sunt aceia care conduc prin exemplul lor personal. Mulți au ajuns în robie pentru că au dat ascultare acestor „plătiți”.

Dumnezeu nu Și-a trimis Fiul în lume pentru a condamna omenirea, ci pentru a o mântui (*Ioan* 3:17). Prin urmare, cei care aduc condamnare altora nu sunt trimiși de Dumnezeu. Slujitorii lui Dumnezeu conduc întotdeauna oamenii la mântuire.

Isus vrea să ne fie Partener pe toată durata vieții noastre. Când Petru a venit la Isus să obțină taxa pentru Templu, Isus i-a spus să arunce undița în mare și să prindă un singur pește. În gura peștelui, a spus Isus, va fi un argint, care va fi suficient pentru plata taxei atât pentru El cât și pentru Petru. „*Pentru Mine și pentru tine*”, au fost cuvintele lui Isus (*Matei* 17:27). Gândește-te la aceste cuvinte: „*Pentru Mine și pentru tine*”. Aceasta înseamnă **asociere**. Isus e interesat să ne ajute chiar și în plata impozitelor și taxelor. De la bunurile pământești, care ne afectează viața de zi cu zi, până la lucrurile care vor dăinui în veșnicie, Isus ne cheamă să ne trăim viața după principiul „tu și cu Mine”.

Isus a spus că atunci când luăm acest jug al asocierii cu El, vom putea găsi odihnă pentru sufletele noastre (*Matei 11:28-30*). Aceasta e odihna în care suntem îndemnați să intrăm, prin oprirea din propriile noastre lucrări (*Evrei 4:10,11*).

Nu este ușor să ne oprim din propriile lucrări, pentru că viața eului nostru este viguroasă. De aceea Dumnezeu trebuie să aranjeze circumstanțele noastre în așa fel încât să fim zdrobiți. El lasă ca planurile noastre să fie încurcate și ca speranțele să ne fie spulberate. Schemele și planurile noastre sunt ruinate iar noi cădem, din nou și din nou, în păcat. În acest mod, Dumnezeu ne învață să ne oprim din lucrările noastre pentru a le putea înfăptui pe ale Lui.

Sabatul din vremea Vechiului Testament a fost o imagine a acestei odihne pe care o dă Dumnezeu poporului Său în Noul Legământ (*Evrei 4:9,10*). Înainte de a putea face vreo lucrare care are valoare în veșnicie trebuie ca mai întâi să intrăm în odihna lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu l-a creat pe Adam în ziua a șasea, El a sfințit ziua următoare ca pe o zi de odihnă. Această zi, deși cronologic era ziua a șaptea, pentru Adam a fost prima zi. Legea, care a fost dată cu două mii cinci sute de ani mai târziu, spune: „șase zile să lucrezi, iar în ziua a șaptea să te odihnești”. Dar pentru Adam, Dumnezeu a stabilit în primul rând o zi de odihnă și de părtășie și abia apoi șase zile de lucru. Iată harul lui Dumnezeu. Sub har, „ziua de odihnă” este prima. Trebuie să intrăm în odihnă înainte de a-L putea sluji pe Domnul. Atunci fiecare zi din viața noastră poate fi un sabat și aceasta e intenția lui Dumnezeu în privința noastră.

Când fariseii L-au întrebat pe Isus de ce a permis Moise divorțul în legea veche, El a răspuns că aceasta a fost o concesie temporară, pentru om, până când inimile oamenilor erau împietrite (*Matei 19:8*). Însă Isus a accentuat că de la început nu aceasta era voia *desăvârșită* a lui Dumnezeu. Multe lucruri din Lege făceau parte din voia *îngăduitoare* a lui Dumnezeu – nu din voia Lui *desăvârșită*. Însă, acum, din moment ce a fost stabilit Noul

Legământ, Dumnezeu vrea ca noi să trăim în voia Lui *desăvârșită* – așa cum a plănuit El „*de la început*” pentru om (Matei 19:8). Așa că pentru noi, ca și pentru Adam, odihna lui Dumnezeu trebuie să fie pe primul loc. Viața creștină trebuie să fie un sabat de o continuă odihnă în Dumnezeu.

Numai când intram în odihnă putem atesta cu bucurie că poruncile lui Dumnezeu nu sunt grele (1 Ioan 5:3). Acolo unde poruncile lui Dumnezeu sunt considerate o povară, iar mesajul lepădării de sine și a ascultării de toate poruncile lui Dumnezeu este considerat o robie, este clar că persoana în cauză nu a venit încă sub jugul lui Isus și că lucrează încă sub propriul ei jug, sub Lege.

În Curtea Exterioară a Cortului Întâlnirii și chiar și în Locul Sfânt este multă activitate. Însă în Locul Preasfânt, în spatele perdelei, nu este nici o activitate, ci numai părtășie. Chiar și slujirea lui Dumnezeu se revarsă din intimitatea acestei părtășii. Aceasta e diferența dintre slujirea din Vechiul Testament și cea din Noul Testament. Vedem aceasta diferență ilustrată foarte clar prin Marta și Maria, în întâmplarea descrisă în Luca 10:38-42. Maria era (simbolic vorbind) în Locul Preasfânt – în odihnă, la părtășie cu Domnul. Marta era implicată în slujire neliniștită („pentru Domnul”) în Curtea Exterioară. Isus a spus că ceea ce a ales Maria era „singurul lucru” de care toți avem nevoie.

Perdeaua a fost ruptă acum de Isus și noi putem intra plini de curaj în Locul Preasfânt și putem locui acolo, în părtășie cu Dumnezeu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos, în toate zilele vieții noastre. Ce minunat ar fi să putem înțelege aceasta: că ceea ce dorește Dumnezeu de la om nu este în primul rând slujire, nu în primul rând citirea Bibliei sau rugăciuni și post, ci *părtășie*.

Adam a fost creat de Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa – nu pentru că Dumnezeu a avut nevoie de un grădinar în Eden, ci pentru că El a dorit să aibă pe cineva cu care să poată avea părtășie. Dumnezeu ne-a mântuit din groapa păcatului, dar nu pentru că ducea lipsă de slujitori, ci pentru că noi să putem avea părtășie cu El. Astăzi, din cauza lipsei de înțelegere a acestui aspect,

mulțimi întregi de credincioși sunt trudiți și împovărați, la fel ca Marta.

La vârsta de nouăzeci și cinci de ani, după ce a umblat cu Dumnezeu timp de șaizeci și cinci de ani, apostolul Ioan, inspirat fiind de Duhul Sfânt, a scris o epistolă. Tema acestei epistole a fost „*părtășia*” (1 Ioan 1:3). Văzând atâtea biserici și lideri de biserici care și-au părăsit dragostea dintâi (*Apocalipsa 2:4*) cărora le mergea doar numele că sunt vii (din cauza activităților lor creștine multe și variate), dar care erau de fapt moarte în ochii lui Dumnezeu (*Apocalipsa 3:1*), Ioan a înțeles, desigur, faptul că marea nevoie a creștinilor era ca ei să fie conduși în bucuria părtășiei cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos, în odihna din spatele perdelei.

Omul poate găsi bucurie în multe domenii de activitate. Unii și-o găsesc în sport, alții în muzică sau într-o carieră profesională iar unii și-o găsesc chiar în lucrarea creștină. Însă bucuria cea mai pură din tot Universul poate fi găsită numai în părtășia cu Tatăl (1 Ioan 1:4). Psalmistul spune: „*înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse*” (*Psalmi 16:11*). Aceasta a fost „*bucuria care-l era pusă înainte*” și care l-a determinat pe Isus să-și ia zilnic crucea și să îndure în final Calvarul (*Evrei 12:2*). Părtășia cu Tatăl a fost comoara cea mai de preț a lui Isus. În comparație cu această comoară El a considerat fără valoare toate celelalte lucruri din Univers. Isus a știut că paharul din care va trebui să bea era întreruperea acestei părtășii, timp de trei ore, la Calvar, când pentru omenirea pierdută va trebui să îndure agonia unei veșnicii în Iad (*Matei 27:45*). Apoi, Tatăl va trebui să îl părăsească și părtășia de care S-a bucurat împreună cu Tatăl din veșnicii va trebui să fie întreruptă pentru trei ore. Ideea întreruperii părtășiei cu Tatăl era atât de înspăimântătoare pentru El încât, încă din grădina Ghetsimani, ajunsese într-un chin ca de moarte și sudoarea l se făcuse ca niște picături mari de sânge. Paharul în legătură cu care Se ruga fierbinte să fie îndepărtat de la El a fost tocmai acesta: întreruperea părtășiei cu Tatăl Său.

O dacă am putea înțelege și dacă am putea fi pătrunși de aceste adevăruri! Cu câtă ușurință vorbim și cântăm despre a-L

urma pe Isus! A-L ***urma*** cu-adevărat pe Isus înseamnă ***a prețui*** ***părtășia cu Tatăl la valoarea la care o prețuiește Isus.*** Atunci păcatul va deveni extrem de ticălos în ochii noștri deoarece el întrerupe părtășia noastră cu Tatăl. Atunci, o atitudine lipsită de iubire față de o altă ființă omenească nu ar mai fi tolerată, pentru că ar întrerupe părtășia noastră cu Tatăl, etc.

Fie ca Domnul să ne dea o descoperire ca să înțelegem în mod clar că adevăratul creștinism nu este cu nimic mai puțin decât o viață de părtășie neîntreruptă cu un Tată Ceresc iubitor.

Capitolul 7

Isus – ispitit ca și noi

Secretul unei vieți evlavioase este în Isus, Cel care a trăit pe Pământ ca Om, „care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi”, dar care nu a păcătuit nici măcar odată nici cu gândul, nici cu vorba, nici cu fapta, nici în atitudinii sau motivații, și în nici un alt mod (1 Timotei 3:16; Evrei 4:15).

Din moment ce numai aceia care au ajuns la o viață evlavioasă sunt cei ce pot conviețui fără dezbinare, ca un singur Trup în Hristos, putem merge un pas mai departe și spune că o biserică locală poate fi exprimarea Trupului lui Hristos numai acolo unde credincioșii l-au înțeles pe Domnul nostru Isus în acest fel. Acesta e adevărul al cărui stâlp și temelie trebuie să fie Biserica (1 Timotei 3:15,16).

Ispita nu este același lucru cu păcatul. Acest fapt reiese clar din Iacov 1:14,15. **Ispita nu poate deveni păcat fără ca, mai întâi, mintea noastră să fie de acord cu acea ispită.** Din Matei, capitolul 4, reiese clar faptul că Isus a fost ispitit. Însă mintea Lui nu a fost de acord nici măcar o singură dată cu vreo ispită. Astfel, El nu a păcătuit niciodată. El și-a păstrat inima curată.

Isus a fost născut din Duhul Sfânt. El *nu* a avut „omul cel vechi” cu care ne-am născut noi. Noi avem o „fire a păcatului” pe când Isus avea o „fire pământească asemănătoare cu a păcatului” (Romani 8:3). Însă Biblia ne învață că Domnul nostru „a fost ispitit în toate lucrurile, ca și noi” (Evrei 4:15). Nu suntem chemați să disecăm aceste adevăruri, după cum nu ține de competența noastră nici analizarea misterului întrupării lui Dumnezeu; noi trebuie doar să credem aceste adevăruri. Fapt este că, spre deosebire de Adam, Isus a ascultat de Tatăl Său în toate condițiile și în ciuda tuturor ispitirilor.

Cuvântul lui Dumnezeu spune despre Isus că „*a învățat să asculte (...) și (...) a fost făcut desăvârșit*” (Evrei 5:7-9). Cuvântul „*învățat*” este un cuvânt legat de **educație**. Prin urmare, acest verset ne spune că Isus, ca Om, a primit o educație în ce privește ascultarea. El a ascultat de Tatăl Său în fiecare situație și astfel și-a *desăvârșit* educația Sa ca Om. Astfel, El a devenit Înainte-mergătorul nostru, ca și noi să putem călca pe urmele Lui având biruință asupra ispitei și ascultând de Dumnezeu (Evrei 6:20).

Domnul nostru Se poate identifica cu noi când „ne împotrivim până la sânge în lupta împotriva păcatului” deoarece și El, la rândul Său, a fost ispitit ca și noi (Evrei 2:18; 4:15; 12:2-4).

Lui Isus, *ca Fiu al Omului*, puritatea *nu* a l-a fost adusă „pe tavă”, ci a fost dobândită prin *luptă*. Însă, acele lupte nu erau zbateri *interminabile*, ci erau o serie de confruntări cu noi și noi ispite în care numărul provocărilor ispititoare era mereu egalat de numărul victoriilor. Astfel, pe parcursul vieții Sale pământești, Isus S-a confruntat cu fiecare tip de ispită cu care suntem noi ispitiți – ieșind biruitor asupra lor.

Fiecare dintre noi am trăit timp de mulți ani în păcat, astfel că *firea păcătoasă* poate fi asemănată cu o cutie plină cu șerpi veninoși care au fost bine hrăniți – *de noi!!* Numele acestor șerpi sunt necurăție, mânie, răutate, dezbinare, amărăciune, iubire de bani, egoism, mândrie, etc. Cutia are o deschizătură pe unde, de fiecare dată când suntem ispitiți, acești șerpi își scot capetele. Noi i-am ținut bine pe acești șerpi în vremurile dinaintea întoarcerii noastre la Dumnezeu. Ca urmare, ei sunt bine hrăniți, sănătoși, puternici. Unii șerpi au fost hrăniți mai mult decât alții, așa că acele pofte au o mai mare putere asupra noastră.

Acum, că am murit împreună cu Hristos față de păcat, chiar dacă acești șerpi sunt încă viguroși, *atitudinea* noastră față de ei s-a schimbat! Am fost făcuți părtași naturii divine și „*cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei*” (Galateni 5:24). Spre deosebire de vremea când nu eram întorși la Domnul, acum, când un șarpe își scoate capul prin

deschizătura cutiei (când suntem ispitiți într-o anumită zonă) îl lovim peste cap cu un băț și el se întoarce înapoi în cutie. Când suntem ispitiți din nou, în aceeași zonă, șarpele respectiv iese iarăși din cutie, iar noi îl lovim din nou. Treptat șarpele va deveni tot mai slab. La fel se întâmplă și cu ceilalți șerpi din cutie; și dacă suntem credincioși în fiecare ispită și lovim șerpilor în loc să-i hrănim, în curând vom simți că scade puterea ispitelor. Firea păcătoasă nu poate fi „împușcată” sau „spânzurată” dintr-o dată. Ea poate fi doar răstignită. Crucificarea este o moarte lentă dar sigură. De aceea, trecerea prin felurite ispite este „un prilej de mare bucurie” pentru noi (Iacov 1:2) – deoarece ne dă ocazia să lovim șerpilor și să îi slăbim. Altfel, această slăbire nu ar fi posibilă.

Să luăm de exemplu domeniul gândurilor murdare. Dacă suntem credincioși în această zonă, vom vedea cum după o vreme moare acest „șarpe” din gândurile noastre. Dacă în perioada dinaintea pocăinței am hrănit timp de mulți ani acest șarpe, s-ar putea ca moartea lui să survină doar după o luptă asiduă de câțiva ani. Însă, dacă suntem credincioși moartea va avea loc în mod sigur. Una dintre consecințe va fi că și *visurile* noastre vor deveni din ce în ce mai curate. Visele murdare vor deveni tot mai mult o raritate. Dacă totuși frecvența viselor murdare este în creștere, aceasta indică faptul că am devenit din nou necredincioși în viața lăuntrică a gândurilor noastre. Acesta e un test bun prin care putem să ne măsurăm credința în domeniul gândurilor noastre. Visele murdare sunt păcate *inconștiente*, așa că, în plus față de atitudinea corectă de revizuire a credinței noastre, nu trebuie să ne și auto-condamnăm pentru ele (Romani 7:25; 8:1). Scriptura ne spune în 1 Ioan 1:7 că dacă umblăm în lumină sângele lui Isus ne curățește în mod automat de orice astfel de păcat.

Credința incoruptibilă va aduce **biruința absolută**. Însă în zona sexualității, spre exemplu, credința incoruptibilă implică faptul că nici măcar nu mai admirăm un chip atrăgător (din sexul opus), chiar dacă o astfel de admirație nu este legată de gânduri sexuale. Aceasta e credința la care ne cheamă Scriptura în Proverbe 6:25 („N-o pofti în inima ta pentru frumusețea ei”). De

aceea ajung atât de puțini la puritatea visurilor din timpul nopții pentru că foarte puțini sunt credincioși în acest domeniu.

Subconștientul nostru e puternic afectat de lucrurile la care ne gândim în momentele noastre de veghe – nu de ispitele care străfulgeră instantaneu prin mintea noastră, ci de **reacția** noastră la acele ispite. Dacă subconștientul nostru primește mesajul că urâm păcatul, chiar și în gândurile și-n atitudinile noastre, și că trăim înaintea Feței lui Dumnezeu, atunci el va „funcționa în consens” cu dorința noastră pentru curăție (*vezi Psalmi 51:6*). De aceea, întrebarea importantă nu este: „ce crede credinciosul de lângă mine despre curăția mea?”, ci mai degrabă: „**ce mesaj îi transmit eu subconștientului meu?**”; și aproape totdeauna, visurile din timpul nopții îți vor da răspunsul.

Cei care *nu* urmăresc curăția *desăvârșită* nu vor putea înțelege niciodată despre ce tot vorbim noi aici. Cei care tratează cu superficialitate visurile lor murdare nu își dau seama că aceste visuri sunt indicatoare ale necredincioșiei din viața ascunsă a gândurilor lor. Asemenea credincioși vor considera că ceea ce spunem noi este extrem de sever și nerealist, pentru că „*omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie*”.

Totuși, vestea bună este că oricât de murdară a fost viața lăuntrică a gândurilor tale ea poate deveni perfect curată dacă ești credincios în urmarea căii pe care a deschis-o Isus. Această credincioșie va curăța, chiar dacă în timp, și domeniul visurilor tale. Timpul de curățire va depinde de măsura în care ai alimentat firea păcătoasă în vremea când erai neîntors la Dumnezeu. Însă, printr-o credincioșie care nu cunoaște compromisuri, poate fi omorât chiar și cel mai puternic „șarpe”.

Isus i-a chemat la El numai pe cei *trudiți și împovărați*. Numai atunci te califici să poți veni la El pentru biruință când ești trudit și împovărat de propria-ți viață lipsită de biruință. Lumea este plină cei ce sunt trudiți și împovărați de *alții* și de felul în care *alții* îi tratează pe ei. Unii creștini sunt, și ei, trudiți și împovărați de compromisul și deșertăciunea lumească pe care o văd în *biserice*

lor. Însă aceste "trudiri și împovărări" nu califică pe nimeni pentru a intra în posesia biruinței. Numai aceia care sunt trudiți și împovărați de *ei înșiși* sunt invitați de Domnul ca să vină la El.

Numai cei *însetați* după biruință pot veni la El (*Matei 11:28; Ioan 7:37*). Cei care plâng de fiecare dată când păcătuiesc în viața lăuntrică a gândurilor lor și care se căiesc amarnic pentru păcatele lor secrete vor înțelege foarte repede adevărul lui Dumnezeu, în timp ce alții vor considera că această doctrină este o erezie – fiindcă adevărurile duhovnicești nu sunt înțelese de către mintea firească, ci doar prin descoperirea dată de Dumnezeu acelor inimi care își plâng cu amar păcatele tainice. Dumnezeu își dezvăluie tainele (inclusiv taina unei vieți evlavioase) numai acelor care „*se tem de El*” (*Psalmi 25:14*). „*Odihna*” promisă de Isus acelor care sunt trudiți și împovărați de viața lor lipsită de biruință este odihna biruinței depline asupra păcatului.

În Scriptura din *Evrei 4*, această odihnă este comparată cu luarea în stăpânire a țării Canaan. Uriașii canaaniti au fost doborâți, unul câte unul, de-a lungul unei lungi perioade (*vezi Exodul 33:29*). Astfel, peste fiecare zonă ocupată pentru Domnul a venit odihna și pacea. *Uriașii Canaanului* reprezintă **poftetele** din firea noastră pământească. *Uriașii* care se arătau reprezintă **păcatul conștient**. *Uriașii ascunși* în peșteri reprezintă **păcatul inconștient**.

Pasajul din *Evrei 4* mai vorbește și despre „*o odihnă ca cea de Sabat*” pe care a pregătit-o Dumnezeu pentru copii Săi. După șase zile de muncă ei puteau intra în Odihna lui Dumnezeu. Tot așa, Dumnezeu ne lasă să ne străduim cu propria noastră tărie timp de „șase zile” – și să eșuăm din nou și din nou. Când am ajuns la capătul încrederii în propriile noastre abilități („încetând să mai depunem propriile noastre eforturi” – *Evrei 4:10*), intrăm în odihna ca de Sabat a lui Dumnezeu – în viața plină de puterea Duhului Sfânt. Nici o cantitate de efort a propriului nostru eu (nici chiar o așa-numită “dare la moarte a firii trupești”) nu poate face ca inima noastră păcătoasă să fie una sfântă. Această transformare o poate face numai Duhul Sfânt prin faptul că ne face **părtași naturii Divine**. Dacă

suntem credincioși, putem trăi în această odihnă ca de Sabat în toate zilele vieții noastre. Dacă suntem necredincioși, vom ajunge înapoi la propria noastră „strădanie”.

Nu este voia lui Dumnezeu să ne luptăm cu un anumit păcat toata viața. Din contră, El dorește ca „fiecare uriaș din Canaan” să fie doborât. La fiecare etapă a creșterii noastre – fizice și duhovnicești – suntem ispitiți în noi moduri. Un copilăș de patru ani e ispitit de păcatul mâniei, dar nu cu dorințe sexuale. Acestea vin mai târziu, în anii adolescenței. Totuși nu este voia lui Dumnezeu ca un om să rămână fără biruință în zona sexualității, an după an, mărturisindu-și doar speranța că într-o zi va fi biruitor. El poate ajunge repede la biruință dacă este predat lui Dumnezeu fără rezerve. Moartea poate surveni, chiar și în acest domeniu, și natura divină poate triumfa.

Scriptura din *Romani 6* vorbește despre succesiunea vieții de biruință. Cunoscând faptul că am murit împreună cu Hristos (*versetul 6* – acceptând prin credință acest fapt, chiar dacă nu-l putem înțelege) ne socotim, în mod consecvent, morți față de păcat (*versetul 11*) și dăm mădulele noastre numai lui Dumnezeu, pentru a fi folosite ca unelte ale ascultării și ale neprihănirii (*versetele 13-18*). Ca rod al acestora avem sfințirea (creșterea în sfințenie) iar ca rezultat final: viața veșnică – care este o altă expresie pentru „natura divină” (*versetul 22*). Așa că scopul nostru final este să fim **părtași naturii divine**. Însă aceasta începe numai când acceptăm poziția noastră de morți împreună cu Hristos pe cruce și ne considerăm în consecință morți față de păcat.

Cum a trăit Isus această succesiune a vieții de biruință? El „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi”. Dar El nu s-a luptat tot timpul cu aceleași ispite. Dacă Isus a fost ispitit ca noi, El trebuie să fi fost ispitit, ca noi, și în domeniul sexual. Însă în această zonă El trebuie să fi obținut deja victoria deplină în anii adolescenței, datorită deplinei Sale credincioșii. Ca urmare, deja la vremea intrării Sale în slujirea publică El ajunsese la o astfel de statură duhovnicească încât *nici nu a mai fost ispitit în acest domeniu*.

Femeile puteau să-i ștergă picioarele fără ca El să fie câtuși de puțin ispitit. Cei care ei înșiși nu sunt credincioși în lupta împotriva ispitei din această zonă, nu pot înțelege acest adevăr.

La sfârșitul celor patruzeci de zile de ispitiri crunte în pustie, Satan știa foarte bine că o încercare de a-L ispiți pe Isus în zona sexualității sau a banilor era *inutilă*, deoarece Isus cucerise deja definitiv, cu mulți ani înainte, acele zone pentru Dumnezeu. Ultimele trei ispite, în pustie, au fost de un nivel așa de înalt încât implicațiile lor subtile le putem înțelege numai dacă noi înșine suntem credincioși în urmarea căii pe care a urmat-o Isus.

Scoala ispitei este la fel ca orice altă școală. Cu toții trebuie să începem în grupele de grădiniță. Și Domnul nostru, la rândul Lui, trebuie să fi fost ispitit mai întâi cu cele mai elementare tentații; dar El niciodată nu a stat mai mult timp în clasele școlii ispitei decât minimul necesar obținerii victoriei în fiecare dintre acele clase. Când a ajuns la vârsta de treizeci și trei de ani, când a murit pe cruce, El a putut spune că „*s-a isprăvit*”. Fiecare ispită a fost biruită. Fiecare examen de la școala ispitei a fost luat cu nota maximă. El a fost făcut desăvârșit. Educația lui ca Om a fost completă (*Evrei 5:8,9*).

Pentru o persoană care nu este credincioasă la „grupele de grădiniță” ale ispitei (de exemplu: gânduri sexuale murdare, mânie, minciună, etc.) încercarea ei de a înțelege nivelul ispitelor pe care le-a biruit Isus la „clasa de doctorat” este și ridicolă și arogantă. Dacă tu însuși ești *credincios* vei înțelege. (Iată ce a spus Isus în mod deslușit în *Ioan 7:17*). Dacă, însă, ești *necredincios* în momentele ispitei nu vei înțelege niciodată, oricât de multe cărți ai citi și oricâte înregistrări de predici ai asculta. Nu prin marele număr de înregistrări ascultate sau de cărți citite sunt descoperite tainele lui Dumnezeu, ci direct, din Însăși gura lui Dumnezeu, prin Cuvântul Său.

Sunt unii care îi învață pe alții că deși Isus nu a păcătuit, totuși El avea o fire *păcătoasă* ca a noastră și că El a avut „*păcat în firea Lui pământească*”. Aceasta e erezie. Nimeni nu poate sta cu vreun fel de păcat înaintea lui Dumnezeu – chiar dacă are păcat

doar în firea lui pământească – fiindcă Dumnezeu este atât de curat încât nici măcar nu se poate uita la păcat. Dacă Isus ar fi avut păcat în firea lui pământească, El *nu ar fi putut avea părtășie* cu Tatăl Său nici măcar o singură zi din viața Lui pământească. *Aceasta e dovada cea mai clară a faptului că Isus NU a avut fire păcătoasă.* Singurul motiv pentru care Dumnezeu poate avea părtășie cu noi (care avem păcat în firea noastră pământească) este faptul că *suntem îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos, Care nu a avut în Sine nici un păcat.*

Alții încearcă să acrediteze doctrina conform căreia Isus ar fi putut păcătui în mod *inconștient*. *Și aceasta e erezie.* Sub Vechiul Legământ, trebuia adusă o jertfă chiar și pentru păcatul *inconștient*, când un om își dădea seama de comiterea lui (*Levitic 4:2, 13, 27, 28*). Deci chiar și pentru păcatul *inconștient* trebuia făcută ispășire. Sub Noul Legământ, dacă umblăm în lumină în ceea ce privește păcatul *conștient*, sângele lui Isus spală imediat orice păcat *inconștient*, de îndată ce este comis (*1 Ioan 1:7*). Așa se menține părtășia noastră cu Tatăl. Dacă ar fi existat chiar și un singur păcat *inconștient* în viața lui Isus, nu ar fi existat nici un sânge prin care să se facă ispășire pentru acel păcat. *Aceasta e dovada cea mai clară a faptului că Isus NU a păcătuit nici măcar inconștient.*

Păcatul inconștient este rezultatul faptului că am trăit timp de mulți ani în egoism și în mândrie. Isus nu a trăit așa nici un moment. El nu a avut vreun vis murdar fiindcă toate gândurile lui conștiente erau curate. În El nu s-a găsit nici un păcat – nici în viața Lui conștientă nici în ființa Lui inconștientă.

Noi, însă, avem păcat *inconștient* în noi, deoarece atitudinile, obiceiurile și uzanțele vieții noastre din trecut au dat o înclinație egoistă și arogantă sufletului nostru. Acum Duhul Sfânt a venit pentru a face ca sufletul nostru, plin de strâmbătate, să devină drept.

La acest punct, cei care au ajuns la o viață de biruință asupra păcatului trebuie să fie foarte atenți și sinceri. Din păcate, mulți care au ajuns la o anumită măsură a biruinței își scuză multe manifestări străine de Natura lui Hristos din comportamentul lor, vorbirea lor,

etc., numindu-le pur și simplu “greșeli” sau “fapte ale trupului”. Dacă, însă, ar analiza temeiul acestor “fapte ale trupului” ar descoperi că motivul de bază al acestora era, de fapt, propria lor îngâmfare și propriul lor egoism. Însă, Satan îi înșeală (iar Dumnezeu îl lasă pe Satan să îi înșele) deoarece Dumnezeu vede că asemenea credincioși nu iubesc adevărul despre propria lor persoană (1 Tesaloniceni 2:10, 11) – chiar dacă sunt foarte corecți în chestiunile exterioare și au o bună mărturie în biserică. Lumina nu strălucește tot mai tare în viața lor (Proverbe 4:12) pentru că ei își scuză mereu acțiunile! Fiecare dintre noi trebuie să trăim zdrobiți și sinceri ca nu cumva să ajungem și noi în acea stare.

Dumnezeu nu pretinde ca aici, pe Pământ, să FIM ca Isus. El știe că așa ceva e imposibil deoarece *a fi* se referă la întreaga noastră personalitate. Vom putea *fi* ca El numai la revenirea Lui (1 Ioan 3:2). Aici pe Pământ, Dumnezeu ne cere doar să TRĂIM cum a trăit Isus (comparați 1 Ioan 2:6 cu 1 Ioan 3:2). Conduita *trăirii* (umblarea) este un act conștient și se referă numai la înfăptuirea a tot ce știm că trebuie să facem. În acest domeniu, al conștientului, suntem chemați să Îl urmăm pe Isus.

Vestea bună a Evangheliei este că deoarece Isus a devenit om, a fost ispitit ca și noi în toate privințele și a biruit; iar noi putem birui așa cum a biruit El (Apocalipsa 3:21). Nu mai trebuie să continuăm să păcătuim în viața noastră conștientă.

Aleluia pentru o Evanghelie atât de glorioasă!

Capitolul 8

Spiritualitate adevărată – căutând interesele lui Dumnezeu

„Dar mă tem că, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos (...) căci chiar Satana se prefăce într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii” (2 Corinteni 11:3,14,15).

„Israel, care umbla după o Lege, care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta” (Romani 9:31)

Fariseii din Israel urmăreau neprihănirea, dar au fost duși în rătăcire de Satan. Aceasta constituie un avertisment pentru toți cei care urmăresc neprihănirea în zilele noastre. Ar fi o înfumurare din partea noastră să considerăm că noi nu putem fi înșelați. Protecția noastră împotriva înșelării constă numai în „umblarea în lumină” și în iubirea adevărului, așa cum se găsește el în Cuvântul lui Dumnezeu și în viața trăită de Isus pe Pământ (2 Tesaloniceni 2:10,11).

Dacă nu facem din Cuvântul lui Dumnezeu ghidul nostru, atunci *sinceritatea*, în sine, *nu ne poate* proteja împotriva înșelării. Petru a fost cu-adevărat sincer și totuși a ajuns să fie purtătorul de cuvânt al lui Satan, sugerându-i lui Isus să acționeze într-un mod greșit (Matei 16:21-23). Când Isus a vorbit pentru prima oară ucenicilor Lui despre cruce ei nu au putut înțelege faptul că crucea este calea lui Dumnezeu. Ei erau obișnuiți cu evanghelia Vechiului Testament care promitea prosperitate, sănătate, binecuvântarea familiei cu mulți copii și alte binecuvântări pământești. A suferi și a muri însemna tocmai contrariul a ceea ce vestea această evanghelie a Vechiului Testament.

Vechiul Testament era centrat pe binecuvântări personale și pe existențe materiale. Evanghelia Noului Testament este centrată pe scopurile lui Dumnezeu și pe realități cerești. Când a venit Ioan Botezătorul, pregătind calea pentru această Evanghelie a Noului Testament, mesajul lui a fost: „Pocățiți-vă [întoarceți-vă înapoi], căci Împărăția Cerurilor [spre deosebire de împărăția pământească și de binecuvântările pământești] și Împărăția lui Dumnezeu [spre deosebire de împărăția binecuvântărilor personale] este aproape” (*Matei 3:2; Marcu 1:14,15*). Isus a spus că începând cu vremea lui Ioan Botezătorul va fi predicată Împărăția Cerurilor și Împărăția lui Dumnezeu (*Matei 11:12; Luca 16:16*); dar El a mai spus și faptul că pentru a intra în această împărăție trebuie să fim dintre aceia care „*dau năvală*”. Iubirea de sine precum și iubirea confortului, a laudei din partea oamenilor, a profitului obținut de pe urma altor oameni, a bunăstării materiale, etc., sunt atât de adânc înrădăcinate în firea noastră pământească, încât numai cei care sunt pregătiți să ia măsuri drastice împotriva acestor patimi ale lor vor putea vreodată intra în Împărăția lui Dumnezeu.

Când Petru l-a sugerat lui Isus calea ușoară și confortabilă, Isus l-a mustrat spunând: „*Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor*” (*Matei 16:23*). Atunci când gândurile noastre urmăresc interese personale devenim o piatră de poticnire pentru Isus și pentru Împărăția lui Dumnezeu. Atunci Satan reușește să ne ducă în rătăcire.

Esența mântuirii de păcat este eliberarea de „umblarea după foleasele proprii”. Lucifer a umblat după foleasele lui și astfel păcatul a apărut în Univers. Isus niciodată nu a umblat după foleasele Lui și astfel a adus mântuire. O neprihănire care îi permite omului să umble în continuare după foleasele proprii este o neprihănire falsă. Totuși, aceasta e singura neprihănire existentă în multe grupări, chiar și în cele care vestesc sfințenia. În caracterul lui de bază, omul are o înclinație de profitor și ca atare ar dori să obțină toate avantajele Cerului cu un minim de efort și inconveniente în

ceea ce-l privește pe el. Astfel, este mereu predispus să inventeze o teologie convenabilă care să nu-i deranjeze confortul și interesele.

E posibil ca un om să fi învins mânia, păcatele sexuale și amărăciunea, și să-și fi refăcut viața în toate domeniile (tratând fiecare zonă a vieții care a fost afectată de păcatele din trecut), și totuși să urmărească propriile lui faloase, și anume, confort și avantaje pentru sine sau pentru soție (în scriptura din *1 Corinteni* 7:33 astfel de urmărire a confortului soției este numită „îngrijire de lucrurile lumii”!), sau cinstire din partea oamenilor (nu neapărat din partea celor din lume, dar cu atât mai mult al celor din biserică; mai ales onoarea și stima fraților din comitet), sau câștig personal (urmărind ambiții profesionale etc.), etc.

Este posibil să crezi, să înțelegi și chiar să fi în stare să explici altora taina *evlaviei*, și totuși să nu fi înțeles taina *fărădelegii*.

Sursa tainică a tuturor fărădelegilor este dorința noastră de a umbla după propriile noastre faloase. Aceasta e una dintre cele mai înșelătoare dorințe ale firii noastre pământești. Cineva își poate închipui că este duhovnicesc numai datorită faptului că a învins câteva păcate de suprafață, în timp ce se află sub tirania „umblării după propriile faloase” care îi controlează toate deciziile și acțiunile. Așa este înșelăciunea lui Satan când vine ca slujitor al “neprihănirii”! Așa este *taina fărădelegii* !!!

În zilele noastre nu ducem lipsă de cunoștințe biblice. De fapt, este foarte probabil ca cei mai deștepți dintre noi să poată explica doctrinele Noului Legământ chiar mai bine decât Pavel însuși (care a avut prima revelație ale acestora)! Totuși, mai mult ca sigur că viața noastră este la mii de kilometri depărtare în urma vieții lui Pavel, în ceea ce privește eliberarea de „umblarea după propriile faloase”!

Virtutea determinantă a unui adevărat om al lui Dumnezeu nu este faptul că promovează o anumită doctrină – ci mai cu seamă faptul că nu umblă după propriile lui faloase. În pasajul din *Filipeni* 2:19-21 Pavel spune că majoritatea conlucrătorilor lui umblau mereu după faloasele proprii și de aceea nu i-a putut trimite la Filipi.

Timotei, în schimb, a fost o excepție splendidă. Fără-ndoială că toți conlucrătorii lui Pavel aveau doctrine perfect aliniate. Totuși ei umblau după propriile lor foloase. Poate că ei se considerau neprihăniți și superiori din punct de vedere spiritual față de alții din jurul lor. Însă Pavel a putut vedea lipsa de profunzime a “neprihănirii” lor. Aceeași situație persistă și astăzi.

Ceea ce au avut în comun toți marii oameni ai lui Dumnezeu, de-a lungul veacurilor istoriei creștine, este aceasta: ei nu au umblat după propriile lor foloase. Nu excelența doctrinară i-a făcut oameni ai lui Dumnezeu, ci mai degrabă acest factor comun: că nu au umblat după foloasele lor. Se poate că unii dintre ei să nu fi avut o înțelegere atât de acurată a adevărului ca și noi. Însă spiritualitatea lor a constat în faptul că ei, după lumina și înțelegerea pe care au avut-o în propria lor generație, au căutat Împărăția lui Dumnezeu în mod altruist, cu jertfire de sine.

Dacă noi, astăzi, avem mai multă lumină în privința anumitor adevăruri din Scriptură, trebuie neapărat să ne amintim că aceleia *„cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult”*. Dacă credem că neprihănirea constă pur și simplu în învingerea mâniei, a păcatelor sexuale, etc., atunci suntem în mare pericol. Există oameni pioși din alte religii care au învins aceste păcate (în ce privește manifestarea lor exterioară). Conform relatărilor, un lider religios renumit a afirmat că nimeni nu putea să îl înfurie. Însă aceasta nu e neprihănirea lui Hristos. Nu e altceva decât refulare! De asemenea, mulți călugări pretind că nu au nici un atașament față de lucrurile materiale. Ei, într-adevăr, îi fac de rușine pe mulți “credincioși”!

Putem asemăna toate aceste păcate ale firii pământești cu filistenii care împreună cu căpitanul lor, Goliat, stăteau împotriva lui Israel. Dintre toți dușmanii, însă, Goliat este uriașul “umblării după propriile foloase”. Dacă David ar fi omorât, unul câte unul, doar soldații filistenii, aceasta nu ar fi însemnat obținerea biruinței – ci, în cel mai bun caz, o prelungire a luptei de eliberare, care ar fi durat mulți ani. Însă citim că atunci când David l-a ucis pe Goliat, toți

ceilalți filistenii au fugit (*1 Samuel 17:51*). Acesta e secretul. Dacă vrem să câștigăm o victorie reală asupra păcatului, trebuie să concentrăm toate atacurile noastre pe uriașul „umblării după foloasele proprii”. Atunci celelalte păcate vor fi învinse în mod automat.

Isus a venit să înfigă securea la rădăcina pomului. Roadele pomului sunt multe – minciuna, furtul, pofta, mânia, amărăciunea, etc. Totuși, rădăcina tuturor acestor păcate este umblarea după foloasele proprii. Aici trebuie neapărat să fie înfiptă securea; altfel vom fi înșelați.

Este posibil să credem că umblăm în sfințenie, numai din cauză că știm, din experiență, că nu ne pierdem niciodată autocontrolul și pentru că folosim un anumit limbaj religios. Totuși, mintea, energia și timpul nostru pot fi implicate în agonisirea tot mai multor bunuri materiale pentru căminele noastre, pentru a face pe plac soțiilor noastre, pentru a-i face fericiți pe copiii noștri și pentru obținerea unui confort corespunzător clasei de mijloc. A trăi așa și a avea impresia că suntem sfinți este culmea auto-înșelării.

Pavel se temea ca nu cumva gândurile creștinilor din Corint „să se strice de la curăția și credincioșia față de Hristos”. Este un pericol real ca devotamentul față de soțiile noastre să fie mai mare decât devotamentul nostru față de Hristos. Prima poruncă nu este să iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine, ci să îl iubim pe Dumnezeu din toată inima noastră, din tot sufletul nostru, din toată puterea noastră și cu toată mintea noastră. Iar când această poruncă este împlinită cu prioritate în viața noastră atunci vom fi capabili să-i iubim așa cum trebuie și pe aproapele nostru și pe soția noastră.

Urmărirea neprihănirii de către creștini poate fi asemuită cu un pendul care se balansează într-o extremă, iar apoi, văzându-și greșeala, se îndreaptă înspre cealaltă extremă. Pe ambele margini ale „căii înguste” există prăpăstii, iar Satan vrea să cazi într-una din ele – și nu-i pasă prea mult în care dintre ele vei cădea!

Îl laudăm, însă, pe Dumnezeu pentru lucrarea Duhului Sfânt. „Dacă vă veți abate de la căile lui Dumnezeu și veți ajunge în rătăcire [la dreapta sau la stânga], veți auzi o Voce în spatele vostru care vă va spune: <<Nu, aceasta e calea; mergeți pe-aici>>” (*Isaia 30:21* trad. LB). Acesta e principalul scop al slujirii profetice în biserică: de a lăsa ca această Voce să ne vorbească și să ne țină chiar pe mijlocul căii înguste. Slujirea profetică în biserică și Cuvântul scris al lui Dumnezeu sunt mijloacele folosite de Dumnezeu pentru a ne ține pe mijlocul căii înguste care duce la viață.

Văzând absurditatea comportamentului unora din creștinătate care, accentuând activitățile exterioare, și-au neglijat viața de familie, noi suntem acum în pericolul de a „balansa” în cealaltă extremă, crezând că creștinismul constă numai în a ne iubi soția, copiii și pe alți creștini care vorbesc pe “limba” noastră și fac parte din „ghetoul” nostru! Bineînțeles că trebuie să trăim în dragoste față de familia noastră și față de membrii adunării din care facem parte și să biruim păcatul din viața personală; dar devotamentul nostru față de Hristos trebuie neapărat să fie exprimat și în urmărirea progresului Împărăției Lui, chiar dacă aceasta implică un cost în viața personală și ne cere sacrificiu. Curăția interioară și jertfirea exterioară nu se exclud reciproc fiindcă Isus le-a avut pe amândouă în viața Lui.

Apostolul Pavel s-ar fi putut stabili confortabil în Tars, ca om de afaceri creștin, și ar fi putut trăi acolo o viață sfântă. Însă el nu a procedat așa. Devotamentul lui față de Hristos l-a constrâns să aducă Domnului o jertfă care să îl coste totul în această viață.

Acum două sute de ani, doi dintre frații Moravian au auzit despre o colonie de sclavi pe o insulă din Indiile de Vest și au decis să se vândă pe ei înșiși ca sclavi acolo, pentru tot restul vieții lor, ca să poată predica Evanghelia acelor sclavi. Alți doi au auzit despre o colonie de leproși din Africa unde dacă intra cineva nu mai avea voie să iasă, pentru a nu se răspândi lepra. Ei s-au oferit voluntar să intre în acea leprozerie, pentru tot restul vieții lor, pentru a-L prezenta pe Hristos bolnavilor internați acolo.

Nu cunosc detaliile doctrinei în care au crezut acești bărbați. Însă în mod sigur ei nu au umblat după foloasele lor și cu siguranță au adus Domnului o jertfă care i-a costat totul.

Măruntele noastre lepădări de noi înșine pălesc în comparație cu ceea ce au jertfit asemenea bărbați pentru Domnul. În veșnicie ne vom întâlni cu asemenea bărbați și vom descoperi că din Mireasa lui Hristos fac parte bărbați și femei care au avut aceeași natură ca și Hristos, și anume, nu au „umblat după propriile lor foloase”. Unii dintre noi suntem în pericolul de a crede că înțelegerea unei doctrine ne face vrednici să facem parte din Mireasa lui Hristos. Însă nu este așa. Ceea ce ne califică pentru aceasta este o viață de urmărire a intereselor lui Dumnezeu și nu ale noastre personale.

Cât de superficiale sunt viețile și lucrările noastre în comparație cu cele ale unor astfel de oameni. Ce trufie enormă este din partea noastră să credem că îl urmăm pe Isus mai bine decât au făcut-o acești oameni, doar din cauza cunoștințelor mai multe despre adevăr! Cât de mult ne-a costat să-L slujim pe Dumnezeu – vorbind în termenii pierderilor de bani, de confort, de avantaje și de sănătate? Probabil că foarte puțin, sau nimic. Aceasta ar trebui să ne smerească și să ne pună pe gânduri. Poate că am evitat o viață de jertfire din cauza comodității.

Fiecare creștin care știe citi în limba engleză ar trebui să citească și să fie provocat de biografiile unor bărbați ca Hudson Taylor, C. T. Studd, David Brainerd, William Carey, Jim Elliot, etc. Duhul Sfânt a folosit exemplele multor bărbați în *Evrei 11* și exemplul lui Pavel în *2 Corinteni 11*, ca să încurajeze credința noastră; de asemenea exemplele acestor eroi ai credinței din epoca modernă ne pot provoca să ieșim din creștinismul nostru centrat pe sine și pe familie, și afară din iubirea de confort și de bunuri materiale, într-o viață complet devotată lui Hristos.

În vremea lui Isus erau mulți care vindeau oi și porumbei, și schimbau bani în Templu în numele religiei. Însă Isus i-a scos afară. Evlavia devenise un instrument de câștig material pentru ei.

Oridecâteori evlavia devine un instrument de câștig pentru noi, câștig de bani, de confort, de comoditate, etc., putem fi siguri că ne aflăm pe o cale greșită, chiar dacă avem impresia că urmărim neprihănirea. Pentru Isus, evlavia a însemnat renunțarea la tot ceea ce lumea aceasta consideră prețios. Dacă suntem cu-adevărat predați Lui, atunci prețul evlaviei va fi același și pentru noi. (Citiți de exemplu *Matei 19:29* și vedeți dacă a trebuit să renunțați vreodată la lucrurile menționate de Isus acolo).

Isus a spus că putem găsi mărgăritarul de mare preț numai dacă renunțăm la tot ce avem (*Matei 13:46; Luca 14:33*). Pavel a trebuit să piardă totul „ca să Îl câștige pe Hristos” (*Filipeni 3:8*). Dacă noi, cei de azi, am reușit să Îl câștigăm pe Hristos fără să renunțăm la tot ce avem, înseamnă că ceea ce am „*câștigat*” este, de fapt, un alt „hristos”. În aceasta a constatat temerea lui Pavel pentru creștinii din Corint – că vor ajunge să urmeze un „alt Isus” care nu le cere să renunțe la toate lucrurile (*2 Corinteni 11:4*). Putem să ne înșelăm pe noi înșine și prin definirea teologică a expresiei „a renunța la tot ce avem” într-un asemenea mod, convenabil, încât în mod practic nu va trebui să renunțăm la nimic. Dacă în această chestiune nu privim adevărul drept în față (acceptându-l cu curaj și asumându-ne răspunderea pentru împlinirea lui) atunci vom ajunge să fim duși în rătăcire de către un duh al iluziei, prin care vom percepe denaturat realitatea. Dumnezeu Însuși ne va lăsa să fim înșelați.

Simpla admirație a oamenilor sfinți ai lui Dumnezeu nu ne va face duhovnicești. Mulți oameni L-au admirat pe Isus când a fost pe Pământ; dar ei nu au devenit duhovnicești. Au fost și mulți care au crezut în El, „*dar Isus nu Se încredea în ei*” (*Ioan 2:24,25*) – pentru că știa cine era predat din toată inima lui și cine nu. El cunoaște și astăzi inima noastră.

Haideți să nu mai triumfăm de bucurie asupra micilor filistenii pe care i-am lichidat din când în când pe-aici și pe-acolo, în timp ce Goliat stă încă înalt și neclintit. Piatra din praștia noastră trebuie să fie neapărat ațintită asupra acestui uriaș care se numește „umblarea după propriile foloase”. Acesta e cel pe care trebuie să-l

doborâm și să-l decapităm dacă vrem ca adevărata biruință să fie a noastră. „Viața care este în lumea aceasta”, pe care Isus ne-a spus s-o urâm, este tocmai această viață care umblă după propriile foloase (*Ioan 12:25*).

Dacă umblăm în lumină și căutăm să scoatem la iveală centrarea pe sine care murdărește cele mai multe dintre acțiunile și deciziile noastre, și dacă ne judecăm pe noi înșine fără cruțare în acele zone, atunci vom începe să avem biruință asupra acestui uriaș.

Odată Isus i-a spus lui Petru că vorbea cuvintele lui Satan, foarte curând după ce i-a vorbit despre zidirea Bisericii (*Matei 16:18-23*). Biserica pe care nu o pot birui porțile Iadului este alcătuită din aceia care caută să promoveze interesele lui Dumnezeu și nu pe cele ale lor. Ea nu este zidită pe aceia care au doar o cunoaștere intelectuală a doctrinei evanghelice și care au doborât câțiva filistenii de rang inferior.

Capitolul 9

Sfințire și părtășie

Cuvântul „părtășie” aparține Noului Legământ. Părtășia despre care vorbește Noul Testament are ca model acea părtășie pe care Isus și Tatăl au avut-o împreună în timpul vieții pământești a lui Isus. Rugăciunea lui Isus pentru ucenicii Săi a fost ca părtășia dintre ucenici să fie de aceeași natură cu cea dintre El și Tatăl Său.

Sub Vechiul Legământ, chiar dacă unii oameni puteau ajunge pe culmi înalte ale sfințeniei, totuși părtășia dintre aceștia era la un nivel scăzut. În Vechiul Testament au existat bărbați evlavioși ca Moise, Ilie, Daniel și Ioan Botezătorul, ca să amintim doar câțiva dintre ei. Acești oameni au avut o sfințenie care depășește sfințenia celor mai mulți credincioși din zilele noastre. Însă aceasta se datorează faptului că cei mai mulți dintre credincioșii de azi nu au intrat în Legământul cel Nou.

Noul Legământ îi conduce pe ucenicii lui Isus la o sfințire lăuntrică, care, la rândul ei, îi conduce la o părtășie, unii cu alții. Când citim despre marii oameni ai credinței menționați în *Evrei 11* observăm că majoritatea dintre ei au fost individualități solitare. Așa a fost în vremurile Vechiului Testament. Însă, de îndată ce privim în Noul Testament, vedem că Isus i-a trimis doi câte doi pe ucenicii săi. Aceasta era ceva nou. Isus a venit nu doar pentru a ne duce la o sfințire lăuntrică ci și pentru a ne conduce la părtășie.

Dacă un credincios ajunge la o viață de biruință asupra păcatului, în sinea lui, și totuși nu ajunge la o părtășie cu alți credincioși, atunci din sfințirea lui lipsește ceva extrem de important. ***Sfințirea fără părtășie este o amăgire.*** În zilele noastre sunt mulți care călătoresc peste tot în lume, predicând sfințenia; dar ei înșiși sunt individualități singuratice, asemenea celor din vremurile Vechiului Testament. Asemenea predicatori trăiesc încă

sub Vechiul Legământ. Mereu se constată, ulterior, faptul că ei nu au zidit vreo părtășie de frați în localitatea în care își au domiciliul stabil.

Însă cu apostolii primului veac nu a fost așa. La scurt timp după Ziua Cincizecimii, citim că Petru și Ioan ieșeau împreună în lucrare. Petru i-a spus ologului să se uite la *ei*, adică atât la Petru cât și la Ioan (*Fapte 3:4*). Petru și Ioan lucrau în echipă. În Ziua Cincizecimii, chiar dacă cel care a predicat a fost Petru, totuși citim că el s-a ridicat împreună cu cei unsprezece (*Fapte 2:14*). Părtășia este ceea ce iese în evidență peste tot în *capitolele 2 și 4 din Faptele Apostolilor*.

Petru și Ioan *nu* aveau același temperament. Ei erau foarte diferiți ca structură psihologică. Petru era tipul prompt și foarte activ – grăbit să se laude că el nu se va lepăda niciodată de Domnul, sărind rapid în marea Galileii de îndată ce L-a văzut pe Domnul la țarm (*Ioan 21*), etc.; Ioan, pe de altă parte, era tipul de om liniștit și gânditor căruia îi plăcea să fie singur și să aibă vedenii cerești (ca la Patmos). Dumnezeu aduce întotdeauna împreună, în Biserică, oameni care sunt foarte diferiți (din punct de vedere uman) – pentru a putea demonstra o unitate în diversitate care este cu mult mai glorioasă decât unitatea a doi oameni *asemănători* ca tip temperamental.

În *Faptele Apostolilor 13:2* îi vedem pe liderii bisericii din Antiohia postind și închinându-se Domnului, căutând călăuzirea Lui. La un moment dat Duhul Sfânt le vorbește, spunându-le să pună deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru slujirea Lui. Observăm din nou că, spre deosebire de vremurile din Vechiul Testament, Duhul a chemat doi oameni, și nu unul singur. Venise vremea Noului Legământ și nu mai era loc pentru o slujire individualistă. Era necesară o exprimare a Trupului lui Hristos – iar pentru aceasta era nevoie de minim două persoane.

În această situație vedem cum Duhul Sfânt a chemat din nou, la slujirea împreună, două persoane cu temperamente total *diferite*. Pavel era un om exigent, fără compromisuri, care nu tolera

jumătățile de măsură la nimeni. În *Fapte 15:36-39*, când Pavel și Barnaba au avut o discuție în legătură cu cererea lui Marcu de a-i însoți în a doua lor călătorie misionară, Pavel a refuzat această cerere deoarece cu ocazia primei lor călătorii misionare Marcu îi părăsise pe la jumătatea drumului. Barnaba (cărui i s-a dat acest nume [Fiul Mângâierii] datorită faptului că avea o astfel de slujire, remarcabilă, de îmbărbătare – *Fapte 4:36*), pe de altă parte, vroia să-i dea lui Marcu încă o șansă. În privința acestei chestiuni, atât Pavel cât și Barnaba s-au atașat într-o măsură așa de mare de propriul punct de vedere încât au ajuns să se despartă unul de celălalt. Evident că amândoi erau oameni cu voință puternică și, la acel moment, încă nu ajunseseră (în dezvoltarea lor spirituală) la dobândirea înțelepciunii de sus care este „*ușor de înduplecat*” (*Iacob 3:17*).

Apostolii nu erau “gata sfințiți”. La fel ca oricare dintre noi, și ei au avut nevoie, la rândul lor, să se dezvolte în viața personală și să primească din ce în ce mai multă lumină în ce privește firea lor pământească. Mai târziu, Pavel, Barnaba și Marcu au ajuns într-o binecuvântată părtășie unii cu alții (ceea ce reiese în mod evident din *2 Timotei 4:11*).

Pavel și Barnaba aveau temperamente diferite iar Duhul Sfânt îi adusese împreună. Totuși, ei nu au știut cum să o scoată la capăt unul cu altul pentru a putea progresa împreună. Aceasta e situația și astăzi în privința multor credincioși. O asemenea stare a lucrurilor este tolerabilă printre cei imaturi; dar cu ce am putea scuza existența unei astfel de situații chiar printre cei ce sunt creștini de mai mult de zece ani? Aceasta e o stare jalnică, în cel mai bun caz.

Pavel s-a concentrat pe „*adevăr*”. Barnaba s-a concentrat pe „*har*”. Dacă fiecare dintre ei ar fi înțeles și ar fi apreciat nevoia sa de celălalt, slava lui Dumnezeu ar fi putut fi văzută în ei „plină de har și de adevăr” (*Ioan 1:14*). *Împreună, ei ar fi putut realiza ceva ce niciunul dintre ei nu a putut înfăptui în mod individual*. De aceea au fost ei aduși împreună de către Duhul Sfânt. Dacă o biserică ar fi

avut parte numai de slujirea unui om ca *tânărul* Pavel atunci fiecare membru ar fi fost dat afară și numai Pavel ar fi fost lăsat ca membru! Dacă, însă, aceeași biserică ar fi avut parte numai de slujirea unui om ca *tânărul* Barnaba ea ar fi putut ajunge o organizație fără coloană vertebrală tip „lasă-mă și eu te las”, asemănătoare unei meduze – plină de oportuniști. Împreună, însă, Pavel și Barnaba ar fi putut zidi adevărata biserică. În episodul din *Fapte 15*, Satan i-a împiedicat să înțeleagă tocmai acest adevăr glorios. Îi mulțumim, însă, lui Dumnezeu că l-au înțeles mai târziu.

Când Barnaba s-a despărțit de Pavel, Duhul Sfânt a pregătit pentru Pavel un alt conlucrător – Timotei. Citim despre această persoană în *Fapte 16:1*, imediat după incidentul din *Fapte 15*. Duhul Sfânt nu avea de gând să-l lase pe Pavel să slujească de unul singur. El a pregătit pentru el un conlucrător care, din nou, era exact opusul temperamental al lui Pavel. Timotei era tipul de om sfios, retras și timid – un introvertit, în contrast cu Pavel cel extrovertit. Erau însă foarte asemănători în devotamentul lor pentru Domnul, în faptul că erau predați fără rezerve și în libertatea lor față de „umblarea după propriile foloase” (*Filipeni 2:19-21*). Însă din punct de vedere temperamental erau la poluri diferite. Totuși Pavel a ajuns să-l aprecieze pe Timotei mai mult decât pe oricare alt conlucrător al său. În ciuda temperamentelor lor diferite ei au avut o părtășie minunată împreună. Iată că, în cele din urmă, Duhul Sfânt a reușit să își ducă la îndeplinire planul în viața lui Pavel.

A imita slujirea altcuiva este o absurditate – pentru că atunci propria slujire în Trup a aceluia care imită este stânjenită. Aceasta e nesăbuiința multor tineri. Ei admiră slujirea anumitor oameni ai lui Dumnezeu și încearcă s-o imite, fără ca ei înșiși să aibă aceeași chemare. Ca urmare, ei se îneacă în marea poftelor trupești și a sufletismului. În *Evrei 11:29* ni se spune că în timp ce izraeliții au putut traversa Marea Roșie fără nicio problemă, fiindcă Dumnezeu i-a chemat să o facă, egiptenii s-au înecat în ea deoarece au încercat să-i *imite* pe izraeliți. Această întâmplare este un avertisment pentru toți aceia care încearcă să imite slujirea altora.

Să ne uităm la câteva exemple. Foarte puțini sunt chemați la o lucrare ca a lui Ieremia, de a smulge, a tăia, a dărâma, a nimici, a zidi și a sădi (*Ieremia 1:10*). Cineva care nu are această chemare, dar care încearcă să imite lucrarea lui Ieremia, poate să-și distrugă nu numai propria slujire, unică, dată de Dumnezeu în Trupul lui Hristos, ci și propriul său suflet. În aceeași ordine de idei, Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează: „*să nu fiți mulți învățători, căci știți că vom primi o judecată mai aspră*” (*Iacob 3:1*). Cei care sunt chemați anume de Dumnezeu să fie învățători în Biserică (*1 Corinteni 12:29; Efeseni 4:11*) vor avea harul de a-și împlini slujba în mod triumfător. Ceilalți, care îi imită, nu numai că se vor îneca ei înșiși, dar vor avea dezastruoasa neșansă să îi înecă și pe alții într-o mare a confuziei și a învățăturilor false.

Noul Legământ are menirea de a-i conduce pe oameni în Trupul lui Hristos. În Vechiul Legământ nu a existat nici un „*Trup*”. Aceasta din cauza că atunci Duhul Sfânt nu locuia în oameni. Ca urmare era imposibil ca doi oameni să ajungă în *părtășie* unul cu celălalt. Comportamentul lor fiind unul „*omenesc*” le era imposibil să aibă *părtășie*. Însă, comportamentul acelora care au intrat în Noul Legământ este „*divin*”, fiindcă sunt *părtași* naturii divine (*2 Petru 1:4*). Astfel *părtășia* devine posibilă într-un mod glorios și Trupul lui Hristos poate fi zidit.

Când oamenii de azi, din vremurile Noului Testament, nu pot avea *părtășie* unii cu alții, este foarte clar faptul că ei sunt *lumești*, *infantili* și „*omenesți*”. Creștinii din Corint au avut o problemă similară iar Pavel i-a mustrat pentru aceasta spunând: „*tot lumești sunteți. În adevăr (...) nu trăiți voi în felul celorlalți oameni?*” (*1 Corinteni 3:3*). Când oamenii sunt „*omenesți*” ei caută să se adune cu oameni asemenea lor. Albii se vor aduna cu albii, cei de culoare vor avea adunările lor separate, și așa mai departe. Acestea sunt *cluburi*, și nu Biserica lui Isus Hristos!

În schimb, Dumnezeu a plănuit Trupul lui Hristos în așa fel încât oamenii veniți din diferite medii sociale și din comunități diferite, cu naționalități, temperamente, capacități intelectuale,

nivele sociale și financiare diferite să fie aduși cu toții împreună, astfel încât prin părtășia unora cu ceilalți să fie date jos colțurile aspre ale caracterului fiecăruia. Astfel, există o dezvoltare simultană atât a sfințeniei cât și a părtășiei.

În *Evrei 12:14* ni se spune să urmărim părtășia („pacea cu toți oamenii”) și sfințirea. În Noul Legământ, acestea două nu pot fi despărțite una de cealaltă. Ele sunt ca cele două picioare ale noastre. Pentru a merge înainte, când umblăm, dacă pășim cu piciorul stâng, următorul pas va trebui să-l facem cu piciorul drept. Trebuie să fie neapărat la fel și cu sfințirea și părtășia. Ne întâlnim foarte des cu creștini a căror atenție este absorbită în așa mare măsură de mesajul sfințeniei încât trec cu vederea nevoia de părtășie. Ei sunt ca oamenii ologi care încearcă să sară înainte într-un singur picior – sfințenia. Ei sunt interesați de propria lor curățire în ceea ce privește gândurile murdare, vorbirea, faptele și, probabil, chiar și atitudinile și motivațiile. Însă ei nu pun mare preț pe cultivarea părtășiei cu alți credincioși în Trupul lui Hristos. În aceste condiții putem spune că urmărirea sfințeniei în viața lor este o căutare egoistă care îi va duce, în cele din urmă, la destinația greșită – pentru că sfințenia fără părtășie este o falsitate. Nu avem voie să uităm niciodată acest fapt.

Pot exista și anumite cazuri care reprezintă opusul, și anume, în care oamenii caută părtășia, dar nu urmăresc sfințirea în viața lor personală. O astfel de părtășie, fără sfințire, este de asemenea o falsitate.

Pentru ca mersul înainte să fie eficient, ambele picioare trebuie să ne fie puternice. În *versetul precedent (Evrei 12:12,13)* ni se spune să întărim acel mădular care șchiopătează (oricare este acela) astfel încât să fie vindecat. Aici avem o promisiune pe baza căreia fiecare dintre noi putem cere lumina lui Dumnezeu pentru a ne analiza viața și a ne judeca pe noi înșine în mod corect.

Unitatea pe care suntem chemați să o avem trebuie să fie ca unitatea pe care a avut-o Isus cu Tatăl Său în timpul vieții Sale pământești. Între ei a existat o unitate duhovnicească. Atât Tatăl cât

și Fiul și Duhul Sfânt exercită slujiri diferite în privința răscumpărării noastre. Tatăl L-a trimis pe Fiul. Fiul S-a făcut trup și a murit pentru păcatele noastre. Duhul Sfânt lucrează acum în noi pentru a ne transforma în asemănarea Fiului. Nu există nici o urmă de confuzie în aceste slujiri. Totuși, toți Trei sunt una, într-un chip desăvârșit. Tot așa trebuie să fie neapărat și în Biserică.

Dumnezeu, în suveranitatea Lui, a dat o slujire specială pentru absolut fiecare membru al Trupului lui Hristos (*1 Corinteni 12:7,8*). Am putea spune că Dumnezeu a trasat un cerc în jurul fiecărei persoane. În unele cazuri cercul este foarte mare iar în alte cazuri este foarte mic (*Matei 25:15*). În interiorul propriului tău cerc, tu îl poți găsi pe Dumnezeu (*Fapte 17:26,27*). În afara cercului tău, tu poți doar să te autodistrugi, amestecându-te în treburile altor oameni. Petru spune că în loc să suferim din cauză că ne amestecăm în treburile altora, ar trebui să ne judecăm pe noi înșine și să suferim în propriul nostru trup (*1 Petru 4:15, 17, 19*).

De exemplu: poate că nu intră în atribuțiile noastre (nu intră în „cercul” nostru) să ne preocupăm de modul în care alți frați își cresc copiii sau își cheltuiesc banii. Dumnezeu nu ne-a dat nici un fel de autoritate în „cercul” altcuiva. Așa că trebuie „să fim cu luare aminte” numai la noi înșine (*1 Timotei 4:16*).

Am putea spune că atunci când trăiam în lume am trasat pentru noi înșine un cerc foarte mare, ceea ce ne angrena în formularea de păreri personale în privința multor oameni și multor treburi. Acum, însă, trebuie neapărat să fim atenți pentru a rămâne în interiorul cercului pe care l-a trasat Dumnezeu în jurul nostru ca persoane. În cele mai multe cazuri, acest cerc conține numai o singură persoană, și anume, propria ta persoană! Dacă ești părinte, cercul va conține, de asemenea, și familia ta. Dacă ești un prezbiter într-o biserică, cercul îi va conține și pe cei din biserica ta. Însă, în marea majoritate a celorlalte cazuri, fiecare persoană trebuie să se judece numai pe sine.

Tocmai când ne depășim atribuțiile, și trecem dincolo de limitele cercului nostru, se întâmplă că părtășia cu alții este distrusă; și sfințirea noastră personală este, de asemenea, împiedicată!

Ni se poruncește să „ne supunem unii altora în frica lui Hristos” (*Efesenii 5:21*). Aceasta înseamnă că frica lui Hristos trebuie să ne facă temători ca nu cumva să călcăm în cercul altuia. Trebuie să fim cumpătați atunci când avem părtășie unii cu ceilalți pentru a nu fi intruși în treburi care nu ne privesc.

Curiozitatea este un păcat care duce la moarte și care totuși este nedescoperit în viața multor credincioși. Ea este una dintre primele manifestări ale amestecării în treburile altora. De obicei copii sunt curioși să tragă cu urechea la conversațiile altora. Pavel spune: „*când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc*” (*1 Corinteni 13:11*). Însă cei mai mulți credincioși nu renunță la acest obicei rău nici după ce devin oameni mari. O astfel de curiozitate îi duce în final la obiceiul și mai rău de a bârbi. Cei care practică acest obicei, caracteristic femeilor în vârstă, vor constata că sunt incapabile să se auto-disciplineze și să trăiască o viață evlavioasă (vezi *1 Timotei 4:7*). De asemenea, nici pornografia nu este altceva decât modul în care Satan satisface curiozitatea nefastă a firii pământești de a vedea trupurile goale ale altora.

Isus a fost și El ispitit să fie curios, ca și noi, dar El a refuzat cu fermitate să iasă în afara cercului trasat în jurul Său de către Tatăl Lui. Astfel, în cei treizeci și trei de ani și jumătate petrecuți de El pe Pământ nu a păcătuit nici măcar odată în această zonă a vieții. Când vedem ce slabi suntem în acest domeniu, al curiozității, putem înțelege cât de măreață realizare a fost biruința lui Isus chiar și numai în acest singur domeniu. A fi curios de cine cu cine urmează să se căsătorească, cine urmează să nască, etc., este divertismentul oamenilor ne-evlavioși. Nici un frate și nici o soră, predați din toată inima lui Dumnezeu, nu se vor angrena într-un astfel de divertisment.

Depășirea limitelor „cercului personal” mai poate fi văzut și în modul în care unii presbiteri, soți și părinți stăpânesc peste cei

care sunt sub autoritatea lor. Noi nu avem voie sub nici o formă să îi îngrozim vreodată pe copiii noștri sau să exercităm presiune asupra soției noastre sau asupra unor frați din biserică. Cuvintele lui Elihu sunt foarte potrivite aici: *„Astfel frica de mine nu te va tulbura, și greutatea mea nu te va copleși.”* (Iov 33:7).

Fiecare dintre noi trebuie să fim atenți ca nu cumva cei care sunt în vreun fel sub autoritatea noastră (copii, soție, servitori, credincioși, etc.) să nu se simtă vreodată terorizați, apăsați sau amenințați de noi. Este foarte ușor să ne depășim limitele când suntem împuterniciți peste alții. Atunci părtășia este distrusă.

Un soț poate să o domine pe soția lui în așa măsură încât prin aceasta să îi strivească personalitatea. Așa ceva e absurd. Dumnezeu a făcut ca soțul și soția să fie diferiți unul de altul, astfel încât fiecare să-i poată fi de ajutor celuilalt. Oricare ar fi tema de discuție, este foarte probabil ca tu, soțul, să vezi lucrurile dintr-un anumit unghi iar soția ta dintr-un alt unghi. Este ca și cum tu ai fotografia o clădire dinspre Nord, iar soția ta ar fotografia aceeași clădire dinspre Sud. Când cele două fotografii sunt puse una lângă alta ele pot arăta complet diferit. Însă numai așa poți avea o vedere completă a clădirii. În consecință, tu ai lucra ca un soț nechibzuit dacă ai distruge individualitatea soției tale, pentru a o forța să „fotografieze” lucrurile numai din unghiul tău de vedere! Atunci chiar tu vei fi acela care vei avea de pierdut. Dacă ai fi lăsat-o să-și exprime liber punctul de vedere, ai fi obținut o vedere complementară asupra chestiunii aflate în discuție și aceasta ar fi lărgit propria ta înțelegere, făcându-te mai înțelept. Sunt multe situațiile de acest gen, în care soțul trebuie să se curețe de propria-i nebulie.

Sfințirea și părtășia formează o pereche inseparabilă.

În orice relație: fie în relația dintre soț și soție, fie în cea dintre frați sau dintre surori, „pasul” înainte cu piciorul stâng al sfințirii trebuie să fie urmat de pasul făcut cu piciorul drept al părtășiei.

Cei care umblă în lumina lui Dumnezeu (*1 Ioan 1:7*) vor folosi ambele „picioare” pentru a umbla. Astfel, lumina ce scoate la iveală răul care locuiește în propria lor fire pământească va fi din ce în ce mai puternică; și în acea lumină, judecându-se și curățindu-se, vor descoperi că părtășia lor cu alții care umblă pe aceeași cale va deveni și ea, la rândul ei, din ce în ce mai plină de slavă. Astfel Biserica va răspândi slava lui Hristos înspre lumea din jur.

Capitolul 10

Biruind duhul lui Antihrist

Trăim în zilele în care apariția pe scena lumii a Antihristului este iminentă. Însă, înainte ca el să devină vizibil în ochii tuturor, ca reprezentant șef al lui Satan, va exista o evoluție treptată a stării lucrurilor în lume care vor netezi calea înaintea venirii lui – ceva asemănător cu panta care duce la vârful muntelui. Urcușul acestei pante a început încă din primul secol – după cum ne spune Ioan în *1 Ioan 2:18* – „*Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină Antihrist, să știți că acum s-au ridicat mulți anticriști*”. În acest verset, Duhul Sfânt precizează că la momentul când s-a scris această Scriptură, în jurul anului o sută după Hristos, s-a intrat deja în ultima oră.

Acum ne aflăm în secunde finale ale veacului. Situația este atât de avansată încât panta a ajuns deja foarte aproape de vârf. Noi trebuie să trăim ca unii care au înțeles semnele vremurilor în care trăim (*Matei 16:3*).

Împărăția lui Antihrist va fi una politică, economică și religioasă. În cele ce urmează vrem să analizăm numai aspectul religios al acestei împărății. Diavolul și-a împlinit scopurile mult mai eficient prin religiile false decât prin guvernele ateiste; și, de asemenea, mult mai eficient prin creștinismul fals, decât prin religiile false. De aceea vorbește Ioan despre antihristii care activau în bisericile creștine ale primului secol. Ei au fost îndepărtați, totuși, din mijlocul apostolilor prin predicarea plină de putere ale acestora din urmă. „*Ei au ieșit din mijlocul nostru*” spune Ioan (*1 Ioan 2:19*).

Duhul Antihristului este prezent acum din abundență în creștinătatea zilelor noastre. Avem nevoie să identificăm clar semnalmentele acestui duh, căci numai atunci îl putem da afară din firea noastră pământească și, apoi, din bisericile noastre.

Caracteristicile Antihristului sunt descrise pe scurt în 2 *Tesaloniceni* 2:3-12:

1) El este numit omul păcatului (*versetul* 3).

2) El este unul care se înalță pe sine însuși, vrând să fie ca Dumnezeu (*versetul* 4).

3) El este unul care minte și înșeală (*versetele* 9,10).

Acestea ne dau o indicație despre caracteristicile pe care ne putem aștepta să le regăsim și la antihriștii care activează astăzi în comunitățile creștine, așa cum au făcut-o și în zilele apostolului Ioan.

Păcatul

Antihristul este numit omul păcatului. Duhul său se va manifesta în creștinătate printr-o atitudine delăsătoare în privința păcatului. Înainte de revenirea lui Hristos, predicarea împotriva păcatului va stârni din ce în ce mai mult antipatia acestei generații de pe urmă. Va fi foarte mult predicată egalitatea socială, promovându-se acțiunile de caritate, de alfabetizare a maselor, de ajutorare a celor afectați de calamitățile naturale, etc., – toate acestea fiind lucruri bune. Însă, nu se va pune accentul aproape deloc pe păcate, cum ar fi: iubirea banilor și a lucrurilor materiale, gândurile necurate de natură sexuală, atitudinile de ne-iertare, izbucnirile de mânie, căutarea laudei din partea oamenilor, calomniile, bârfirile, etc., (păcate menționate de Isus în *Matei* 5-7). „Taina fărădelegii” (2 *Tesaloniceni* 2:7) va lucra sub forma unui har fals care le va conferi oamenilor o falsă siguranță, că viața veșnică le este asigurată numai datorită faptului că ei “L-au acceptat” cândva pe Hristos, chiar dacă ei continuă să trăiască o viață păcătoasă. Asemenea predicare gâdilă urechea și de aceea mulți credincioși o vor asculta cu plăcere (2 *Timotei* 4:3,4).

În pasajul din *Apocalipsa* 13, unde este descrisă dominația Antihristului, ni se spune că el le lasă adeptilor săi opțiunea de a-l urma fie în mod *public*, fie în mod *secret*. Astfel, ei vor putea primi semnul lui fie pe frunțile lor (dacă doresc să-l slujească în mod

public) fie pe mâna lor dreaptă (dacă doresc să își mențină reputația de credincioși într-o adunare creștină dar, în același timp, vor să beneficieze și de privilegiile care decurg din primirea semnului „fiarei”) (*Apocalipsa 13:16,17*). În schimb, cei care îl urmează pe Isus, și sunt descriși în versetul următor, nu au o astfel de opțiune. Semnul Lui trebuie să fie *numai* pe frunțile lor (*Apocalipsa 14:1*).

Sub dominația Antihristului, nici măcar alimentele de bază nu vor putea fi cumpărate fără „semnul fiarei”. Noi nu am ajuns încă la acel punct culminant, dar suntem foarte de aproape de el. În India este greu să găsești o slujbă sau să fii admis în instituțiile educaționale fără să îți murdărești mâna dreaptă cu o mită (una dintre semnele fiarei). În unele fabrici, muncitorii care nu contribuie în fiecare an la festivalul „Ayudha Puja” sunt pedepsiți prin faptul că li se dau sarcini mai grele de efectuat decât celorlalți. Mulți așa-numiți credincioși se compromit în asemenea situații și totuși, duminică de duminică, vin la biserică pentru a se închina Domnului ca niște credincioși „duhovnicești”. Cum este posibil așa ceva? Pentru că nimeni din biserică nu cunoaște necinstea și păcatul comis de ei în timpul săptămânii. Semnul fiarei este acolo, în mod invizibil, pe mâna lor dreaptă. Ei pot chiar să își justifice faptele spunând că „omul *trebuie* să <<strecoare>> câte un pic dacă vrea să supraviețuiască”. Aceștia sunt cei care consideră că plecaciunea înaintea lui Satan este justificabilă dacă aceasta este făcută în secret, într-un mod în care persoana nu își pierde mărturia în ochii creștinilor! Astăzi, în adunări care sunt „după model nou-testamental”, există chiar și presbiteri care au primit deja, în secret, semnul fiarei pe mâna lor dreaptă. În astfel de adunări, prin acești lideri, duhul Antihristului este la conducere. Aici este motivul ascuns al atâtor altercații și dușmănii în multe biserici și, de asemenea, a stării de moarte spirituală din ele.

Numai aceia care au o atitudine radicală împotriva păcatului de orice fel și care *sunt hotărâți să urască păcatul așa cum l-a urât Isus (Evrei 1:9)* pot avea puterea de a da în vileag și de a scoate afară păcatul din adunările de credincioși.

Înălțarea propriei persoane

Lucifer a devenit Satan prin faptul că a vrut să se înalțe pe sine însuși pentru a deveni ca Dumnezeu și pentru a putea obține astfel închinarea tuturor celorlalți îngeri. Astăzi dorința pentru închinare este prezentă peste tot – în cercurile politice, în cele de afaceri și, de asemenea, în cercurile religioase. În multe religii false există așa numiții oameni-zeu cărora, oricât ar părea de ciudat, li se aduce închinare.

De asemenea, în creștinătate vedem oameni care doresc să se înalțe pe ei înșiși deasupra altora prin titluri ca „*Părinte*”, „*Doctor în teologie*”, „*Pastor*” – exact ca „*Rabinii*” evrei pe care i-a condamnat Isus. La rădăcina tuturor acestor titulaturi și ranguri se ascunde aceeași dorință satanică de a obține închinarea altora. Este vorba de același duh, de care va fi animat Antihrist, care „se va înălța pe sine însuși (...) dându-se drept Dumnezeu” (2 *Tesaloniceni* 2:4).

Această dorință de a obține închinarea altora se manifestă și în alte moduri, mai subtile, de exemplu, prin trimiterea de rapoarte pline de date statistice și poze (de obicei majoritatea pozelor îl surprind pe lider predicând sau rugându-se, etc.).

Dorința de înălțare peste ceilalți credincioși poate fi întâlnită și în uneltirea cuiva pentru a ajunge prezbiter într-o adunare, în dorința lui de a călători ca predicator renumit în toată lumea, de a da sfaturi altora în diverse chestiuni (chiar și când ceilalți nu îi cer sfatul!), de a critica și a rosti judecată asupra lucrării altora ca „*cenzor autoproclamat*” (*Iacob* 3:1), de a ține predici impresionante pentru a obține cinstirea oamenilor, de a încerca să pară un predicator mai bun decât alții, imitând darurile și slujirea altora, de a se autojustifica atunci când cade în păcat (*Luca* 16:15), și în multe alte modalități prin care cineva caută să obțină un nume pentru sine însuși.

Trebuie să vedem în mod clar că toate aceste dorințe, împreună cu multe altele și mai urâte, zac latente în firea noastră pământească putând izbucni în orice moment, și, dacă vrem să fim

liberi de ele, este nevoie de judecarea lor severă. Numai atunci vom putea avea autoritatea și puterea să dăm afară din biserici acest duh al lui Antihrist.

Minciuna

Antihristul va amăgi lumea prin „*tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii*” (2 Tesaloniceni 2:9,10).

Satan este tatăl tuturor minciunilor (Ioan 8:44). Copilul lui Dumnezeu care scoate o minciună prin gura lui nu face altceva decât să își ofere limba și gura ca pe un cuib al lui Satan în care acesta va cloci și va scoate noi minciuni. Minciuna este acel păcat în care fiecare dintre noi suntem experți. Noi, „mincinoșii, ne rătăcim odată cu ieșirea din pânțele mamei noastre” (Psalmi 58:3). Există diferite forme ale minciunii, cum ar fi: spunerea „jumătăților de adevăruri”, prezentând numai „o singură față a monedei” (când încercăm să ne auto-justificăm), exagerarea rapoartelor despre lucrarea noastră sau relatarea fantasmagorică a peripețiilor (care este caracteristică multor biografii creștine din zilele noastre și pe care credincioșii imaturi le asimilează fără nici un discernământ), simularea durerii și a stării de boală pentru obținerea compătimirii și atașamentului celor din jur, pretinderea virtuții de a fi un om generos sau de a fi curat de anumite păcate lăuntrice (în timp ce, de fapt, nu este așa), sau relatarea anumitor întâmplări „care au avut loc” după rugăciune și post sau în timpul scoaterii demonilor cu scopul de a crea impresia că persoana prin care s-au făcut aceste isprăvi e un expert în domeniu. Există sute de posibilități pentru a minți.

Dacă ești biruit de păcat, dar îl recunoști în mod sincer, fiind îndurerat și plin de căință, există o mare nădejde cu privire la tine. Însă, dacă pretinzi că ai biruință asupra păcatului sau crezi altora această impresie prin predicarea ta, când, de fapt, ești învins de el în viața ta privată sau în cea lăuntrică, atunci fii sigur, chiar dacă susții că ești „un credincios botezat cu Duhul”, cuvintele lui Isus îți sunt

adresate chiar ție: „Fățarnicilor! Cum veți putea scăpa de chinurile ladului?” (vezi și *Matei 23:33*).

Minciuna nu poate fi smulsă, din rădăcini, din viața noastră dacă nu luăm o atitudine radicală împotriva ei, de fiecare data când o detectăm în viața noastră. Sunt mulți care vorbesc limbajul sfințeniei, dar care nu au luat o atitudine radicală împotriva *minciunii* din viața lor. Duhul Antihristului continuă să aibă putere asupra lor, fiindcă ei caută să se auto-justifice înaintea oamenilor, dar nu se tem de Dumnezeu „care într-o zi va aduce la judecată orice lucru ascuns” (*Eclesiastul 12:14; Romani 2:16*). Adunările noastre trebuie să fie în mod obligatoriu locașuri ale adevărului, unde mincinoșii de orice fel să fie neapărat demascați, fără cruțare, prin predicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Așa au fost scoși antihriștii în vremea lui Ioan și numai așa vor fi scoși antihriștii și în zilele noastre.

Înșelăciunea

Am văzut că Antihristul va amăgi lumea prin semne și minuni mincinoase. Fenomenele supranaturale, minunile, au o putere mare de a înșela oamenii. Aici, în India, noi am văzut multe cazuri de lideri religioși păgâni care și-au strâns mulțimi de adepți pentru ei înșiși, făcând minuni prin putere satanică.

Pe de altă parte, „puterea de a face minuni” și „darul tămăduirilor” (al vindecărilor) sunt parte integrantă a echipamentului pe care l-a dat Dumnezeu Bisericii Sale, pentru ca Biserica să-și îndeplinească misiunea pe Pământ. Isus, Petru și Pavel au înfăptuit minuni de o asemenea grandoare încât ele nu au fost egale până în zilele noastre. Acestea s-au întâmplat datorită credinței lor. Înregistrările „faptelor apostolilor” reprezintă o permanentă mustrare pentru micimea credinței noastre, a celor de astăzi. O biserică fără darurile Duhului Sfânt este ca un om, care deși trăiește, este orb, mut, surd și paralizat, conform Scripturii din *1 Corinteni 12* (unde darurile sunt comparate cu membre ale trupului cum sunt ochii, urechile, mâinile, etc.). Noi nu vrem să fim ca acei

credincioși fără credință care spun că vremea minunilor a trecut. Acea vreme a trecut, probabil, pentru ei, datorită necredinței lor! – dar nu pentru aceia care cred.

Totuși, aceasta nu înseamnă că toți cei ce fac minuni în Numele lui Isus trebuie urmați orbește. Există mulți care fac asemenea minuni, care vor fi respinși și alungați în final de Domnul Însuși! (*Matei 7:22,23*). Atunci de ce permite Dumnezeu unor astfel de oameni să facă minuni în Numele lui Isus? Răspunsul este dat în mod deslușit în *Deuteronom 13:1-5*. Dumnezeu îi lasă pentru a ne pune la încercare și pentru a vedea dacă ne vom lăsa duși în rătăcire prin semne și minuni, sau dacă vom urma poruncile evidente ale Scripturii. De aceea este important să verifici dacă nu cumva liderul tău spiritual este unul care va fi alungat el însuși de către Hristos în Ziua Finală a Judecării (Referitor la această temă citește cu atenție *Apocalipsa 13:13,14* pentru a înțelege că proorocul mincinos, care arată ca un miel, ca un ucenic al lui Isus (*Apocalipsa 13:11*), înșală oamenii prin semne și minuni!).

Atunci cum ne vom păzi ca să nu fim înșelați și noi? Prin faptul că verificăm lucrătorul creștin prin care s-a făcut minunea, având în vedere cele trei caracteristici ale Antihristului menționate mai sus. Puneți-vă următoarele întrebări și veți avea răspunsul corect cu privire la lucrătorul respectiv:

1) Viața și slujirea lui îi conduc pe oameni la *eliberarea* de sub puterea păcatului, sau doar la *iertarea* păcatelor? Pune el accent pe curăția inimii și a vieții?

2) Este el un om smerit, având o atitudine rezervată față de propriile sale merite, așa cum erau Isus și apostolii? Ori este interesat să își creeze o anumită imagine, făcând ca voi să depindeți de el, de sfaturile lui și de profețiile lui, astfel încât voi să nu puteți fi uniți cu Capul vostru care este Hristos? Are el spiritualitatea unui slujitor sau, din contră, a unui șef care dă ordine celor din jurul său?

3) Ați găsit corectitudine și sinceritate în viața lui – o verticalitate și o incoruptibilitate – mai ales în chestiunile care

implică banii? (Feriți-vă de aceia care sunt mereu interesați de zecuielile și dărniciile voastre).

Isus, Petru și Pavel ar trece acest test, dar nu mulți predicatori și așa-ziși “vindecători” din zilele noastre l-ar trece.

Prin duhul Antihristului, Satan a spurcat creștinătatea. Fie ca Dumnezeu să ridice mulți lucrători în țara noastră care să aibă puterea apostolilor de a da afară acest duh din bisericile din India (și din bisericile românești din întreaga lume! – nota trad.).

Capitolul 11

Biruința care vine prin lăudarea lui Dumnezeu

Chemarea noastră, ca ucenici ai lui Isus, este să trăim prin credință. Principalul semn distinctiv al credinței este atitudinea de laudă și mulțumire la adresa lui Dumnezeu. *„Atunci ei au crezut în cuvintele Lui și au cântat laudele Lui” (Psalmi 106:12)*. Totuși, izraeliții despre care vorbește această Scriptură L-au putut lăuda pe Dumnezeu numai după ce au văzut că egiptenii fuseseră înecați în Marea Roșie. Atunci ei L-au crezut pe Dumnezeu și L-au proslăvit. Ei au umblat *„prin vedere”*.

Însă noi umblăm prin credință. Putem crede Cuvântul lui Dumnezeu *înainte* de a vedea că vrăjmașii s-au înecat în mare, și îl putem lăuda pe Dumnezeu chiar în timp ce vrăjmașii sunt încă înaintea noastră. Credem că Dumnezeu se va ocupa de ei în felul Său și la timpul hotărât de El. Acesta e motivul pentru care noi, care suntem sub jurisdicția Noului Legământ, putem să-L slăvim pe Dumnezeu în orice circumstanță și în orice vreme.

În pasajul din *Evrei 2:12,13* citim că, în mijlocul adunării, Isus Însuși ne conduce în lauda adusă lui Dumnezeu, Tatăl nostru, pentru că *„ne punem încrederea în El”*. Încrederea în Dumnezeu și lauda la adresa Lui sunt două fețe ale aceleiași monede. Credința fără laudă și mulțumire este, de fapt, o imitație a credinței – o credință moartă. Ca „frați” ai lui Isus (așa ne numește El în *Evrei 2:11,12*) suntem chemați să urmăm exemplul Fratelui nostru mai mare în proslăvirea Tatălui, atât în mod personal cât și *„în mijlocul adunării”* Bisericii.

Dumnezeu este un Împărat măreț, dar tronul Lui nu este din argint și nu este din aur. Un astfel de tron ar fi de o calitate mult prea inferioară pentru El. „Tu locuiești în mijlocul laudelor lui Israel”, spune psalmistul (Psalmi 22:3). Laudele formează tronul pe care stă

Dumnezeu ca Împărat. De aceea Cerul este un loc al laudelor continue. Îngerii Îl laudă neconținut pe Dumnezeu. Acesta e tronul pe care stă Dumnezeu în Cer. Când Duhul Sfânt vine în inima noastră El coboară Cerul acolo, astfel că putem și noi să-l pregătim Dumnezeului nostru un tron de laude pe care El să fie întronat – în inimile noastre, în casele noastre și în Biserică.

Iată de ce este atât de important să ne ducem mântuirea până la capăt, îndepărtându-ne „*cu frică și cutremur*” de toate „cârtirile” și „șovăielile”: pentru că Dumnezeu (Duhul Sfânt) „lucrează în inimile noastre” la pregătirea unui tron pentru Tatăl (citiți cele trei versete din *Filipeni 2:12-14* și vedeți corelația între ele). Dumnezeu lucrează de asemenea și în exterior, și anume, în toate circumstanțele noastre pentru a le face să „lucreze împreună spre binele nostru”. Deci nu avem nici un motiv să cârtim sau să fim șovăitori – dacă credem Scriptura din *Romani 8:28*.

Nu putem să Îl lăudăm pe Dumnezeu în Biserică, la modul real, dacă în alte împrejurări, acasă sau la serviciu, suntem cârtitori și șovăitori. Adevărata laudă poate proveni dintr-o viață răstignită. Este semnificativ faptul că singurul verset din Biblie care ne spune că Dumnezeu stă pe tronul laudelor poporului Său se găsește în mijlocul unui psalm care zugrăvește cu însuflețire răstignirea (*Psalmul 22:3*). Psalmul începe cu strigătul lui Isus pe cruce și vorbește despre mâinile și picioarele Lui străpunse (*versetul 16*); iar apoi, chiar în mijlocul acestui psalm Isus se referă la noi ca la frații Lui mai mici și ne invită să ne unim cu El în pregătirea unui tron de laude pentru Tatăl (vedeți *versetele 22,23*). La rândul nostru, și noi suntem crucificați împreună cu El pe aceeași cruce – și acolo, în timp ce suntem răstigniți cu El față de lume și față de poftele noastre, cântăm lauda lui Dumnezeu. Aici putem înțelege de unde provine perfidia și falsitatea acelei mari mulțimi de „laudă și închinare” din multe biserici unde Mesajul Crucii nu are locul central. Unii care și-au dat seama de această perfidie și falsitate au reacționat împotriva a tot ce se poate numi „laudă și închinare” și au hotărât că așa ceva nu își are locul în închinarea Noului Legământ. Aceasta, însă, ar însemna căderea în prăpastia de la cealaltă margine a căii înguste!

Pe cruce, răstigniți împreună cu Hristos, pregătim un tron de laudă pentru Tatăl. *Psalmul 118* este un alt psalm despre cruce și despre Hristos (vedeți *versetele 11-14, 22*). Ne punem pe noi înșine pe altar și ne legăm cu frânghii de cruce (*versetul 27*), și fiind înținși acolo „aducem mulțumiri Domnului” (*versetele 28,29*) și spunem „*Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea!*” (*versetul 24*).

Isus a fost uns ca și Cap al nostru ca să ne dea „untdelemn de bucurie și o haină de laudă” (*Isaia 61:1-3*) în locul unui duh de apăsare și de depresie. Dacă trăiești sub apăsarea duhului de depresie, poți fi sigur că este lucrarea lui Satan. Isus a venit să alunge acest duh din viața ta odată pentru totdeauna, și să te înveșmânteze cu o haină a laudei. Dumnezeu nu vrea niciodată ca noi să fim deprimați, descurajați sau rău-dispuși – fiindcă nici Isus n-a fost niciodată deprimat, descurajat sau rău-dispus; iar noi suntem chemați să trăim chiar așa cum a trăit El (*1 Ioan 2:6*). Însă, această trăire este posibilă dacă ne luăm crucea în fiecare zi, cum a făcut Isus.

În *Psalmi 8:2* citim că din gurile copiilor și a bebelușilor Dumnezeu Își face „o întăritură de apărare împotriva potrivnicilor Săi”. Isus a citat acest verset atunci când marii preoți i-au criticat pe copii pentru strigătele lor de laudă la adresa lui Dumnezeu (*Matei 21:15,16*). Marii preoți, ca mulți în zilele noastre, nu au considerat de cuviință ca cineva să strige sau să-și ridice vocea în laudă și închinare în Locașul Sfânt al lui Dumnezeu. Ei credeau că în prezența lui Dumnezeu oamenii ar trebui să aibă fețele alungite de conformism și să păstreze tăcerea. Isus, însă, a fost puternic emoționat la auzul vuietului laudei, deoarece acest vuiet îi amintea de Căminul lui Ceresc unde vocile îngerilor care îl laudă pe Dumnezeu sunt asemenea tunetelor! Acesta este unul dintre motivele pentru care Satan și oștirile lui nu pot să locuiască în Cer: ei nu pot suferi strigătele de laudă sinceră adusă lui Dumnezeu. Ei nu le pot suferi nici când astfel de laude sunt înălțate în vreo biserică, aici pe Pământ. Așa că ei vor încerca una dintre următoarele două metode: fie să fure sinceritatea din laudă, fie să oprească de tot

strigătele de laudă. Dacă cineva se uită în jur la diferitele confesiuni creștine va constata că aproape în fiecare dintre ele Satan a avut succes cu o metodă sau cu cealaltă.

De ce urăște Satan lauda care este adusă lui Dumnezeu din toată sinceritatea inimii? Isus a citat Scriptura din *Psalmi 8:2* și a spus că „întăritura de apărare împotriva potrivnicilor lui Dumnezeu” despre care se vorbește în acest psalm era de fapt „lauda” (*Matei 21:16*). Lauda este întăritura prin care vrăjmașul este alungat (*Psalmi 8:2*).

Însă, doar strigătele goale, care nu provin dintr-o viață sfântă, nu au nici un fel de putere. În *Exodul 32* citim că izraeliții au făcut un vițel de aur, chiar l-au numit „Iehova” (*versetul 5*), și au dansat și au strigat către noul lor „Iehova” cu o voce așa de puternică încât Moise și Iosua, aflați la o depărtare de câțiva kilometrii, au auzit vuietul acestor strigăte (*versetele 17-19*). Însă, Satan era chiar în mijlocul acestei laude carismatice! În mijlocul lor era imoralitate ca și în mijlocul multora din zilele noastre care strigă și dansează în numele lui „Isus”.

Așa cum am spus mai devreme, lauda noastră devine plină de putere numai atunci când ea provine dintr-o viață răstignită, dintr-o viață sfântă.

În *Luca 19:37,38* când toți ucenicii lui Isus au început să-L laude plini de bucurie și cu glas tare pe Dumnezeu, Fariseii au fost deranjați și l-au cerut lui Isus să le spună ucenicilor să rămână în liniște; dar Isus a răspuns că dacă acei ucenici ar fi tăcut, pietrele ar fi izbucnit în strigăte de laudă la adresa lui Dumnezeu (*versetul 40*). Astfel vedem părerea lui Isus despre lauda puternică și o vedem și pe cea a fariseilor. Cum stau lucrurile în biserică ta? Îi urmezi pe farisei, ori Îl urmezi pe Isus? Ne temem să strigăm și să-L lăudăm pe Dumnezeu în adunare tocmai din cauza faptului că ne dorim atât de mult lauda oamenilor (mai ales a celor din conducerea bisericii). Tradiția religioasă, ținută de un anumit grup, s-ar putea să fi „încruntat din sprâncene” împotriva laudei puternice, așa că toți membrii aceluia grup au ajuns să respecte și să urmeze orbește o

astfel de tradiție. Dacă, însă, vrem să fim cu adevărat urmașii lui Isus și să luăm în stăpânire Împărăția (care se ia cu năvală), trebuie să fim plini de râvnă împotriva unor asemenea tradiții (*Matei 11:12*).

Isus a petrecut milioane de ani în prezența Tatălui Său, unde ambianța era una de laudă și închinare. Când a venit pe Pământ și a trebuit să trăiască între oameni religioși ursuzi și mohorâți, cu privirile acrite de rigorism, aceasta a însemnat pentru El o schimbare izbitoare față de climatul Cerului. De aceea, era cuprins întotdeauna de emoție când vedea pe unii care aveau în ei ceva din atmosfera laudei cerești.

În cartea Apocalipsa, unde numeralul simbolizator „șapte” apare de mai multe ori, avem, de asemenea, șapte viziuni scurte despre lauda care este în Cer. Dacă aveți răbdarea să citiți și să meditați la acele Scripturi, ele vă vor revoluționa complet modul de gândire despre Cer. Pasajele sunt următoarele: *Apocalipsa 4:8-11; 5:8-14; 7:9-12; 11:15-18; 14:1-4; 15:1-4 și 19:1-6*. Coloana sonoră a fiecăreia dintre aceste scurte viziuni despre Locuința noastră din viitor este o laudă plină de bucurie „*ca bubuitul unor tunete puternice*” (*Apocalipsa 9:16*). Acolo, ființele cerești Îl laudă pe Dumnezeu pentru suveranitatea Lui, pentru sfințenia Lui, pentru judecățile Lui, etc. Acolo nu se aude nici un cuvânt de plângere și nici un înger nu este posac, cu față alungită și cu priviri întunecate! Dacă nu ne familiarizăm de pe-acum cu acea ambianță, când vom ajunge în prezența Domnului și îi vom auzi pe sfinții glorificați spunând în mod repetat „Aleluia” și „Amin” vom avea parte de un „șoc cultural”. Atenție, totuși, la faptul că exclamările de „Aleluia” și „Amin” din Cer nu sunt lipsite de conținut. Ei spun „*Aleluia (...)* *pentru că...*” (vedeți *Apocalipsa 19:1,2,6*). Scriptura spune: „*Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte!*” (*Psalmi 29:2; Psalmi 96:91*). În aceste *podoabe sfinte*, lauda și închinarea sunt pline de frumusețea sfințeniei. Duhul Sfânt a venit tocmai pentru a reproduce această frumusețe în viața noastră și în bisericile noastre.

Ni se spune că „cei o sută patruzeci și patru de mii” au învățat această cântare nouă pe când erau încă pe Pământ (*Apocalipsa 14:1-4*). Cântarea veche, pe care o cântă toată lumea, pe Pământ, este una a „cârtirilor și a șovăielilor” împotriva oamenilor și circumstanțelor. Însă, acei puțini la număr care-L „urmează pe Miel oriunde merge El” (*versetul 4*), adică aceia care-și iau crucea în fiecare zi, au învățat să își urască propria lor viață (*Luca 14:26*) și astfel au eliminat complet cârtirile și șovăielile din viața lor; ei, având credință în suveranitatea lui Dumnezeu (*Romani 8:28*), au învățat să aducă mulțumiri pentru toate lucrurile (*1 Tesaloniceni 5:18; Efeseni 5:20*) și pentru toți oamenii (*1 Timotei 2:1*). În toate situațiile dificile prin care au trecut pe Pământ, ei au purtat „în trupurile lor, omorârea Domnului Isus” și au învățat noua cântare de laudă și închinare, în toate împrejurările și pentru toți oamenii. Astfel, în Ziua de pe Urmă, ei stau împreună cu Mielul pe Muntele Sionului.

Nu este de ajuns să îl lăudăm pe Dumnezeu în inimile noastre. Ca „rod al buzelor” noastre, trebuie să-i aducem „o jertfă de laudă” (adică lauda care provine dintr-o viață răstignită); și aceasta e una dintre puținele activități din Noul Testament despre care ni se spune că trebuie îndeplinite în mod continuu (*Evrei 13:15*). Isus spune că „din prisosul inimii vorbește gura” (*Matei 12:34*). Deci, dacă vorbirea noastră nu are mireasma laudei, aceasta e o indicație clară a faptului că inima noastră nu este plină de laudele lui Dumnezeu. „Noi mărturisim cu gura noastră, și aceasta duce la salvare (mântuire)” (*Romani 10:10* – versiune citată de autor).

Într-o traducere literală a Scripturii din *Psalmi 50:23* citim: „Cel ce aduce o jertfă de mulțumire, acela Mă cinstește și Îmi pregătește o cale pentru a-i arăta salvarea (mântuirea) Mea”.

Dumnezeu este capabil să ne salveze din multe situații, dar o va face numai când începem să-L lăudăm – fiindcă numai lauda este semnul credinței. În multe situații, numai rugăciunea, în sine, nu ne poate elibera. Trebuie neapărat să continuăm rugăciunea până la punctul în care avem asigurarea Duhului Sfânt, în inima

noastră, că rugăciunea ne-a fost ascultată. De la acel punct încolo, credința a luat naștere și „credem că am și primit”, chiar dacă nu putem vedea încă răspunsul. Atunci, și numai atunci, putem primi ceea ce am cerut în rugăciune, așa cum ne spune Isus în *Marcu 11:24*. Care este, însă, dovada că s-a născut o astfel de credință în inima noastră? Încetăm să ne mai rugăm și începem *să Îl laudăm* pe Dumnezeu. Aceasta, și numai aceasta, e dovada cea mai clară a credinței. În acest mod, noi Îi pregătim o cale lui Dumnezeu prin care să ne arate salvarea (eliberarea) Lui.

În Scriptura din *2 Cronici 20* vedem un exemplu despre modul cum funcționează această legitate. Îl vedem pe Iosafat împresurat de o mare mulțime de vrăjmași (*versetul 2*). Iosafat a procedat în modul cel mai înțelept, lăsând un exemplu tuturor celor ce, în viitor, vor fi înconjurați de probleme. El a postit și s-a rugat, căutând Fața Domnului. Rugăciunea lui ne este descrisă în *versetele 6-12*, și acolo remarcăm șapte aspecte esențiale ale acestei rugăciuni.

1) El Îl laudă pe Dumnezeu pentru suveranitatea Lui (*versetul 6*).

2) Își înprospătează în memorie minunile înfăptuite odinioară de Dumnezeu (*versetul 7*).

3) Îi amintește lui Dumnezeu de promisiunea Lui, făcută în Scripturi (*versetul 9*).

4) Îi amintește lui Dumnezeu că ei (poporul Israel) sunt moștenirea Lui proprie (*versetul 11*).

5) Îi spune lui Dumnezeu că ei nu au nici o putere, care ar proveni din ei înșiși, pentru a face față situației (*versetul 12*).

6) Îi spune lui Dumnezeu că ei nu se încred în propria lor înțelepciune (*versetul 12*).

7) Îi spune lui Dumnezeu că ei își pun toată încrederea în El (*versetul 12*).

Acesta e un model bun și pentru rugăciunile noastre. Citim că Dumnezeu a dat imediat răspunsul și a spus că se va ocupa El

Însuși de situație. Iosafat L-a crezut pe Dumnezeu și a trimis înainte, în fruntea oștirii, un cor format din cântăreți care „îmbrăcați cu podoabe sfinte” îl laudau „cu glas tare și puternic” pe Dumnezeu. Prin acea jertfă de laudă, adusă lui Dumnezeu înaintea vrăjmașilor, Iosafat a pregătit o cale prin care Dumnezeu să își arate eliberarea și să-i salveze. Iar Dumnezeu chiar așa a și lucrat. I-a zdrobit pe dușmani cu desăvârșire (*versetul 22*).

Un alt exemplu, al modului cum funcționează această legitate, ni se prezintă în cartea lui Iona. Citim că Iona se afla de trei zile și de trei nopți în stomacul peștelui și el nici măcar nu se rugase în tot acel timp (*1:17*). „Atunci”, ni se spune în *versetul 1* din *capitolul 2* (aceasta a fost după cele trei zile și trei nopți), Iona a început să se roage. Poate că în primele trei zile Iona a încercat să se târască înspre gura peștelui – la fel cum încercăm și noi orice metodă posibilă de a ieși din problemele noastre. Majoritatea oamenilor îl caută pe Dumnezeu numai după ce toate resursele omenești se dovedesc a fi inutile. Așa a fost și în cazul lui Iona: L-a căutat pe Dumnezeu numai după ce eforturile sale cele mai bune s-au dovedit a fi ineficiente.

Iar Dumnezeu așteaptă până când ajungem la capătul propriului nostru eu. Atunci, Iona s-a rugat un timp îndelungat, dar nu s-a întâmplat nimic până când nu a început să aducă „jertfa mulțumirii”, spunând că mântuirea vine numai de la Domnul (*Iona 2:9*). Când Iona, în mijlocul problemelor lui încă nerezolvate, a început să îl laude pe Dumnezeu, el a pregătit prin această laudă o cale prin care Dumnezeu să-i arate eliberarea Lui. Domnul a și poruncit imediat peștelui (citim în *Iona 2:10*) să îl verse pe Iona pe uscat.

Cât de mult avem de gând să mai zăbovim în stomacul peștelui (adică în problema noastră specifică) înainte de a aduce jertfa mulțumirii? Dumnezeu nu ne poate elibera pentru că nu îl onorăm prin laude aduse în orice situație; și, în acest fel, nu îi pregătim o cale prin care să ne elibereze (*Psalmi 50:23*).

Un ultim exemplu: din *Faptele Apostolilor capitolul 16*. Acolo citim despre Pavel și Sila care erau înțemnițați din cauză că au predicat Evanghelia. La miezul nopții, în loc să doarmă (și în loc să se plângă sau să cârtească – ceea ce pentru ei ar fi fost de neconceput), au început să se roage și să cânte laude lui Dumnezeu. Ei nu au avut nici o nemulțumire. S-au încrezut pe deplin în suveranitatea lui Dumnezeu și L-au proslăvit. Imediat după aceea, Dumnezeu a și deschis ușile închisorii pentru ei. Această eliberare a fost posibilă prin faptul că Pavel și Sila, prin jertfa de laudă adusă ca rod al buzelor lor, au pregătit o cale prin care Dumnezeu să lucreze pentru ei.

Cheia care poate deschide gura oricărui pește și ușa oricărei închisori este în mâinile Domnului nostru minunat (*Apocalipsa 3:7*). Când El deschide o ușă nimeni nu o poate închide; și până când El nu o deschide, orice soluție omenească nu poate decât să eșueze. Este ușor să îl lăudăm pe Dumnezeu când totul merge conform dorințelor și planurilor noastre. Când, însă, au loc evenimente contrare așteptărilor noastre, atunci a sosit momentul și împrejurarea care sunt favorabile aducerii jertfei de laudă – deoarece în asemenea situații trebuie să plătim un preț pentru a-L lăuda pe Dumnezeu. În acest mod, noi pregătim o cale prin care Dumnezeu să ne arate salvarea Lui.

Scriptura din *Psalmi 149:5-9* ne îndeamnă ca laudele lui Dumnezeu să fie în gura noastră când suntem „în așternutul nostru” (unde, stând culcați, obișnuim să ne îngrijorăm!), și ne spune că prin astfel de laude putem să legăm puterile întinericului și să facem ca judecata rostită în Cuvântul lui Dumnezeu asupra lor, să fie executată (*Romani 16:20*). Acesta e un privilegiu păstrat pentru toți copii lui Dumnezeu (*Psalmi 149:9*).

Deci, haideți să învățăm cântarea cea nouă a „laudei în toate împrejurările” și a „mulțumirii pentru toate lucrurile și pentru toți oamenii” și s-o cântăm tot restul vieții noastre pământești – ca prin ea să-L onorăm pe Dumnezeu și să putem experimenta eliberarea Lui în toate zilele vieții noastre. Amin.

Capitolul 12

De ce cad creștinii

De ce cad creștinii în păcat?

Înainte de a analiza motivele căderii creștinilor, trebuie neapărat să facem o distincție netă între „a fi ispitit” și „a păcătui”. Scriptura din *Iacov 1:14,15* afirmă în mod clar faptul că „*fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși*”. Apoi, când mintea celui ispitit își dă consimțământul la oferta ispitei, se produce o concepție și în inima celui ispitit se naște păcatul.

Când „cunoaștem adevărul” faptului „că omul nostru cel vechi [acest intelect care vrea să păcătuiască] a fost răstignit împreună cu Hristos” (*Romani 6:6*), atunci, prin credință, putem să ne „dezbrăcăm de omul cel vechi” și încetăm să mai *comitem* păcate în mod deliberat. Suntem născuți din nou (*1 Ioan 3:9*). Vom mai fi ispitiți, dar mintea noastră (omul cel nou) nu se va mai învoi cu „*trupul păcatului*”.

Însă, chiar dacă am încetat să mai comitem păcate, totuși putem să mai cădem „*deodată în vreo greșală*” (*Galateni 6:1*). Există o diferență între *a comite* păcat și *a cădea* în vreo greșală.

Chiar dacă omul nostru cel vechi a fost răstignit (*Romani 6:6*), totuși *firea pământească* are încă, în noi, suficientă vitalitate ca să ne ademenească. Noi, însă, suntem hotărâți pe deplin că vom fi credincioși lui Hristos, Mirele nostru; și nu avem nici o intenție să ne „dăm pe noi înșine” dorințelor firii pământești. Nu comitem *adulter* (preacurvie) în mod fizic, căci atunci am fi „*suflete prea curvare*” (*Iacov 4:4*) și, astfel, am face parte din „Mama Curvelor” (*Apocalipsa 17:5*), și nu din Mireasa lui Hristos. Însă, spre exemplu, o femeie poate concepe în mod *forțat*, chiar dacă ea nu s-a dat pe sine însăși, în mod voluntar, unui bărbat. Femeia care a fost astfel înjosită are, totuși, o virtute față de una care s-a dat pe sine însăși, în mod

deliberat, la preacurvie. Diferența dintre cele două femei întinate ne ajută să înțelegem diferența dintre *căderea* în păcat (când suntem biruiți de dorințele firii noastre pământești) și *comiterea* păcatului (când *intenționat* alegem să săvârșim ceva despre care știm că este rău și ne dăm pe noi înșine dorințelor firii pământești).

Însă, deși căderea în păcat nu este la fel de rea ca și comiterea păcatului, ea duce la același rezultat, și anume, la o concepție care dă naștere la păcat. Promisiunea Noului Testament este că Isus poate să ne păzească nu numai de comiterea păcatului, dar și de căderea în păcat (*Iuda 24*). Aceasta e viața de biruință – în care suntem păziți și de căderea în păcat.

Dacă ai încetat să mai comiți păcate, dar constăți că, totuși, mai cazi în ele, atunci următoarele subcapitole îți vor dezvălui anumite motivele ale acestor căderi.

1. Lipsa temerii de Dumnezeu

Frica de Dumnezeu este începutul (alfabetul) înțelepciunii (*Proverbe 9:10*). Aceasta e prima lecție din școala înțelepciunii. Dacă nu învățăm alfabetul, nu putem merge mai departe. „*Frica de Domnul este urârea răului*”, pentru că Dumnezeu Însuși urăște răul (*Proverbe 8:13*). Când luăm aminte la chemarea lui Dumnezeu de „a fi sfinți căci El este sfânt” și suntem pătrunși de această chemare, atunci vom urî păcatul.

Mulțor credincioși le vine foarte ușor să biruiască unele păcate (mânia, păcate sexuale, etc.) când sunt în prezența altor credincioși, deoarece le este *frică* de faptul că își vor pierde reputația. Însă, atunci când sunt singuri ei cad foarte ușor în asemenea păcate. Ei cad, prin urmare, nu datorită incapacității lor de a birui aceste păcate, ci pentru că iubirea propriei lor reputații este mai mare decât *frica* lor de Dumnezeu. Ei pun un preț mai mare pe aprecierea oamenilor decât pe cea a lui Dumnezeu. Astfel de creștini au nevoie să-și simtă ticăloșia, să plângă și să se pocăiască de faptul că „*s-au închinat făpturii [omului] în locul Făcătorului*” (*Romani 1:25*) și au nevoie să-și înalțe glasul înspre Dumnezeu, din

toată inima lor, ca Dumnezeu să îi învețe frica Lui. Promisiunea biblică este că „*dacă vei cere înțelepciune, și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul, și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Domnul*”, căci Dumnezeu te va învăța frica Lui (*Proverbe 2:3-5; Matei 5:6*). El va fi găsit doar de cei care Îl caută din toată inima (*Ieremia 29:13*). Numai aceia vor fi mângâiați (întăriți și ajutați – *Matei 5:4*) de Mângâietor care varsă lacrimi pentru fiecare cădere.

Trebuie să ne dezvoltăm obiceiul de a trăi doar în prezența lui Dumnezeu.

Motivul pentru care Dumnezeu ne-a dat fiecăruia dintre noi o zonă privată – gândirea – este ca să vadă dacă avem sau nu frica Lui. Dacă ne pasă doar de reputația externă înaintea oamenilor, vom fi nepăsători cu privire la gândirea noastră. Prin acest lucru Dumnezeu face diferența între cei care doresc biruința totală și cei care doresc doar o biruință exterioară asupra păcatului. Dacă vărsăm lacrimi pentru păcatele din gândire așa cum facem pentru păcatele externe, vom avea biruință.

2. Lipsa credinței

Orice progres în umblarea creștină se face prin credință. Cei neprihăniți trăiesc prin credință (*Romani 1:7*), iar cărarea lor devine ca o lumină care strălucește din ce în ce mai puternic (*Proverbe 4:18*).

Putem avea credință pentru iertarea păcatelor și pentru renunțarea la omul vechi, încetând astfel să comitem păcate; și totuși se poate să nu avem credință că Isus ne poate apăra de căderea în păcat. Asemenea israeliților la Cades-Barnea, când privim la uriașii din țară (firea noastră pământească) putem fi atât de plini de necredință, încât să nu intrăm în țara promisă a biruinței.

Una dintre cele mai importante legi din Împărăția lui Dumnezeu este că fiecăruia i se dă după măsura credinței lui (*Matei 9:29*) – nici mai mult nici mai puțin. La Dumnezeu nu este parțialitate; El îi răsplătește din belșug pe aceia care Îl caută prin

credință (*Evrei 11:6*). Astfel că unii intră într-o viață de biruință (așa cum Iosua și Caleb au intrat în țara Canaanului), în timp ce alții rămân doborâți și învinși. Calea care duce la viață este îngustă și puțini sunt cei care o găsesc, fiindcă puțini sunt aceia care trăiesc în credință și frică de Dumnezeu. Isus nu a putut face multe „lucrări pline de putere” în orașul Lui natal din cauza necredinței oamenilor. El avea dorința de a-i vindeca. Dar necredința lor L-a limitat (*Matei 13:58*). La fel se întâmplă și astăzi. El vrea să facă lucrări mărețe pentru noi, dar este limitat de lipsa noastră de credință.

Credința este mult mai mult decât un simplu crez intelectual. Este ceva să crezi că Isus are puterea de a-i ajuta pe oameni să nu cadă, și cu totul altceva să ai credința că Isus te va ajuta pe tine însuși să nu cazi. Cea dintâi este o calitate intelectuală pe care chiar și Satan o are. Cea din urmă este o calitate a inimii, care duce la biruință.

Dumnezeu promite că „păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră” (*Romani 6:14*). Ai credință în promisiunea lui Dumnezeu, și atunci când vei aluneca adu-ți aminte că promisiunea lui Dumnezeu nu se schimbă. Cuvântul lui Dumnezeu rămâne statornic. Ridică-te, mărturisește-ți speranța în Cuvântul lui Dumnezeu, și mergi înainte, până când într-o zi speranța se va transforma în credință, și vei avea parte de biruință.

3. Necunoașterea slăbiciunii firii pământești

Firea noastră pământească este complet neputincioasă să facă voia lui Dumnezeu. Învățătura lui Isus a fost foarte clară în acest sens (*Matei 26:41*). Pavel și-a dat seama de acest fapt și a afirmat că nimic bun nu locuiește în firea lui pământească (*Romani 7:18*). Cel care reușește să înțeleagă acest adevăr va acționa în cel puțin două direcții: *va fugi* de ispită și *se va ruga* stăruitor pentru a primi ajutor din partea lui Dumnezeu. Când în viața unui om nu sunt prezente aceste două fapte este evident că el nu s-a convins încă de slăbiciunea firii sale pământești.

Isus ne-a învățat să ne rugăm „*nu ne duce în ispită*” (*Matei 6:13*). Spunem această rugăciune din toată inima fiindcă suntem convinși că firea noastră pământească este slabă. Chiar și un remarcabil om al lui Dumnezeu ca Timotei a fost îndemnat să fugă de poftele tinereții și de iubirea de bani (*2 Timotei 2:22; 1 Timotei 6:10, 11*). Unii poate au crezut că fiind atât de avansat în viața creștină, Timotei n-ar fi putut fi ispitit în aceste zone. Însă Pavel știa că acest pericol era real. Așa că el îl îndemna pe Timotei să fugă de ispită. Cel care reușește să înțeleagă faptul că firea lui pământească este slabă va lua asculta cu dragă inimă de acest îndemn.

Chiar mai mult, cel care își dă seama de slăbiciunea sa va striga către Dumnezeu ca să primească har care să-l ajute să-și biruiască slăbiciunea. Fiecare dintre noi suntem slabi, dar nu toți suntem la fel de conștienți de slăbiciunea noastră. Omul slab fuge când vede pericolul, dar nu și cel puternic pentru că acesta din urmă are păreri înalte despre sine însuși. El nu strigă după ajutor. De aceea va cădea.

Smerenia adevărată înseamnă să îți recunoști slăbiciunea firii pământești, să fugi, din această cauză, dinaintea ispitei și să strigi după ajutor. Numai aceștia primesc harul lui Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu dă harul Său numai celor smeriți (*1 Petru 5:5*).

4. Tendința de evitare a suferinței

În păcat, există o anumită plăcere – dar ea este înșelătoare și de scurtă durată (*Evrei 3:13; 11:25*). Suferința se află la partea opusă față de plăcere. A suferi înseamnă a ne priva propria fire pământească de plăcerea păcatului. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că dacă ne înarmăm cu această atitudine putem s-o sfârșim cu păcatul și să facem voia lui Dumnezeu în toată viața noastră (*1 Petru 4:1, 2*). „Pătimitura în trup” despre care se vorbește în *versetul 1* nu trebuie redusă doar la simpla suferință fizică, trupească, căci știm bine că doar prin acest fel de suferință încă nimeni nu s-a oprit vreodată din practicarea păcatului. Aici este vorba, în primul rând, de durerea lăuntrică cauzată firii pământești prin refuzarea

satisfacerii dorințelor ei. Refuzăm să ne facem pe plac nouă înșine, după cum nici Isus nu Și-a făcut niciodată pe plac Lui Însuși (*Romani 15:3*). Astfel, putem cunoaște o parte esențială din părtășia noastră la suferințele Lui.

O atitudine hotărâtă de a „pătimi în trup”, spune Petru, este armura noastră în momentele decisive ale luptei. Însă noi trebuie să avem armura înainte de începerea luptei. Căutarea armurii abia *după* începerea atacului violent al ispitei nu va fi de nici un folos, fiindcă de obicei în acele momente critice armura nu poate fi găsită. Nu, nicidecum. Trebuie să fii înarmat înainte de începerea conflictului. Când nu avem această armură (atitudinea hotărâtă ca mai degrabă să suferim în lepădarea de sine decât să avem chiar și cea mai mică plăcere a vreunui gând păcătos) atunci suntem în pericol ca în momentele critice ale ademenirii să dăm înapoi și să cedăm în fața ispitei (*Evrei 10:38*).

Dar dacă suntem hotărâți ca mai degrabă să murim decât să păcătuim – adică să fim „ascultători până la moarte” așa cum a fost Isus (*Filipeni 2:8*), atunci această armură va fi tăria și protecția noastră „în ziua cea rea” a luptei.

Dacă, de exemplu, iubim lucrurile materiale ne vom pierde foarte ușor pacea și vom cădea în păcat atunci când ne vom confrunta cu pierderi materiale sau când cineva ne va distruge vreun bun. Dar dacă alegem calea „pătimirii în trup”, încrezându-ne cu-adevărat în faptul că Dumnezeu rânduiește toate lucrurile spre binele nostru (*Romani 8:28*), vom putea privi cu bucurie la orice pierdere materială (*Evrei 10:34*).

5. Lipsa strădaniei pentru înaintare

Petru spune că dacă mergem înainte în viața creștină (adăugând mereu trăsături din caracterul lui Hristos) nu vom cădea niciodată (*2 Petru 1:5-10*). Mulți creștini cad în păcat pentru că devin mulțumiți cu progresul lor spiritual, în loc să meargă înainte înspre desăvârșire. Pavel și-a petrecut viața făcând un singur lucru – alergând înainte către ținta de a fi mai mult ca Isus (*Filipeni 3:11-14*).

Aceasta l-a ajutat să nu stagneze și să nu păcătuiască. El l-a îndemnat pe Timotei nu doar să fugă de ispită, ci să alerge după teama de Dumnezeu, după dragoste, blândețe, etc., (1 Timotei 6:11; 2 Timotei 2:22).

Mulți au încetat să mai *comită* păcate și se mulțumesc cu atât, chiar dacă ei continuă să *cadă* în păcat. În acest fel ei nu se vor putea opri niciodată din cădere.

Dacă vrem să facem progrese în descoperirea răului ascuns înăuntrul nostru, trebuie să ne judecăm în mod continuu, în orice situație, în lumina prezenței lui Dumnezeu. Umblând în lumină, vom putea să fim părtași naturii divine într-o măsură tot mai mare.

În acest fel, vom putea adăuga virtute la credința noastră: dragoste de frați, iubire, etc. Dacă ne umplem neîncetat mintea cu gânduri bune (*Filipeni 4:8*), păcatul nu va putea intra cu ușurință în mințile noastre. Mintea goală este cea mai ușoară pradă pentru păcat.

6. Evitarea detronării vieții sufletești

Viața sufletească domnește în toți urmașii lui Adam; ei trăiesc conform rațiunii și sentimentelor. Însă, când suntem convertiți, și lepădăm lucrările păcătoase ale firii pământești, de multe ori nu ne dăm seama că și viața sufletească (felul omenesc de a gândi, raționaliza și simți) trebuie detronată. Noi considerăm că aceste lucruri sunt nevinovate și inofensive. Totuși, rămânerea pe tron a vieții sufletești este motivul pentru care mulți creștini cad în păcat.

Stârnirea *sentimentelor* în adunările creștine, de exemplu, duc la multe excese, aberații și la păcat. A trăi în sentimente nu este același lucru cu a trăi în Duhul. Acestea sunt atât de diferite ca Cerul de Pământ. O întâlnire foarte emoțională nu este neapărat o întâlnire duhovnicească, pentru că în multe cazuri oamenii pleacă de la asemenea întâlniri plini de încântare, însă numai pentru a comite imediat păcate după aceea. Sentimentele noastre sunt înșelătoare.

În mod similar, și *intelectul* nostru e înșelător. Majoritatea creștinilor trăiesc sub autoritatea intelectului, și încearcă să înțeleagă lucrurile lui Dumnezeu prin rațiunea umană și gândirea logică. Rezultatul este că, în curând, ei devin umflați de cunoștințe biblice moarte și cad (*1 Corinteni 8:1*). Căderea lor poate fi una foarte subtilă, fiindcă mândria nu pare la fel de urâtă ca și adulterul, dar în realitate provoacă o cădere mai mare. Din păcate, ea duce la multe alte căderi.

Smerește-te, detronează-ți intelectul și sentimentele și fii ca un copil care trăiește simplu, fără să pună la îndoială ascultarea de Dumnezeu. Urăște-ți viața sufletească și toate lucrurile care vin din ea, trăiește în Duhul Sfânt, în dependență deplină de înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu. În acest fel îți vei păstra sufletul și vei fi ajutat să nu cazi.

7. Disprețuirea părătășiei

În Noul Testament nu există creștinism individualist. Proorocii din Vechiul Testament (ca Ilie și Ioan Botezătorul) au trăit în singurătate, dar aceasta se întâmpla pe vremea când exista doar o „umbră” și nu exista vreun „Trup” (*Coloseni 2:17*). Însă acum, noi avem Trupul lui Hristos, și pe măsură ce ne găsim locul în acest Trup, Capul (Hristos) ne ajută să nu cădem. Pavel spune clar că protecția împotriva greșelilor și creșterea creștină ne sunt date numai atunci când suntem puternic atașați de Cap și când ținem degajate liniile de alimentare înspre celelalte membre ale Trupului (*Coloseni 2:19*).

Isus a spus că *Biserica* nu va fi biruită de Porțile Iadului (*Matei 16:18*). Satan va ieși biruitor negreșit împotriva unui creștin singuratic, care încearcă să trăiască de capul lui, izolat de alți creștini. Nu este de ajuns să mergem la adunare de două ori pe săptămână. Trebuie neapărat să *prețuim părătășia* cu alți membrii ai Trupului lui Hristos ca să putem fi integrați în Trup. Numai atunci când ne găsim locul ca membre complet funcționale în Trupul lui Hristos vom putea să ne bucurăm de biruința Capului. Atunci, în vremurile în care ispitele sunt prea mari ca să le facem față pe cont

propriu, ceilalți membri ai Trupului devin puterea noastră (*Eclesiastul 4:9-12*). Încurajarea reciprocă în Trup este modalitatea lui Dumnezeu de a ne ajuta să nu cădem în păcat (*Evrei 3:13*). Prețuiește părtășia, și vei avea parte de mult mai puține căderi.

Deci, vedem că nu există vreo experiență de tipul „odată pentru totdeauna” care să garanteze faptul că vom fi păziți automat, numai datorită experienței respective, de căderi. Însă, dacă suntem ascultători de aceste Legi ale Duhului ele ne vor elibera de puterea păcatului și vom fi păziți de cădere (Romani 8:2). Atunci, ca un ecou, vom putea striga și noi împreună cu apostolul: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos” (2 Corinteni 2:14).

Capitolul 13

Fapte moarte

Noul Testament vorbește despre *faptele firii pământești* (*Galateni 5:19*) și despre *fapte moarte* (*Evrei 6:1*).

Cei care se dedau la faptele firii pământești (imoralitatea, cearta, invidia, mânia, etc.) nu vor moșteni în nici un caz Împărăția lui Dumnezeu. Păcătoșenia acestor fapte este atât de evidentă, încât unui creștin i-ar fi greu să cadă în asemenea păcate fără să fie muștrat în cugetul lui.

Faptele moarte, însă, sunt mult mai înșelătoare. Ele sunt fapte bune în exterior, dar provin dintr-o sursă coruptă (căci nimic bun nu locuiește în firea noastră pământească) și, de aceea, în ochii lui Dumnezeu, sunt ca o haină mănjită (*Romani 7:18, Isaia 54:6*).

Dumnezeu ne poruncește să ne pocăim nu numai de păcate ci și de faptele moarte. Numai după ce avem această fundație solidă putem alerga cu stăruință spre desăvârșire (*Evrei 6:1*).

Este bine cunoscut între creștini faptul că sângele lui Hristos curăță orice păcat. Mai puțin cunoscut este, însă, faptul că înainte de a-L putea sluji pe Dumnezeu așa cum se cuvine trebuie ca sângele lui Hristos să ne curățească cugetul de faptele moarte (*Evrei 9:14*).

De aceea, este esențial să înțelegem clar în ce constă faptele moarte.

1. Fapte făcute fără bucurie

Dumnezeu iubește pe cel care dă cu bucurie (*2 Corinteni 9:7*). El iubește, de asemenea, pe cel care face voia Lui cu bucurie. El merge înaintea celor care se bucură în neprihănire (*Isaia 64:5*). Când izraeliții nu l-au slujit pe Dumnezeu cu bucurie, au primit pedeapsa să fie robi ai vrăjmașului (*Deuteronom 8:47, 48*). Împărăția lui

Dumnezeu constă în neprihănire însoțită de bucuria Duhului Sfânt (*Romani 14:17*). Numai aceia care sunt încântați să înfăptuiască voia lui Dumnezeu vor putea aduce bucurie inimii Lui.

Să luăm, spre exemplu, tema *zeciuiei*. În Vechiul Legământ, zeciuiala era o lege. Însă Isus și apostolii Săi nu poruncesc nimănui să dea zeciuială în Noul Legământ. Totuși, există nenumărați păstori care își obligă bisericile să dea zeciuială în mod regulat, fie făcând promisiuni de prosperitate nespusă fie amenințând cu judecata divină. Așa că oamenii dau, dar fără bucurie. Acest mod de a dăruia nu este spontan, ci apăsător și plin de murmure. Pastorii sunt mulțumiți atunci când colecta este plină, dar nu și Dumnezeu. Pastorii îi iubesc pe cei care dau *mult*, însă Dumnezeu iubește *numai pe cei care dau cu bucurie*!

Principiul Noului Legământ *NU* este „să dai atât de mult cât poți”, ci „să dai atât de mult cât poți **cu bucurie**”. Dumnezeu nu vrea mai mult de atât. Bineînțeles că vei primi în proporție cu ceea ce dai (*2 Corinteni 9:7; Luca 6:38*) – dar aceasta e o altă temă. Dumnezeu nu dorește nici un dar și nici o faptă care sunt date de silă. Tot ceea ce facem fără bucurie este o faptă moartă.

2. Fapte făcute fără iubire

Iubirea față de Dumnezeu și față de semeni sunt stâlpii principali pe care sunt clădite celelalte porunci (*Matei 22:40*). Dacă dărmăm acești stâlpi, totul se năruie. Din acest motiv a fost muștrat liderul bisericii din Efes. Faptele lui nu mai erau motivate de dragostea pentru Dumnezeu și pentru semeni (*Apocalipsa 2:2, 4*). Dacă urmăm poruncile lui Dumnezeu fără a trăi spiritualitatea care le dă viață, faptele noastre devin fapte moarte. Dacă vrem ca Dumnezeu să ne facă păstori ai turmei Sale, trebuie să trecem testele Lui (așa cum a trebuit să treacă și Petru aceste teste) ca să se vadă faptul că Îl iubim mai presus de toate lucrurile (*Ioan 21:15-17*). Dacă nu, slujirea noastră este fără nici o valoare. În același fel, nu este de ajuns ca doar să-i binecuvântăm pe cei care ne blestemă. Trebuie să-i iubim din toată inima. Altfel trăim doar după slova

Cuvântului, nu și potrivit spiritualității Lui. În mod similar, dacă slujim fraților sau surorilor din biserică pentru că așa am fost învățați, dar continuăm să îi criticăm (poate pentru că nu ne-au mulțumit), slujirea noastră devine o grămadă de fapte moarte. Toată jertfirea noastră pentru lucrarea Domnului se transformă în faptă moartă dacă ea nu își are rădăcina în iubirea noastră pentru Dumnezeu.

3. Fapte făcute fără râvnă

„Știi faptele tale (...) ești căldicel, nici rece, nici în clocot (...) Fii plin de râvnă, deci (...)” (Apocalipsa 3:15-19). Faptele făcute cu jumătate de inimă sunt fapte moarte. Trebuie să-L iubim pe Dumnezeu din toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și din toată puterea noastră (*Marcu 12:30*). Lauda și închinarea noastră trebuie să fie din toată inima; nu să fie lipsite de viață. Rugăciunile noastre trebuie să aibă neapărat în ele încărcătura responsabilității, iar proorociile noastre trebuie să fie pline de zel. Trebuie să fim *„plini de râvnă cu duhul” (Romani 12:11)*. Focul trebuie să ardă pe altar tot timpul (*Levitic 6:13*). Trebuie să ardem mereu, fiind înconjurați de flăcările darurilor Duhului, pe care le-a pus Dumnezeu în noi – nu să le disprețuim din cauză că mulți au abuzat de ele (*2 Timotei 1:7*). Multe adunări creștine din zilele noastre sunt într-o stare de amorteală, fără focul Duhului Sfânt. Ei sunt gata să fie respinși de Domnul (*Apocalipsa 3:16*) din cauza lipsei de râvnă. Trebuie să ne pocăim de asemenea fapte moarte.

4. Fapte făcute fără credință

După cum credința fără fapte este moartă (*Iacov 2:26*), tot așa și faptele fără credință sunt moarte. Multe întâlniri de rugăciune sunt moarte din cauza lipsei de credință. Cinci minute de rugăciune plină de credință sunt mai puternice, pentru împlinirea voii lui Dumnezeu, decât o noapte de rugăciune fără pasiune. Isus s-a rugat toată noaptea, iar noi trebuie să facem același lucru când este nevoie – dar, în mod sigur, nu ca o faptă moartă. Credința înseamnă de asemenea prezența convingerii (încredințării) personale (*Romani*

14:22). Tot ceea ce facem fără convingere personală este o faptă moartă. Doar pentru că vreun mare om al lui Dumnezeu crede și predică o anumită doctrină, nu înseamnă că noi trebuie să îl imităm. Totuși, creștinătatea este plină de credincioși care urmează orbește pe alți oameni, fără nici o convingere proprie. Imitarea duce întotdeauna la moarte. Israelii au trecut Marea Roșie prin credință. Egiptenii au încercat să-i imite, dar s-au înecat (*Evrei 11:29*). Aceasta e un avertisment pentru noi. Nu imita acțiunile sau slujirile altora. Nu avem voie să imităm nici accentul cu care vorbește un om pe parcursul slujirii lui. Această imitare ar fi, de asemenea, o faptă moartă. Trebuie să prorocim doar potrivit cu măsura credinței noastre (*Romani 12:6*). Dumnezeu vrea ca fiecare dintre noi să fim noi înșine, pentru că El vrea ca fiecare dintre noi să își aducă contribuția unică în Trupul lui Hristos.

5. Fapte făcute pentru câștigul personal și pentru cinstirea din partea oamenilor

„Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort” (Apocalipsa 3:1).

Vedem aici un om care din punct de vedere duhovnicesc era mort, dar care era mulțumit de faptul că îi mergea *numele* că era viu. El prețuia mai mult părerea oamenilor decât părerea lui Dumnezeu (*Ioan 5:44; 12:43*); rezultatul a fost că toate faptele lui erau moarte. Tot ceea ce facem ca să-i impresionăm pe oameni, sunt fapte moarte. Lucrurile pe care le facem doar ca să putem istorisi altora ce isprăvi am făcut sunt, de asemenea, fapte moarte (*Matei 6:1-18*). Faptele vii sunt făcute în taină, numai înaintea Feței lui Dumnezeu, luând toate măsurile posibile ca ele să rămână ascunse de ochii oamenilor. Atunci când ne mândrim cu tot ce am făcut pentru Dumnezeu, începem să ne „bucurăm de lucrul mâinilor noastre” (*Faptele Apostolilor 7:41*), și faptele noastre se transformă, instantaneu, în fapte moarte. În acest fel este construit Babilonul, după cum reiese foarte clar din *Daniel 4:30*.

De îndată ce suntem ispitiți să ne gândim la părerea altora despre noi sau despre lucrarea noastră, trebuie să aruncăm acele gânduri la gunoi, căci de acolo au venit și acolo le este locul. Chiar și părerile pe care le au marii oameni ai lui Dumnezeu despre noi trebuie să le scoatem din mintea noastră și să le aruncăm la gunoi. Neprihănirea noastră înaintea oamenilor este o urâciune înaintea lui Dumnezeu (*Luca 16:15*).

Doar cel care este radical are speranță să scape de faptele moarte. În mod similar, slujirea Domnului făcută pentru un salariu este o faptă moartă. Lucrarea făcută în schimbul banilor nu este o lucrare creștină. Ea este o lucrare făcută în sistemul lumii acesteia, chiar dacă i se atribuie numele de "creștină". Este imposibil să-L slujim pe Dumnezeu având un ochi îndreptat și înspre bani.

6. Fapte făcute doar pentru liniștirea conștiinței

Păgânii sunt îndreptați către lucrări ca și postul, rugăciunea și facerea de bine doar din pricina acuzațiilor aduse de propria lor conștiință (*Romani 2:15*).

Este posibil ca și creștinii să înfăptuiască asemenea lucrări izvorâte din tendința de liniștire a conștiinței lor. Mulți citesc Biblia și se roagă în fiecare zi, doar pentru a se despovăra de muștrările cugetului lor. Din același motiv ei merg la adunare, dau zeciuială, dau bani săracilor, etc. Toate aceste lucrări sunt fapte moarte. Există predicatori care transformă în capital această slăbiciune a creștinilor și fac presiuni psihologice asupra lor, urgentându-i să facă odată ceva pentru milioanele de oameni care pier "fără Hristos". Oamenilor li se spune: „ori dăruiește, ori du-te și fă ceva”. În consecință, unii dau bani iar alții se lasă de serviciu și intră în lucrarea creștină. Însă, datorită faptului că ambele grupuri au acționat fără călăuzirea Domnului, doar pe baza emoțiilor momentului respectiv, tinzând să scape de sentimentele de vinovăție, ajung să se învârtă într-un ciclu interminabil de fapte moarte.

7. Fapte făcute din frica de Judecata Divină

Este bine ca păcatul să fie evitat din cauza fricii de judecata lui Dumnezeu, dar cu siguranță că nu acesta a fost motivul lui Isus când a evitat păcatul. El a evitat păcatul din cauză că a vrut să facă voia Tatălui. Acesta trebuie să fie și motivul nostru. Să presupunem, pentru o clipă, că nu ar exista nici o pedeapsă pentru poftirea după femei, sau pentru minciună, sau pentru mânie; am comite acele păcate?; sau am continua să le evităm din dorința de a fi plăcuți înaintea lui Dumnezeu? Fiecare dintre noi trebuie să răspundă în dreptul său la această întrebare, și „să-și ducă mântuirea până la capăt”, fără fapte moarte, „cu frică și cutremur”. A ierta pe alții doar pentru că nu vrem să fim pedepsiți de Dumnezeu, sau pentru că vrem ca Dumnezeu să ne ierte, este o faptă moartă – pentru că este motivată de frica de judecată. Nici aceia care citesc Biblia și se roagă în fiecare dimineață doar ca să evite vreun accident rău în timpul zilei, nu sunt mai buni! Toate acestea fac parte din categoria celor mai rele superstiții păgâne!

8. Fapte făcute pentru obținerea unui contraserviciu

Deși este adevărat că Isus va răsplăti pe cei credincioși (*Apocalipsa 22:12*), și că cel mai important lucru din viața noastră este să fim plăcuți Domnului (*2 Corinteni 5:9*) ca într-o bună zi să putem auzi cuvintele „*bine, rob bun și credincios*”, totuși, Isus ne avertizează să nu lăsăm dorința egoistă de a primi o răsplată cerească să ne motiveze jertfele și slujirea în Numele Lui.

Când Petru s-a comparat cu tânărul bogat (care tocmai plecase de la Isus) și i-a pus lui Isus întrebarea „*lată că noi am lăsat tot, și Te-am urmat; ce răsplată vom avea?*” (*Matei 19:27*), Isus i-a dat, ca răspuns, pilda lucrătorilor (*Matei 20:1-16*). Acolo vedem că cei care au lucrat pentru bani (răsplată) au fost cei din urmă, iar cei care au lucrat fără să se îngrijoreze de bani au ajuns cei dintâi (chiar dacă munca lor a fost mai puțină decât munca celorlalți).

Ideea călăuzitoare conform căreia „calitatea primează în raport cu cantitatea” exprimă bine diferența dintre faptele moarte

și faptele vii. Faptele făcute cu gândul la un contraserviciu, la o poziție superioară altor creștini în cadrul Miresei lui Hristos, de exemplu, vor fi considerate fapte moarte în Ziua Judecării.

Dacă îți purifici gândirea, faci bine celor din jur, îți iubești soția sau ești supusă soțului, doar cu gândul la o răsplată, înseamnă că eul este încă la cârma vieții tale, și toate faptele tale "bune" centrate pe tine însuși sunt fapte moarte!

Cei care primesc coroane în cer le aruncă de îndată la picioarele lui Isus, spunând „*Vrednic ești Doamne, Dumnezeuul nostru*” (*Apocalipsa 4:10, 11*). Doar atunci când ne curățim de orice altă motivație în afară de cea de a-L glorifica pe Dumnezeu, vom putea fi liberi de faptele moarte. Dacă ținem evidența faptelor bune pe care le-am făcut, ele devin fapte moarte.

Isus ne-a dat două imagini despre Ziua Finală a Judecării – una cu oamenii care au înșirat înaintea Lui toate faptele lor bune, făcute în timpul vieții, „*Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?*” (*Matei 7:22, 23*). Aceștia vor fi respinși de Domnul. Cealaltă imagine îi arată pe cei neprihăniți care sunt foarte surprinși atunci când Domnul le amintește de faptele lor bune pe care le-au făcut de-a lungul vieții (*Matei 25:34-40*). Ei au uitat de binele pe care l-au făcut de-a lungul vieții – pentru că motivul lor nu a fost primirea unei răsplăți. În care categorie ne încadrăm noi?

9. Fapte făcute fără a purta în trup omorârea Domnului Isus

Faptele vii sunt numai acelea care izvorăsc din viața lui Isus în interiorul nostru. Este imposibil să avem viața pe care o dă Isus fără să fi purtat, mai întâi, omorârea Lui – crucea de zi cu zi (*2 Corinteni 4:10*). Dacă ne ținem în frâu gura și acțiunile, dar inima noastră rămâne plină de mânie și supărare, aceasta nu este deloc biruință – este doar refulare (înăbușire). Tehnicile de refulare și de suprimare sunt din yoga și n-au nimic comun cu învățătura lui Isus

Hristos. Isus ne-a spus să ne purtăm crucea în fiecare zi. Aceasta înseamnă să dăm la moarte în fiecare zi firea noastră pământească (*Galateni 5:24*). Moartea prin răstignire este un proces de durată. Firea pământească nu poate fi împușcată sau spânzurată într-o clipită; ea poate fi doar răstignită. Dar dacă suntem credincioși și facem acest lucru în fiecare zi, firea va începe să moară după un timp – și, într-o zi, vom înceta să mai păcătuim – chiar și pe dinăuntru (*1 Petru 4:1*). Atunci faptele vii ale Duhului vor curge ca un râu de apă vie din adâncul inimilor noastre (*Ioan 7:38*). Atunci, atitudinile noastre interioare vor începe să corespundă cu viața noastră exterioară și cu lucrările noastre.

10. Fapte care provin din propria noastră rațiune umană

Lucrarea altruistă și plină de sacrificiu pe care Marta a făcut-o pentru Domnul și pentru ucenicii Săi, este un bun exemplu de fapte bune care sunt fapte moarte (*Luca 10:38-42*). Ea a lucrat numai din cauză că a simțit că așa se cuvine. Dar ceea „*ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui*”, și nu ceea ce simt ei că ar fi bine (*1 Corinteni 4:2*). Așa că Maria a fost mai înțeleaptă, pentru că, întâi de toate, ea s-a așezat la picioarele lui Isus ca să asculte cuvintele Lui. Scriptura din *Evrei 4:12* spune că Cuvântul lui Dumnezeu este o sabie cu două tăișuri care desparte ceea ce este sufletească de ceea ce este duhovnicească. Faptele sufletești sunt fapte moarte. Isus nu a făcut nimic din proprie inițiativă (*Ioan 5:30*). Nici în zilele noastre Dumnezeu nu caută oameni cu idei nemaipomenite despre cum anume ar trebui făcute lucrările Lui (o asemenea gândire produce doar „Ismaeli”), ci oameni care sunt îndeajuns de smeriți ca să recunoască lipsa lor de înțelepciune și putere, și care se vor pune în întregime la dispoziția lui Dumnezeu. Dumnezeu nu caută abilitate, ci disponibilitate.

Acum, că am fost informați despre faptele moarte, suntem în mare pericol să dăm înapoi de la prăpastia „fapte moarte” și să cădem în prăpastia care se întinde de-a lungul marginii opuse a căii

înguste, și anume, în prăpastia „lipsei faptelor”. Această prăbușire ar fi și mai rea. Faptele vii ale Duhului pot fi înfăptuite, prin noi, numai în cooperare cu Duhul Sfânt prin trăirea unei vieți disciplinate, și aici nu este vorba de *lege*, ci de *disciplină*.

Deci, haideți să ne curățim nu numai de orice întinăciune a cărnii, ci și de orice întinăciune a duhului (2 Corinteni 7:1), pentru ca, în ziua Nunții Mielului, faptele noastre înfăptuite în neprihănire să poată deveni haina noastră de nuntă (Apocalipsa 19:8).

Capitolul 14

Binecuvântarea lui Dumnezeu sau aprobarea Lui?

Există două feluri de credincioși – *cei care caută numai binecuvântarea lui Dumnezeu*, și *cei care caută aprobarea Lui*; și între cele două categorii de credincioși există o diferență enorm de mare. În *Apocalipsa 7:9-14*, citim despre o mare mulțime de credincioși – atât de mare încât nu se poate număra. Mărturia lor este că își datorează mântuirea lui Dumnezeu (*versetul 10*) și că hainele lor sunt spălate în sângele lui Isus (*versetul 14*); sau, cu alte cuvinte, Dumnezeu i-a binecuvântat. Acesta este un lucru bun, fără îndoială; dar este o mărturie foarte diferită de cea a credincioșilor menționați în *Apocalipsa 14:1-5*.

Acolo citim despre un grup mic, ai căror membrii pot fi numărați. De fapt, ei numără doar un efectiv de 144.000, un număr foarte mic, dacă luăm în considerare faptul că au fost selecționați din miliardele de oameni care au trăit vreodată pe pământ. Mărturia lor este că L-au urmat pe Hristos în mod desăvârșit, în gura lor nu s-a găsit minciună, și nu s-au întinat cu „femei” (adică, cu femeia menționată în *Apocalipsa 17* – Babilonul cel Mare și cu fiicele ei). Cu alte cuvinte, ei au fost plăcuți înaintea lui Dumnezeu.

Observați contrastul. Primul grup a primit *binecuvântarea* lui Dumnezeu. Al doilea a primit *aprobarea* lui Dumnezeu. Primim ceea ce căutăm. Dacă ne mulțumim cu binecuvântarea lui Dumnezeu, atunci asta vom primi. Mai mult, dacă ne mulțumim numai cu binecuvântările Lui materiale, nu vom ajunge să primim binecuvântările duhovnicești.

Majoritatea credincioșilor se mulțumesc să fie binecuvântați de Dumnezeu – și dintre aceștia cei mai mulți ținesc numai la binecuvântările de ordin material. De aceea librăriile creștine sunt pline de cărți despre cum să fii vindecat, cum să ajungi bogat prin

zeciuială, etc. Accentul se pune pe bunăstarea fizică și materială – pe sănătate și prosperitate. Acesta este cel mai clar simptom al unei vieți centrate pe sine. Și totuși, citim în Cuvântul lui Dumnezeu, Isus a murit ca să nu mai trăim pentru noi înșine, ci doar pentru El (2 *Corinteni* 5:15); sau cu alte cuvinte, să nu facem voia noastră, ci voia Lui; sau, dintr-o altă perspectivă, Isus a murit ca să ne elibereze de o viață egoistă, și să ne dea o viață centrată pe Dumnezeu.

Este foarte tulburător să vedem în zilele noastre cum binecuvântează Dumnezeu atâtea slujiri creștine care fac mari compromisuri. Oare aceasta să însemne că Dumnezeu nu este deranjat de compromisuri și devieri de la Cuvântul Său? Nu, în nici un caz. Dumnezeu binecuvântează multe slujiri, chiar dacă nu le aprobă în totalitate.

Chiar și când Moise a acționat în neascultare și a lovit stânca (când Dumnezeu i-a spus să vorbească stâncii) Dumnezeu a „binecuvântat” slujirea lui. De fapt, două milioane de oameni au fost binecuvântați. Totuși, la puțină vreme, Dumnezeu a confruntat, în mod sever, atitudinea păcătoasă a slujitorului Său (*Numeri* 20:8-13). Dumnezeu a binecuvântat acea slujire pentru că i-a iubit pe acele două milioane de oameni nevoiași, nu din cauză că a aprobat faptele slujitorului Său. La fel se întâmplă și în zilele noastre.

Multe slujiri sunt binecuvântate de Dumnezeu fiindcă Dumnezeu iubește oamenii care au nevoie de mântuire, vindecare, etc. Dar există multe lucrări făcute în Numele lui Isus, pe care Dumnezeu nu le aprobă. La vremea potrivită El va pedepsi predicatorii care au făcut compromisuri.

Singura condiție pe care trebuie s-o îndeplinească o persoană pentru a obține binecuvântările materiale ale lui Dumnezeu este că persoana trebuie să fie neapărat *ori bună ori rea!* Isus a spus că Dumnezeu trimite razele soarelui și ploaia atât peste cei neprihăniți cât și peste cei păcătoși (*Matei* 5:45). Binecuvântarea materială nu este un semn al aprobării lui Dumnezeu în viața cuiva. Două milioane de israeliți au trăit în neascultare de Dumnezeu timp de patruzeci de ani în pustie – atât de mare a fost neascultarea lor

încât Dumnezeu s-a mâniat pe ei (*Evrei 3:17*). Totuși, Dumnezeu le-a dat mâncare și vindecare de-a lungul acelor ani – și aceasta în mod miraculos (*Deuteronom 8:2*). Nici chiar răspunsurile miraculoase la rugăciuni nu sunt o indicație a faptului că Dumnezeu este mulțumit de viața unei persoane.

În schimb, aprobarea lui Dumnezeu S-a așezat asupra lui Isus, când Acesta era în vârstă de treizeci de ani, numai datorită faptului că Isus a biruit în mod credincios ispita de-a lungul anilor. El a trăit o viață centrată pe Tatăl Său, nu pe El însuși. El nu a făcut niciodată voia Lui proprie (*Romani 15:3*). La botezul lui Isus, Tatăl a declarat: „Acesta e Fiul meu preaiubit în care îmi găsesc plăcerea”; El nu a spus: „Acesta e Fiul meu preaiubit pe care L-am binecuvântat”. A doua declarație nu ar fi avut nici o importanță. Prima declarație, care a indicat aprobarea lui Dumnezeu, a însemnat totul pentru Isus. A-L urma pe Isus înseamnă a căuta ca declarația rostită de Dumnezeu în privința lui Isus să fie declarația Lui și cu privire la viața noastră.

Ca urmași ai lui Adam, noi toți suntem născuți cu un caracter centrat pe noi înșine. Creștem mari, așteptând ca totul să se învârtă în jurul nostru și să ne slujească nouă. Când suntem întorși la Dumnezeu, ne așteptăm ca Dumnezeu să ne slujească și să ne binecuvânteze în mai multe feluri. La început, vrem să fim binecuvântați cu iertarea Lui, iar apoi căutăm binecuvântarea vindecării, răspunsurile la rugăciuni, prosperitatea materială, un serviciu bun, o casă frumoasă, un soț / soție, etc. Însă, e posibil ca viața noastră să rămână centrată pe noi înșine, chiar și atunci când suntem foarte „religioși” în ochii noștri și ai lumii. Dumnezeu devine doar o Altă Persoană din „orbita” noastră, și vrem să stoarcem tot ce putem de la El. Fiul risipitor s-a întors ca să ceară de mâncare de la tatăl său; dar, chiar și așa, tatăl l-a primit cu brațele deschise. Dumnezeu ne primește chiar și atunci când intențiile noastre sunt egoiste. El ne iubește atât de mult încât dorește să ne primească chiar și atunci când venim la El cu un motiv clar egoist. El dorește să ne maturizăm repede și să ne dăm seama că spiritualitatea adevărată înseamnă să fim părtași naturii Sale, care preferă să dea

decât să primească. Însă, cu majoritatea copiilor lui Dumnezeu, această dorință a Lui nu devine realitate. Ei trăiesc și mor în viața lor egoistă, gândindu-se numai la „Eu”, „Mine”, „Al Meu” și la binecuvântări materiale și fizice.

A fi matur înseamnă a avea o minte nouă, care nu mai este centrată pe ceea ce putem primi de la Dumnezeu, ci pe ceea ce Dumnezeu poate primi de la noi. Această înnoire a minții este cea care aduce transformare (*Romani 12:2*). Această transformare i-a făcut pe cei 144.000 (*Apocalipsa 14*) vrednici să stea împreună cu Mielul pe Muntele Sionului.

Adevărata spiritualitate înseamnă nu doar să biruești mânia, gândirea murdară, iubirea de bani, etc. Înseamnă să încetezi să mai trăiești pentru tine însuși. Înseamnă să încetezi să mai umbli după propriile tale foloase – câștigul personal, confortul personal, conveniența personală, voia personală, drepturile personale, onoarea personală și chiar „spiritualitatea” personală.

Când ucenicii i-au cerut lui Isus să-i învețe cum să se roage, El i-a învățat o rugăciune în care nu apar nici măcar odată cuvinte ca „Eu”, „Mie” sau „Al Meu” (*Luca 11:1-4*). El ne-a învățat să căutăm mai întâi Numele lui Dumnezeu, Împărăția Lui și voia Lui, și abia apoi să ne ocupăm de semenii noștri (bunăstarea lor materială și spirituală) ca de noi înșine (astfel apar cuvintele „nouă”, „nouă” și „ne” [pe noi]; nu apare deloc „eu” sau „mie” sau „pe mine”). Este foarte ușor să învățăm rugăciunea aceasta pe de rost și să o repetăm ca niște papagali. Însă, pentru a învăța această lecție în inimă este nevoie să lăsăm totul și să-L punem pe Dumnezeu în centrul inimii noastre. Legea pe care o vom găsi cel mai des în mădularele noastre, dacă suntem sinceri, este legea egoismului care urmărește interesul și câștigul personal toată viața.

Isus ne-a învățat să căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu - adică să detronăm Eul și să-L punem pe Dumnezeu, și să punem scopurile Lui, în centrul vieții noastre. Isus a renunțat la confortul Cerului ca să facă voia Tatălui pe Pământ. Pavel a renunțat la confortul unei vieți trăite ca om de afaceri creștin, în luxul

orașului Tars, ca să înfrunte multe greutăți ca ucenic al Domnului. Fiecare apostol a trăit această viață de jertfire, centrată pe Dumnezeu. Spre deosebire de mulți predicatori „turiști” din zilele noastre, apostolii au renunțat la tot în numele promovării Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

Sfințenia care ne permite să ne căutăm în continuare confortul și interesul personal este o sfințenie falsă – chiar dacă am biruit gândirea murdară și mânia. Mulți încă nu realizează acest aspect; iar Satan a reușit să-i înșele. Mulți creștini călătoresc sau migrează în alte țări, căutând confort și bogăție. Ei pot avea parte de binecuvântarea lui Dumnezeu în viața lor, dar nu și de aprobarea Lui – pentru că nimeni nu îl poate sluji și pe Dumnezeu și pe Mamona (bogăție, plăcere, confort, etc.). Dacă credem că binecuvântările lui Dumnezeu sunt o indicație a faptului că El este mulțumit de noi, atunci Satan ne-a înșelat cu-adevărat. Binecuvântarea lui Dumnezeu și aprobarea lui Dumnezeu sunt două lucruri complet diferite. La sfârșitul vieții noastre trăite pe Pământ, mărturia pe care trebuie să o avem este cea lăsată de Enoh: „*plăcut lui Dumnezeu*” (Evrei 11:5). Doar trei cuvinte – dar nu există o mărturie mai puternică. Această mărturie au avut-o și Isus și Pavel. Simpla mărturie de a fi fost „binecuvântat de Dumnezeu” nu are nici o valoare pentru că există milioane de *necredincioși* care pot avea această mărturie.

Dumnezeu caută oameni care să urmărească aprobarea, și nu doar binecuvântarea Lui.

Capitolul 15

Un alt „Isus” și lucrarea lui

Imaginează-ți că ai trăit în Palestina cu aproximativ 1980 de ani în urmă și că într-o zi ai auzit de „Isus din Nazaret”, care vindecă bolnavii. Când, în Ierusalim, vezi o mulțime mare de oameni adunată în jurul cuiva care se numește „Isus”, te bucuri că ai ocazia să îl vezi pe vorbitor vindecând pe cineva.

Alături de „Isus”, pe o platformă, îi vezi pe Pilat și pe Irod, iar lângă ei sunt așezați Ana și Caiafa. „Isus” începe să vorbească mulțimii, spunându-le oamenilor cât de onorat se simte să stea alături de cei mai măreți conducători laici ai Palestinei: Pilat și Irod. Apoi el îi prezintă pe cei doi „mari oameni ai lui Dumnezeu”, Ana și Caiafa.

După aceste cuvinte de introducere, „Isus” îi invită pe Irod și Pilat să spună câteva cuvinte. Atât Irod cât și Pilat îl laudă pe „Isus” și laudă binele pe care îl face pentru comunitate. Apoi „Isus” îi invită pe Ana și pe Caiafa să rostească rugăciunea de deschidere. Ei, la rândul lor, îl laudă pe „Isus” și îi cheamă pe toți membrii congregației lor să sprijine, din toată inima, slujirea lui „Isus”.

Apoi „Isus” îl invită pe Iuda Iscarioteanul să spună câteva cuvinte despre nevoile financiare ale slujirii. Iuda le vorbește oamenilor despre zecile de mii de dinari de care echipa de slujire are nevoie pentru finalizarea anumitor proiecte. El le promite celor care vor da peste 1.000 de dinari că „Isus” se va ruga o rugăciune specială pentru ei (nu contează dacă sunt credincioși – toți cei bogați sunt bineveniți!). Apoi Irod ia cuvântul și promite o reducere a impozitelor pentru cei care vor contribui cu bani. Urmează colecta, după care „Isus” are un mesaj scurt, face o demonstrație a câtorva dintre puterile sale miraculoase care îi uluiesc pe oamenii simpli și îi vindecă pe câțiva bolnavi. Apoi, înainte ca cineva să poată vorbi cu

el, „Isus” pleacă împreună cu Irod, Pilat, Ana, Caiafa și Iuda (împreună cu pungile de bani) în carul împăratului, ca să ia un ospăț împreună cu ei.

Acum, la sfârșitul acestei adunări, cu toate că ești proaspăt întors la Dumnezeu, având foarte puțin discernământ și foarte puțină experiență, ai niște îndoieli. Ceea ce ai văzut nu se potrivește cu ceea ce ai auzit despre Isus și despre apostolii Lui.

De îndată Satan îți șoptește „nu judecați, ca să nu fiți judecați” (*Matei 7:1*). Dar tu îi răspunzi „să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși” (*1 Ioan 4:1*).

În cele din urmă, ajungi la următoarea concluzie: „acesta nu e Acel Isus despre care am auzit. Cu siguranță este vorba de „un alt Isus” (*2 Corinteni 11:4*). Ai dreptate. Era un alt „Isus”.

Cum ai ajuns la această concluzie? Pentru că Ungerea care este în tine ți-a spus următoarele adevăruri (*1 Ioan 2:19, 20, 27*):

1. Adevăratul Isus nu ar căuta sponsorizări de la conducătorii laici sau vreo recomandare de la conducătorii religioși pentru lucrarea lui. Nici nu i-ar linguși pe niciunul dintre ei. Când un fruntaș al Iudeilor a venit odată la Isus, El i-a spus că trebuie să se nască din nou (*Ioan 3:1-10*). Isus l-a numit pe regele Irod „o vulpe” (*Luca 13:31, 32*), și, când a stat înaintea lui, a refuzat să vorbească cu el (*Luca 23:8, 9*).

2. Adevăratul Isus nu ar cere niciodată bani de la cineva – nici măcar pentru lucrarea Lui. El Și-a făcut cunoscute nevoile doar Tatălui Său. Tatăl, apoi, îi inspiră pe oameni sau chiar pe un pește (o singură dată) să se îngrijească de nevoile lui Isus (*Luca 8:1-3; Matei 17:27*).

3. Adevăratul Isus nu și-ar „vinde” rugăciunea pentru nici un preț. Simon magicianul din Samaria i-a oferit odată bani lui Petru în schimbul rugăciunilor sale, dar Petru l-a muștră pentru viclenia modului său de gândire conform căruia un dar divin ar putea fi cumpărat cu bani (*Faptele Apostolilor 8:18-23*). Simon s-a pocăit de-ndată. Dar mulți, de-a lungul secolelor, au rămas nepocăiți. Papii din

biserica Romano Catolică (preoți care pretind că sunt urmași ai aceluia Petru care-l muștrase pe Simon magicianul) și-au vândut întotdeauna rugăciunile. Martin Luther s-a ridicat împotriva acestor nelegiuiri, așa cum a făcut Petru în vremea sa. Însă, unii dintre urmașii lui Luther (protestanții din zilele noastre) au început să-și vândă „rugăciunile” și „prorociile”; iar mulți, asemenea lui Simon, sunt gata să plătească pentru ele.

Isus ne-a avertizat, în mod specific, că în zilele din urmă, înșelăciunea va fi atât de subtilă încât și cei aleși vor fi aproape de amăgire – în mod deosebit prin semne și minuni (*Matei 24:24*). Dacă este vreo slujire pe care trebuie să o cercetăm cu mare atenție în zilele noastre, aceea e slujirea prin „semne și minuni”. Isus ne-a spus să nu-i credem pe cei care vor spune că El a venit în camera lor și le-a vorbit (*Matei 24:26*). Trupul înviat al lui Isus nu a părăsit pentru nici o clipă dreapta Tatălui în toți acești (peste 1.900) ani de la înălțarea Lui. Ultimii despre care menționează Scripturile că L-au văzut pe Isus, și anume, la dreapta Tatălui, au fost Ștefan și Pavel (*Faptele Apostolilor 7:53; 9:3*). Nici măcar Ioan nu a văzut trupul fizic al lui Isus, pe insula Patmos, ci doar simboluri care Îl reprezentau pe Isus (*Apocalipsa 1:13-16*). Când Isus va părăsi Cerul, acel eveniment va fi a doua Lui venire pe Pământ.

Așadar, acum, în aceste vremuri din urmă, când ți se va spune „*lată-L în odăițe ascunse*”, să nu-i crezi.

Trăind între atâția credincioși naivi, noi trebuie să avem discernământ. În aceste zile din urmă, Cuvântul lui Dumnezeu luminează Calea cu o lumină clară pentru toți cei care o doresc. Dacă urmăm această lumină, nu vom fi niciodată înșelați.

Capitolul 16

Semnele culticului

„Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, făcându-și voia lui însuși printr-o smerenie și închinare la îngeri... și nu se ține strâns de Capul din care tot trupul, hrănit și bine încheșat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu” (Coloseni 2:18, 19).

„Mi-am întins mâinile toată ziua spre un popor răzvrătit, care umblă pe o cale rea, în voia gândurilor lui! Și care totuși zice: <<Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci sunt sfânt!>> (...) Asemenea lucruri sunt un fum în nările Mele, un foc, care arde neconținut” (Isaia 65:2, 5).

„Și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea vegheați” (Faptele Apostolilor 20:30, 31).

Culticul înseamnă să fi devotat, pe lângă Domnul Isus Hristos, și unei persoane sau unei doctrine. Înseamnă să clădim corturi și pentru „Ilie” și pentru „Moise”, pe lângă cel clădit pentru Domnul. Aceasta aduce întotdeauna un nor care ascunde prezența lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu este ca viețile noastre să fie centrate doar pe Isus (*Matei 17:18*).

În zilele de pe urmă se va înregistra o creștere a numărului de confesiuni (culte) creștine. Mulți vor cădea pradă acestor culte, pentru că ei vor adora pe mesagerul Domnului în loc să aibă o relație personală cu Isus, Capul.

Ca să fim salvați de la acest pericol, este bine să cunoaștem unele semne ale culticului, pentru a putea avea întotdeauna garda ridicată.

Există o diferență între a face parte dintr-o confesiune și a fi cultic.

Este posibil să te afli într-o biserică ale cărei doctrine sunt bazate pe Scripturi, cu lideri după voia lui Dumnezeu, și totuși să fi cultic în atitudinea ta față de lideri, față de grupul tău sau față de credincioșii din alte biserici. Culticul este văzut nu numai în doctrine greșite, ci și în atitudini greșite.

Cei care au o doctrină sănătoasă și duc o viață corectă, deseori nu pot vedea culticul care poate fi prezent în atitudinile lor.

1. Hristos plus un alt om

Primul semn al culticului este că acesta are un lider (de obicei fondatorul grupului) care este foarte respectat, și viața lui este considerată perfectă, iar învățăturile sale egale cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt i-a lăudat pe evreii de la Berea ca având „o inimă aleasă”, datorită faptului că „*cercetau Scripturile în fiecare zi*” ca să verifice dacă învățăturile lui Pavel erau, sau nu, conforme Scripturilor. Pavel a fost un mare apostol. Însă, chiar și învățăturile lui trebuiau verificate cu Scriptura, ca să se vadă dacă erau în concordanță cu Ele sau nu (*Faptele Apostolilor 17:11*).

Biblia spune că chiar și atunci când proorocii vorbesc în adunări, „*ceialți să judece*” (*1 Corinteni 14:29*). Ce trebuie să judece ceialți? Doar ceea ce au judecat și creștinii din Berea – dacă cuvintele proorocilor sunt, sau nu, conforme Cuvântului lui Dumnezeu. Acesta este cel mai puternic scut împotriva culticului.

Credincioșii cultici își respectă liderul atât de mult încât ei acceptă tot ceea ce îi învață acesta, fără să verifice dacă ceea ce li se predă este fundamentat din punct de vedere al Sfintelor Scripturi. Ei nu au o inimă aleasă ca și creștinii din Berea.

Într-un grup cultic, după moartea fondatorului un succesori preia conducerea și el este recunoscut ca liderul grupului. În consecință, se așteaptă din partea fiecărui membru al grupului să îl recunoască pe noul lider drept cel mai mare om al lui Dumnezeu. Rezultatul unei asemenea atitudini este subordonarea fără întrebări la autoritatea și învățătura unui astfel de lider. Autoritatea lui peste

toți membrii grupului este la fel de absolută precum cea a Papei iar cuvântul său este legea.

În multe grupuri cultice, dacă liderul are un fiu el este învățat, din aproape în aproape, să preia câteva dintre responsabilitățile de conducere ale grupului. Apoi, toți membrii încep, în mod treptat, să îl respecte pe fiu așa cum l-au respectat pe tată.

2. Biblia plus încă o carte

Al doilea semn al culticului este că are încă o carte pe lângă Biblie (de obicei scrisă de liderul grupului) care este considerată la fel de infailibilă precum însăși Biblia.

Multe grupuri cultice neagă faptul că dau o asemenea onoare scrierilor fondatorului; dar atitudinile lor față de acea carte indică faptul că o consideră egală cu Scriptura. Acțiunile lor vorbesc mai tare decât cuvintele lor.

În primele etape de formare ale unui grup cultic, se poate să fi existat sinceritate și devotament față de Domnul. În unele cazuri, însuși fondatorul se poate să fi fost un om după voia lui Dumnezeu. Însă, mai târziu, la un moment dat, membrii grupului întemeiază o întreagă doctrină pe baza învățăturilor liderului, care primește aceeași autoritate ca și Biblia.

Părerile personale ale fondatorului devin Cuvântul lui Dumnezeu pentru membrii grupului. Acolo unde fondatorul este un om cu adevărat după voia lui Dumnezeu, el nu va permite acest lucru în timpul vieții sale. Dacă, totuși, fondatorul nu este un om al lui Dumnezeu el va proclama autoritate divină pentru învățăturile sale, încă în timpul vieții lui.

Membrii unui asemenea grup vor citi, vor re-citi și iarăși vor citi cartea scrisă de fondator. Mulți vor purta cu ei acea carte peste tot unde călătoresc și vor cita din ea chiar și în întâlnirile lor, cu aceeași autoritate cu care citează Scripturile biblice. Dacă acea carte comentează vreun verset, sau explică o doctrină într-un anume fel,

aceea va fi singura explicație pe care membrii o vor folosi pentru acel verset sau doctrină.

Citirea continuă a acestor cărți duce la spălarea creierului, astfel că membrul grupului începe să interpreteze Cuvântul lui Dumnezeu doar în felul în care este interpretat Cuvântul în acea carte. Astfel că, datorită limitării gândirii sale, un asemenea membru devine incapabil să primească lumina proaspătă de la Duhul Sfânt în legătură cu anumite versete din Scriptură – pentru că de fiecare dată când citește acele versete mintea lui are o anumită preconcepție despre mesajul lor. Astfel, mintea lui este din ce în ce mai programată, până când devine complet închisă față de descoperirea Duhului Sfânt.

Aici vedem o mare asemănare cu modul în care preoții Romano Catolici își învață membrii, că Biblia trebuie interpretată numai în felul în care a fost interpretată de teologii Romano Catolici.

Orice întrebări cu privire la doctrina grupului sau la învățăturile liderilor sunt complet descurajate.

3. Exclusivitate în părtășie

Un al treilea semn al culticului este exclusivitatea în părtășie.

Credincioșii cu o gândire cultică sunt de părere că părtășia cu alți credincioși născuți din nou din afara grupului lor are o foarte mică valoare spirituală. Un grup cultic va descuraja membrii săi de la orice contact cu alți credincioși, în afară de încercările de a atrage noi membri înspre grup. Un astfel de grup se consideră Singura Biserică Adevărată și crede că toți cei care aparțin Miresei lui Hristos vor fi, în cele din urmă, îndreptați către ei. Îngâmfarea lor este de necrezut!

Asemenea exclusivitate în părtășie îi transformă pe mulți credincioși cultici în snobi și farisei legaliști. "Înțelegerea superioară" pe care ei pretind că o au cu privire la Biblie, creează în ei o atitudine de „Noi” și „Ei”, față de ceilalți credincioși, care le umple inimile de îngâmfare. Majoritatea unor astfel de credincioși cultici

nu văd fariseismul din viața lor, și se consideră slujitori smeriți și devotați lui Isus! Iată ce putere de înșelare are mintea umană! Cei din afara grupului, însă, văd adevărata lor stare.

Sfințenia adevărată este produsul harului lui Dumnezeu (*Romani 6:14*). Dumnezeu dă har numai celor smeriți (*1 Petru 5:5*). Așadar prima caracteristică a sfințeniei adevărate trebuie să fie smerenia. Acolo unde lipsește smerenia, „sfințenia” pe care par să o aibă majoritatea culticilor este o neprihănire a legii (produsă prin efort omenesc). Din acest motiv, mulți cultici tind să se laude cu „viețile lor sfinte” sau „căminele lor sfinte”. Dacă sfințenia lor ar fi fost produsul harului lui Dumnezeu, ei nu s-ar mândri cu aceste lucruri.

Credincioșii cultici citesc de obicei numai cărțile scrise de liderii grupului lor. Revistele lor vor avea articole scrise numai de membrii grupului. Majoritatea grupurilor cultice își vor avertiza membrii să nu citească nimic scris de alți credincioși – pentru că, susțin ei, nu au mai existat oameni cu teamă de Dumnezeu după zilele apostolilor, în afară de liderii grupului! Culticul are o mare putere de amăgire.

Credincioșii cultici cântă doar cântările scrise de membrii grupului. Cărțile lor de cântări conțin doar asemenea cântări. Orice alte cântări sau imnuri de laudă sunt considerate periculoase!

Grupurile cultice își țin membrii în interiorul unui înveliș asemănător cu gogoșa viermelui de mătase, făcându-i astfel ignoranți față de lucrările lui Dumnezeu prin alți oameni, de-a lungul istoriei, sau chiar prin oameni din zilele lor. Când trăiești în izolare față de alți credincioși temători de Dumnezeu, este foarte ușor să pierzi contactul cu realitatea și să trăiești într-o lume de auto-amăgire și vanitate.

Dacă excludem din cercul nostru de părtășie *chiar și un singur copil al lui Dumnezeu*, pe care Tatăl nostru Ceresc l-a acceptat, oricare ar fi motivul, noi vom fi cei care pierdem – căci Dumnezeu a rânduit ca „*să putem pricepe împreună cu **TOȚI** sfinții*

(...) dragostea lui Hristos” și să ajungem plini de „toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:18, 19).

Totuși, acest fapt nu încurajează mișcarea ecumenică sau compromisul. Va fi imposibil să *lucrăm împreună* cu credincioși care fac parte din sisteme babiloniene. Trebuie să stăm la distanță și să încurajăm și pe alți credincioși să se îndepărteze de asemenea grupuri (Apocalipsa 18:4). Dar inimile noastre trebuie să fie deschise față de părtășia cu oricare dintre slujitorii temători de Dumnezeu ai lui Isus. Dacă Isus Hristos a primit pe cineva, ce drept avem noi să-l respingem, chiar dacă cel pe care l-a primit Isus nu este întru totul de acord cu noi? (Luca 9:49, 50).

Exemplul lui Pavel și Barnaba ne arată faptul că părtășia împreună, ca indivizi, este posibilă, chiar dacă indivizii nu lucrează în aceeași echipă (Faptele Apostolilor 15:36-41). Ei au fost în dezacord puternic într-o singură privință și au găsit cu cale să nu mai lucreze împreună; dar ei nu au rupt părtășia unul cu celălalt, nici nu s-au urât unul pe altul și nici nu și-au adresat vorbe urâte unul altuia. Dacă ar fi făcut oricare dintre aceste lucruri, ei ar fi devenit cultici; dar ei s-au iubit unul pe celălalt și au lucrat separat, fără îndoială, continuând să se roage unul pentru celălalt. Culticii găsesc imposibilă o asemenea situație. Ei pot avea părtășie doar cu cei care le sunt servili.

4. Nici o răspundere în privința evanghelizării

Un al patrulea semn al culticului este că nu există vreo povară pentru a sluji, cu propovăduirea Evangheliei, înspre cei păcătoși.

Deși există grupuri cultice care sunt implicate în evanghelizare limitată a păgânilor, în general, majoritatea credincioșilor cultici lucrează doar între alți creștini. Ei nu au nici o dorință de a predica Evanghelia „la orice făptură”, după cum a poruncit Isus (Marcu 6:15). Ei se ocupă, însă, numai cu atragerea altor credincioși în grupul lor.

Fiindcă majoritatea grupurilor cultice sunt foarte unite, mulți oameni găsesc siguranță în mijlocul lor. Membrii unui grup cultic țin unii la alții, se ajută unii pe alții în multe feluri. Creștinii fără siguranță, dezamăgiți de creștinismul lipsit de iubire, de care au avut parte, care caută siguranța și acceptarea nu în Dumnezeu, ci într-o comunitatea de credincioși, sunt adesea atrași de aceste grupuri, în care găsesc dragoste și părtășie. Însă, ei nu au habar de pericolele cu care se vor confrunta în viața lor creștină, prin faptul că sunt foarte exclusiviști.

Credincioșii cultici vor da atenție și afecțiune oricărui nou-venit, ca să-l convingă să devină membru al grupului. Ei știu că odată intrat, noul recrut va accepta în mod treptat toate învățăturile lor, inclusiv „autoritatea divină” a liderului lor.

După câțiva ani petrecuți într-un asemenea grup, majoritatea credincioșilor nu vor mai putea părăsi grupul, de frica singurătății și izolării. Această frică, împreună cu gândul că „se depărtează de la Biserica Adevărată” îi țin captivi, pentru tot restul vieții, pe credincioșii cultici.

Credincioșii cultici tind să nu facă sacrificiile pe care mulți misionari temători de Dumnezeu le-au făcut de-a lungul secolelor, ca să trăiască ani întregi în condiții primitive în mijlocul păgânilor pentru a încerca să-i aducă la Hristos. Culticii sunt, de obicei, indiferenți la asemenea muncă misionară – ceea ce e, omenește, normal, fiindcă asemenea lucrare misionară este greu de realizat!

Predicatorii cultici, care decid să meargă în țări păgâne, merg doar ca predicatori musafiri. Ei preferă calea ușoară, de a numi reprezentanți din adunarea locală drept lideri, ca aceștia să poată planifica întâlniri în perioada vizitelor anuale în acea țară. În schimb, liderii bisericilor sunt răsplătiți cu daruri, sau chiar mituiți cu o călătorie la sediul grupului.

Ucenicii lui Hristos nu au oferit niciodată asemenea răsplăți, fiindcă ei erau săraci. Astfel că lucrarea lor pentru Dumnezeu, în țările păgâne, a fost una autentică.

5. Marginalizarea învățăturii despre îndreptățirea prin credință

Al cincilea semn al culticului este că marginalizează învățătura îndreptățirii prin credință, și învață că faptele sunt un mod de a obține iertarea.

Scriptura vorbește *într-adevăr* despre fapte, ca o dovadă a credinței (*Iacov 2:24*). Însă, Scriptura învață de asemenea că „*celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire*” (*Romani 4:5*).

Aici, pericolul nu este doar de lipsa echilibrului, ci mai cu seamă iminența ereziei; căci atunci când un adevăr biblic este dus la extremă, astfel încât exclude alte adevăruri biblice, el devine erezie. Mai mult, dacă credem într-o anumită doctrină, dar nu o predicăm în biserică, este ca și cum nu am crede deloc în ea. Adevărul nespus, asemenea unui mușchi nefolositor, își pierde în mod treptat funcția, și în cele din urmă este pierdut.

Adevărul nu se găsește într-o extremă sau în alta; nici în mijloc. El se găsește în amândouă extremele, aduse împreună.

Trebuie să fim atenți ca învățăturile noastre să nu fie o reacție la extremele în care se găsesc alții. Mulți predicatori folosesc învățătura îndreptățirii prin credință ca pe un permis pentru păcat. Însă, acest fapt nu trebuie să ne facă pe noi să renunțăm la predicarea acestui adevăr și să trecem în cealaltă extremă, la îndreptățirea prin fapte.

Credincioșii cultici, în general, predică numai iertarea prin fapte. Religiile ne-creștine fac același lucru. Dacă un credincios cultic vorbește despre *Romani 4*, o face în așa fel încât să convingă pe alții că acest capitol ne învață iertarea prin fapte! Credincioșii cultici încearcă să minimalizeze importanța adevărului că Isus a fost făcut de Dumnezeu neprihănirea noastră (*1 Corinteni 1:30*), și se concentrează pe „*porunca legii să fie împlinită în voi*” (*Romani 8:4*), fără să-și dea seama că primul adevăr este fundația celui de-al doilea.

De asemenea, credincioșii cultici minimalizează valoarea sângelui lui Hristos, și vorbesc despre el doar într-o modalitate mistică, super-spirituală.

Cântările dintr-o anumită biserică sunt, adeseori, o reprezentare bună a principiilor acelei biserici. În cărțile de cântări ale grupurilor cultice sunt foarte puține cântări care vorbesc despre iertarea păcatelor, neprihănirea prin credință sau spălarea de păcat prin sângele lui Isus.

Sângele vărsat pe Calvar, despre care Isus și ucenicii Lui au vorbit adesea (*Luca 22:20; Efeseni 2:13*) și despre care vom cânta o veșnicie întreagă, în Cer (*Apocalipsa 5:9*), primește o atenție deosebit de limitată în cântările grupurilor cultice.

Deși este adevărat că mulți credincioși duc o viață bună în aparența exterioară, totuși, mulți dintre ei sunt apăsați lăuntric de povara învățăturilor primite de la liderii lor. Majoritatea sunt nesiguri de faptul că Dumnezeu este mulțumit de ei; rezultatul este o viață de permanentă vinovăție, și una plină de condamnarea lui Satan, Acuzatorul Fraților. Acești oameni, însă, sunt foarte reticenți în recunoașterea acestor probleme, de frică să nu fie văzuți ca necredincioși.

Prin semănarea continuă a seminței acestor sentimente, de vinovăție, liderii acestor grupuri dețin controlul asupra membrilor. Astfel că multe predici din aceste grupuri au scopul de a-i face pe oameni să se simtă vinovați. De obicei se vorbește despre vină, la modul general, fără să fie identificat un anume păcat sau vreo atitudine păcătoasă.

Deși există mulți credincioși puternici în asemenea grupuri, care nu se lasă copleșiți de astfel de sentimente, cei mai slabi sunt adeseori înrobiți de Satan. Această stare e fapt provine din omiterea predicării îndreptăririi prin credință.

6. Tendința de a tăinui crezul cultului

Al șaselea semn al culticului este secretul care înconjoară convingerile lor.

Credincioșii cultici sunt, de obicei, evazivi în răspunsurile lor când sunt confrunțați de alți credincioși, din afara grupului lor, cu privire la convingerile lor care nu au nici un temei în Scriptură. Atunci când nu pot dovedi că doctrinele lor nu își au rădăcina în Scriptură, răspunsul lor este aproape totdeauna următorul: „ai nevoie de descoperire de la Duhul Sfânt!”. Astfel, ei pretind că primesc o revelație specială de la Dumnezeu care nu se poate găsi în Scriptură.

Credincioșii cultici se bucură să vorbească despre „misterele” care le-au fost descoperite de Duhul Sfânt și care sunt date doar celor care cred din toată inima – adică numai acelora care devin membri în grupul lor!

Ei nu cred că există credincioși adevărați în afara grupului lor. Astfel, credincioșii curioși sunt atrași de acest „grup elitist”, care are „lumina adevărului”. Există o mare poftă în firea pământească de a-ți închipui că ești un preferat al lui Dumnezeu – mai presus de ceilalți credincioși – căruia Dumnezeu îi descoperă mistere ascunse, la care ceilalți credincioși nu au acces.

Culticul înflăcărează această poftă care se afla în fiecare dintre noi.

Dar care este adevărul?

Adevărul este că toate misterele lui Dumnezeu sunt descoperite în Scripturi. *Efesenii 4:6* spune clar că misterul lui Hristos a fost necunoscut doar în Vechiul Testament – nu și în vremurile noastre. *Colosenii 1:26, 27* spune că Dumnezeu și-a manifestat tainele față de *toți* sfinții. Nu mai este nimic ascuns – pentru că Noul Testament a adus lumină asupra tuturor tainelor. Credincioșii cultici pretind, însă, că există multe mistere ascunse. Cele două *mari* taine menționate în Noul Testament vorbesc despre evlavie și despre Biserică (*1 Timotei 3:16; Efesenii 5:32*).

Ambele mistere sunt scrise și învățate în Scripturi. Dacă cineva nu le-a văzut, înseamnă că nu citește Biblia îndeajuns, sau este prea mândru ca să-și schimbe punctul de vedere. Însă, în mod sigur nu există vreun secret pe care Dumnezeu l-a descoperit în mod

ascuns cuiva, care să nu fie descoperit pe paginile Scripturii. Să fim cu băgare de seamă la „misterele” despre care vorbesc culticii.

7. Un grad avansat de uniformitate

Al șaptelea semn al culticului este cererea de uniformitate de la toți membrii.

Credincioșii cultici sunt de părere că unitatea poate exista doar acolo unde este uniformitate. Ei adesea interpretează greșit *1 Corinteni 1:10* – „să aveți toți același fel de vorbire” – ca să-și susțină punctul de vedere. Chiar și o variație minoră de la norma stabilită de ei este inacceptabilă. Ei nu înțeleg că acest verset se referă la un acord în duh, nu un acord în fiecare detaliu.

Credincioșii cultici nu sunt capabili să „primească bine pe cel slab în credință” (*Romani 14:1*) – adică un frate cu un punct de vedere diferit de al lor. Ei îi primesc bine doar pe cei care sunt de acord 100% cu ei. În grupurile cultice nu este loc pentru predicarea *capitolului 14* din *Romani*, pentru că diversitatea nu este binevenită în mijlocul lor. Toate elementele unui grup cultic – inclusiv programul fiecărei întâlniri – trebuie să fie exact la fel cu modelul stabilit de lideri.

Există o presiune la nivelul subconștientului exercitată constant asupra membrilor să se conformeze în toate aspectele după modelul stabilit și practicat de lideri. Toți credincioșii care acceptă să fie formați după un asemenea model ca niște oameni fără minte, sau roboți, fără să pună întrebări, sunt considerați smeriți și fac „parte dintre cei aleși”. Toți ceilalți sunt considerați „mândri” și „neluminați”!

Supunerea membrilor este obținută prin intermediul avertizărilor împotriva rebeliunii față de lideri. Sunt folosite „povestiri groaznice” despre aceia care au îndrăznit să se împotrivească liderilor grupului. Astfel, credincioșii naivi sunt presați să se conformeze. În mod treptat, ei își pierd capacitatea de a discerne și devin înrobiți în grup.

Isus a venit să aducă libertate. Culticul aduce robie. Mulți credincioși au nevoie să fie eliberați din închisorile în care au fost puși de predicatorii cultici.

Evreii din zilele lui Isus erau nu numai robi ai păcatului, dar și ai tradițiilor și părerilor liderilor religioși ai vremii. Isus a trebuit să-i elibereze de amândouă aceste robii. Mulți dintre cei care L-au primit pe Hristos au fost eliberați de păcat, dar aveau în continuare frică de liderii religioși, așa că ei nu au avut puterea să se rupă de „datinile bătrânilor”, chiar dacă au văzut că ele nu erau Scripturale, ca să nu fie excomunicați din grupul lor (*Ioan 12:42, 43*).

Putem observa cât de puternică este robia față de părerile liderilor religioși, prin faptul că chiar și după douăzeci de ani de slujire, în plinătatea Duhului Sfânt, Petru s-a temut să se îndepărteze în mod public de anumite tradiții evreiești, ca nu cumva să îi supere pe anumiți lideri creștini evrei. Pavel, care era doar un ucenic în formare, la acea vreme, a avut curajul să-l confrunte pe Petru în mod public și să scoată la iveală problema acestuia de a urma „tradițiile bătrânești”. Nici măcar Barnaba nu a avut curajul să facă acest lucru (*Galateni 2:11-21*).

Dumnezeu nu dorește ca cineva să se conformeze unui model exterior, sub presiune, fără să aibă convingere personală. Singura ascultare cerută de Dumnezeu este cea care este dată de bunăvoie și cu bucurie – „*pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu*” (*2 Corinteni 9:7*). El urăște tot ce este dat din obligație. Dumnezeu nu se amestecă niciodată în libera alegere a vreunui dintre noi. El ne dă întotdeauna libertatea să alegem – să-L ascultăm sau să nu-L ascultăm – aceeași libertate pe care le-a dat-o lui Adam și Eva, în Eden. Dumnezeu știe că doar într-o atmosferă de libertate desăvârșită se poate naște și crește sfințenia adevărată.

Sfințenia adevărată este sfințenia desăvârșită în frică de Dumnezeu, nu în frică de oameni (*2 Corinteni 7:1*). Ascultarea dorită de Dumnezeu este una care se naște din dragoste și mulțumire față de El, nu din teama judecății sau speranța răsplătirii.

Orice ascultare care se naște din presiunea de a fi conformat unui model, sau din dorința de a fi acceptat într-un grup, este o faptă moartă. Nu are nici o valoare înaintea lui Dumnezeu. Ea are valoare numai în ochii celorlalți membrii ai grupului.

În această privință Dumnezeu ne va încerca pe fiecare dintre noi ca să vadă dacă dorim aprobarea Lui, sau aprobarea semenilor.

Rămânerea în libertate

„Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi. Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei.” (Galateni 5:1).

Cea mai mare luptă din viața creștină nu este lupta împotriva mâniei sau gândirii murdare. Este lupta împotriva dorinței de a obține aprobarea oamenilor. Dacă vrem să trăim liberi, trebuie să punem preț doar pe voia lui Dumnezeu.

Poți avea parte de o viață bună, chiar dacă ai o atitudine cultică; dar cu o asemenea atitudine nu vei putea niciodată să împlinești întreg planul pe care îl are Dumnezeu pentru tine pe Pământ. Împărăția lui Dumnezeu este accesibilă numai acelor care luptă înverșunați împotriva gratiilor puse în jurul lor de predicatorii cultici.

Trebuie să ne eliberăm de robia față de părerile oamenilor, cu orice preț, dacă vrem să fim părtași la libertatea glorioasă a fiilor lui Dumnezeu.

Capitolul 17

Semne care arată a doua venire a lui Isus

După anul 1939, lumea nu a mai fost la fel ca până atunci. S-a întâmplat ceva în acea perioadă care a început un lanț de reacții în multe domenii și care se va sfârși doar în ziua când va reveni Isus.

Isus a spus că nimeni, în afară de Tatăl, nu cunoaște exact ziua și ora revenirii Lui. Dar a spus, de asemenea, că dacă luăm aminte la semnele prezise de El este posibil să știm când se apropie revenirea Lui (*Matei 24:33, 36*).

Este esențial deci, să învățăm care sunt aceste semne:

1. Războaie

(*Matei 24:7*). Isus a spus că zilele din urmă vor fi ca zilele lui Noe (*Matei 24:37*). Violența a fost una dintre cele mai semnificative caracteristici din vremea lui Noe. „*Pământul era plin de silnicie*” (*Geneza 6:11, 13*). Această descriere este foarte asemănătoare cu ceea ce se poate spune despre lumea din zilele noastre. Atacuri teroriste, războaie, omoruri și războaie între țări sunt evenimente cotidiene. Există multe motive ale acestei creșteri în ce privește violența. Abolirea pedepsei capitale (instaurată de Dumnezeu în *Geneza 9*) în multe țări a dus la o rată ridicată a omorurilor. Violența arătată deschis, și fără rușine, în filmele din zilele noastre a inoculat în copii violența, încă de mici. Înflorirea industriei de divertisment (sute de posturi de televiziune, casete video și DVD-uri cu filme ușor accesibile) expune un număr tot mai mare de oameni la violență. Popularitatea artelor marțiale (care expun oamenii la spirite demonice) poartă, de asemenea, mesajul violenței. Toate aceste lucruri au început ca un potop după anul 1939 – când Satan a tulburat întreg pământul cu Al Doilea Război Mondial. Mânia și ura care au fost eliberate în acea perioadă au adus în lume o mulțime de

duhuri demonice. După anul 1939, războaiele au fost un fenomen permanent în istoria lumii. Bomba atomică, care a fost lansată în 1945 a marcat începutul perioadei nucleare, cu toate consecințele ei.

Niciodată în istoria lumii nu s-a văzut o asemenea violență sau un așa de mare număr de războaie ca și cum a urmat după Al Doilea Război Mondial.

2. Foamete

(*Matei 24:7*). Întotdeauna a existat foamete în istoria lumii. Însă, după Al doilea Război Mondial, în paralel cu o creștere continuă a populației, foametea a omorât milioane de oameni – mai mult decât oricând în istoria omenirii. Seceta și recoltele moarte au devenit un fenomen foarte răspândit după anul 1950. Aceste semne își vor mări tot mai mult proporțiile în anii viitori.

3. Dezastre naturale

(*Matei 24:7*). Cutremure, inundații, uragane și erupții vulcanice sunt dezastre naturale care vor crește la număr pe măsura ce se apropie zilele din urmă. Și acestea au crescut semnificativ după Al Doilea Război Mondial.

4. Creșterea cunoștinței

(*Daniel 12:4*). Daniel a proorocit că nivelul cunoștințelor omenesti va crește mult în zilele din urmă. Nivelul cunoștințelor științifice adunate din perioada lui Adam până în anul 1939 (dintr-o perioadă de peste 5.900 de ani) a crescut de douăzeci de ori din anul 1939 până în prezent. Un grafic al nivelului de cunoștințe arată foarte clar un nivel constant timp de 99% din istoria lumii, iar apoi o creștere bruscă de douăzeci de ori mai mare în ultimul secol. Iată încă un semn clar al faptului că întoarcerea Domnului este aproape.

5. Dezvoltarea fără precedent a vitezelor de deplasare

(*Daniel 12:4*). Timp de 5.800 de ani omul s-a deplasat cu aceeași viteză – în mare parte călare. Chiar și în anul 1.900, viteza maximă de deplasare era de 80 km/h. Dar astăzi, omul a călătorit în spațiu cu o viteză de peste 38.000 km/h. Turismul global a devenit popular doar după Al Doilea Război Mondial. Daniel a proorocit despre acest fenomen, ca despre unul dintre semnele sfârșitului – „mulți vor merge încolo și înapoi” (traducere din limba engleză – nota trad.).

6. Oamenii sunt iubitori de plăceri

(*2 Timotei 3:4*). Aici Pavel spune în mod concret că în zilele din urmă oamenii vor iubi mai mult plăcerile decât pe Dumnezeu. Pe lângă violență, perversiunile sexuale au fost cealaltă preocupare majoră din vremea lui Noe (*Geneza 6:2*). Vedem aceasta foarte clar în zilele noastre. Întotdeauna a existat imoralitate sexuală între oameni; dar niciodată în istoria lumii nu a fost practică cu atâta deschidere și nerușinare ca în zilele noastre. Vedem și aici aspectul progresiv al deteriorării standardelor morale ale lumii întregi după Al Doilea Război Mondial. Pământul a fost umplut cu duhuri necurate. Televizorul, cinematograful, casetele video și DVD-urile sunt unelte pe care Satan le folosește cu mult succes în promovarea cultului căutării de plăcere.

Pavel a spus că una dintre doctrinele demonilor din zilele din urmă va fi interzicerea căsătoriilor (*1 Timotei 4:1-3*). Vedem această interzicere în zilele noastre dusă la două extreme. O extremă este ascetismul unor grupări care susțin că pentru a fi sfânt, trebuie să rămâi necăsătorit. La cealaltă extremă sunt aceia care nu mai cred în instituția căsătoriei, ci doar trăiesc împreună. De vreme ce omul în zilele de pe urmă va fi „fără dragoste firească”, nu este surprinzător faptul că avortul are din ce în ce mai mulți susținători (*2 Timotei 3:3*). Măinile multor doctori sunt pătate cu sângele nevinovat al bebelușilor omorâți prin avort, mai mult decât au fost pătate mâinile lui Irod în Betleem (*Matei 2:16*).

Isus a spus că zilele de pe urmă vor fi ca acelea din vremea lui Lot (în Sodoma). Relațiile homosexuale sunt privite ca normale. „*Ca Sodomiții, își dau pe față nelegiuirea, fără s-o ascundă*” (Isaia 3:9). Așa că Dumnezeu i-a părăsit. SIDA face parte din judecata lui Dumnezeu pentru păcatul lor (Romani 1:26-28).

Distrugerea a milioane de tineri prin droguri este o altă dovadă că această generație iubitoare de plăcere se îndreaptă cu mare viteză către groapa pierzării.

7. Un duh de neascultare

(2 Timotei 3:2). Neascultarea nu a mai fost niciodată la un asemenea nivel ca după Al Doilea Război Mondial – copii față de părinți, elevi față de profesori, slujitori față de stăpâni (în fabrici, birouri, etc.). Educația superioară i-a transformat pe tinerii din ziua de azi în oameni aroganți și lipsiți de respect față de părinți sau față de oamenii în vârstă, în general. Acest duh de neascultare a pătruns în și creștinism. Astfel, vedem atâtea biserici în lumea întreagă unde păstorii și prezbiterii sunt la discreția tinerilor din adunările lor, căutând să le facă pe plac în toate lucrurile.

După Al Doilea Război Mondial, femeile au început să lucreze în afara casei – mai mult decât oricând în istorie. Au început să câștige bani, lucru care le-a făcut pe multe femei arogante, independente și refuzând să accepte locul stabilit de Dumnezeu sub autoritatea soțului. Acest duh a pătruns chiar și în biserici. Toate acestea arată cât de răspândit este acest duh de neascultare care se ridică împotriva autorității.

Femeile de astăzi nu mai doresc să fie mame. Tot așa cum femeile au ajuns în poziții de prim-ministru (lucru nemaiauzit înainte de Al Doilea Război Mondial), și în biserică ele au început să ia poziții de păstori și de prezbiteri. Acesta este duhul lui Iezabela (Apocalipsa 2:20) și trebuie alungat din biserici de duhul și puterea lui Ilie, la fel ca în vremurile din Vechiul Testament (1 Împărați 20:21-23).

8. Îndepărtarea de la credință

(1 *Timotei* 4:1). Acesta este un verset foarte important, mai ales atunci când îl citim în context. Duhul Sfânt accentuează faptul că mulți se vor îndepărta de la credință în zilele din urmă. Versetul anterior vorbește despre taina evlaviei (1 *Timotei* 3:16). Mai întâi de toate, creștinismul s-a îndepărtat de la evlavie. Acest lucru a dus la îndepărtarea de ascultare față de poruncile lui Isus (mai ales de cele din *Matei* 5-7). Apoi urmează predicarea harului fals. Toate acestea au fost prezente în primul secol; dar ele au crescut exponențial după Al Doilea Război Mondial.

Mișcarea ecumenică, cultele false, falsificările darurilor Duhului Sfânt, etc., s-au multiplicat enorm în ultimii patruzeci de ani.

Isus a vorbit de trei ori despre înșelăciunile care vor avea loc în zilele din urmă (*Matei* 24:5, 11, 24). În acele versete, Isus vorbește despre proorocii falși, și despre încercarea lor de a-i amăgi, prin semne și minuni, chiar și pe cei aleși. Începând cu anul 1945 și până în prezent în creștinism au existat numeroase semne și minuni făcute de așa-ziși „vindecători” – majoritatea făcând parte din aceste lucrări false despre care ne avertizează Isus. Oamenii nu sunt interesați să verifice dacă cel care face aceste minuni este temător de Dumnezeu și dacă îi îndeamnă pe toți să urmeze toate poruncile lui Isus, așa cum au făcut apostolii. Din acest motiv, ei sunt înșelați (*Deuteronom* 13:1-4).

9. Israel

(*Luca* 21:29-32). Isus vorbește în aceste versete despre copacii care înfrunzesc (națiuni care devin independente). Acest fenomen a fost mai puternic după anul 1945 decât oricând înainte, în istoria lumii. India a devenit independentă în anul 1947. Multe alte națiuni și-au câștigat independența după 1945. Dar Isus ne-a spus să fim atenți la smochin, adică la Israel (*Luca* 21:29). Isus a venit la Israel în căutarea unui fruct. Nu a văzut decât frunzele ritualurilor religioase goale; așa că Isus a blestemat smochinul și

acesta s-a uscat (*Matei 21:19*). La patruzeci de ani de la răstignirea lui Isus, Dumnezeu a îngăduit ca armata romană condusă de generalul Titus să intre în Ierusalim și să distrugă Templul evreilor. Apoi, evreii au fost împrăștiați în toate colțurile Pământului. Timp de 1.900 de ani, acest smochin a rămas uscat.

Însă Isus ne spune să fim cu luare aminte la vremea când acest smochin uscat va începe să înfrunzească din nou. Moartea milioaneilor de evrei din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a atras simpatia mondială față de evrei, și mulți s-au întors în țara lor în Mai 1948. În Iunie 1967 evreii au recucerit Ierusalimul. Smochinul a început să înfrunzească. Isus a spus că Ierusalimul va fi sub domnia Neamurilor până când „*se vor împlini vremurile neamurilor*” (*Luca 21:24*). Noi acum trăim în vremurile despre care a vorbit Isus.

10. Orarul lui Dumnezeu

Dumnezeu i-a dat omului șase zile de lucru și a rânduit ca a șaptea zi să fie o zi de odihnă. Pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani (*2 Petru 3:8*). Aceasta înseamnă că omul are 6.000 de ani de lucru. Al șaptelea mileniu (perioada de 1.000 de ani) va fi un mileniu de odihnă, în care Isus va domni pe Pământ ca Rege. De la Adam până la venirea lui Hristos au fost aproximativ 4.000 de ani. Acum ne aflăm la sfârșitul perioadei de 2.000 de ani de când a venit Hristos, ceea ce dă un total de „șase zile”.

Izraeliții au primit două zile în pustie ca să se sfințească iar în *a treia zi* Domnul a venit în mijlocul lor (*Exodul 19:10, 11, 16*). Biserica a primit 2.000 de ani (2 zile) ca să se sfințească și să se pregătească pentru venirea Domnului. „*A treia zi, (Domnul) ne va scula*” (*Osea 6:2*).

11. Responsabilitatea noastră

Ca să fii gata pentru întoarcerea lui Hristos, trebuie ca mai întâi să renunți la orice păcat de care ești conștient, și să recunoști înaintea lui Dumnezeu că ești un păcătos. Apoi trebuie să crezi că Domnul Isus Hristos a murit pe cruce plătind astfel pedeapsa pentru

toate păcatele tale, a înviat a treia zi și astăzi este în Cer. Cheamă-L în inima ta ca Domn și Mântuitor, ca să îți ierte toate păcatele și să te facă un copil al lui Dumnezeu. *„Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3:3).*

După cum citim în acest verset, singura dovadă că avem nădejdea în revenirea lui Hristos este să ne curățim. Să nu ne oprim din curățire până când nu ajungem la standardul de curăție al Stăpânului nostru. Iată de ce a fost dat Duhul Sfânt în Ziua Cinzecimii – ca să ne arate slava lui Hristos în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și să ne schimbe, treptat, în același chip ca al Lui *„din slavă în slavă” (2 Corinteni 3:18).*

12. Două chemări ale Duhului Sfânt

Biblia se încheie (în ultima ei carte) cu două chemări ale Duhului:

1. *Celor necredincioși: „Vino” (Apocalipsa 22:17), pocăiește-te și crede în Hristos.*

2. *Celor credincioși: „Biruieste” (Apocalipsa 2:7 – 3:21), și fă parte din Mireasa lui Hristos.*

Capitolul 18

Fiind pregătiți pentru venirea Domnului

Când ne gândim la întoarcerea lui Hristos pe Pământ, cel mai important lucru nu este să cunoaștem data exactă, ci să fim pregătiți din punct de vedere spiritual pentru revenirea Lui. Mulți care cunosc proorociile cu privire la revenirea Lui, nu se curăță zilnic după standardul Său de curățire. Astfel că pentru ei nădejdea întoarcerii lui Isus este o nădejde moartă, nu una vie (*1 Ioan 3:3*). Pe de altă parte, chiar dacă nu înțelegem toate detaliile prorociilor biblice sau interpretarea semnelor în cartea Apocalipsa, este totuși posibil să fim 100% pregătiți pentru venirea Lui, dacă ne concentrăm asupra lucrurilor despre care Isus ne-a spus să fim cu luare aminte.

Când Isus le-a spus ucenicilor despre revenirea Lui, în *Matei 24*, El a accentuat de mai multe ori faptul că ei trebuie să fie mereu în alertă (*Matei 24:42, 44; 25:13*). Deci, să fii în alertă spirituală și pregătit în orice clipă, este mult mai important decât să ai cunoștințe despre proorocii.

În *Matei 25* (care urmează chiar după prorociile din *Matei 24*) Isus vorbește despre trei domenii în care suntem chemați să fim în alertă și credincioși ca să putem fi gata pentru venirea Lui.

1. Credincioșie în viața ascunsă

(*Matei 25:1-13*). În această pildă, Isus vorbește despre zece fecioare. Nici una dintre ele nu era o femeie curvă (vezi *Iacov 4:4* pentru definiția prea-curviei spirituale). Fiecare dintre ele erau fecioare. Cu alte cuvinte, aveau o mărturie bună înaintea oamenilor. Fiecare avea candela aprinsă (*Matei 5:16*). Faptele lor bune erau văzute de cei din jur. Totuși, dintre aceste zece fecioare doar cinci erau înțelepte; dar acest lucru nu se putea vedea din exterior. Numai cinci dintre ele au luat untdelemn în vase (*versetul 4*).

Untdelemnul din vas nu era vizibil noaptea, spre deosebire de cel din candelă care ardea, și se referă la viața ascunsă, nevăzută de cei din jur în întunericul acestei lumi. Fiecare avem un vas. Întrebarea este dacă avem sau nu untdelemn în el.

Untdelemnul este folosit în Scriptură ca simbol al Duhului Sfânt și se referă, aici, la viața care vine de la Dumnezeu prin Duhul Sfânt în duhul nostru. Manifestarea exterioară a acestei vieți este lumina (*Ioan 1:4*). Conținutul din interior este untdelemnul. Mulți se preocupă doar de înfățișarea lor exterioară; dar aceasta e o nebulie. În vremuri de încercare și testări ne dăm seama că lumina exterioară este insuficientă. Avem nevoie de conținutul vieții interioare ca să ieșim biruitori.

„Dacă slăbești în ziua necazului, mică îți este puterea” (Proverbe 24:10). Momentele de criză din viața noastră ne arată cât de puternici sau slabi suntem. În această pildă, momentul de criză a fost că mirele și-a întârziat puțin venirea. Timpul este elementul care arată realitatea spiritualității noastre.

Cel credincios îndură până la sfârșit și este mântuit. Timpul arată de asemenea cine are conținut în viața interioară, și cine nu. Mulți sunt ca și sămânța care a răsărit de îndată, dar care nu are viață interioară. Solul din inimile lor nu are adâncime (*Marcu 4:5*).

Din acest motiv este greu să știm care este spiritualitatea sau starea inimii unor creștini noi. În schimb, totul va fi văzut în timp, dacă avem răbdare. Modul în care trebuie să îl așteptăm pe Isus este să avem o viață interioară plină de curăție și credincioșie înaintea lui Dumnezeu – în gândire, atitudini și motivații, iar pe acestea cei din jur nu le pot vedea. Dacă nu avem aceste lucruri și totuși credem că suntem pregătiți pentru venirea lui Hristos, ne înșelăm singuri.

2. Credincioșie în slujire

(*Matei 25:14-30*). În cea de-a doua pildă, accentul cade pe folosirea cu credincioșie a talanților primiți de la Dumnezeu. Acești

talanți reprezintă lucrurile materiale, bani, abilități naturale, oportunități în viață, daruri spirituale, etc.

Nu suntem cu toții egali la acest capitol – vedem în pildă că unul a primit cinci, altul doi și un altul a primit un singur talant. Însă, fiecare a trebuit să fie la fel de credincios cu ceea ce i-a fost dat. Celui căruia i se dă mai mult, i se va cere înapoi mai mult. Așadar, cel care și-a multiplicat cei doi talanți în patru a primit aceeași răsplată ca și cel care și-a multiplicat cinci talanți în zece.

Judecata a căzut asupra celui care și-a ascuns talantul „în pământ” (*versetul 18*) – el este singurul care și-a folosit talantul pentru slava lumii, nu pentru slava lui Dumnezeu. Nimeni nu poate spune că nu i-a fost dat vreun talant – cu toții am primit ceva de la Dumnezeu. Întrebarea este la ce am folosit acești talanți. Tot ce am folosit pentru noi înșine este echivalent cu talantul ascuns în pământ. Ceea ce folosim pentru slava lui Dumnezeu va fi socotit comoara noastră în cer. Prin acest aspect putem observa sărăcia multor credincioși.

Motto-ul nostru ar trebui să fie „Totul pentru Dumnezeu și nimic pentru mine însumi”. Abia atunci vom fi gata pentru venirea lui Hristos. Nu putem fi ucenici ai lui Isus dacă nu am renunțat la tot ce avem.

Cel care nu își folosește lucrurile ca să-L slujească pe Dumnezeu și totuși crede că este pregătit pentru întoarcerea lui Hristos, se înșală singur.

3. Credincioșie în slujirea fraților

(*Matei 25:31-46*). Am văzut, mai sus, că Isus se ocupă de atitudinea noastră față de frații noștri aflați în nevoie. Această nevoie poate fi spirituală sau fizică.

În această pildă vedem niște oameni care au moștenit împărăția fiindcă au slujit fraților ca și cum ar sluji lui Isus. Slujirea lor a fost atât de ascunsă, încât mâna stângă nu a știut ce face mâna dreaptă (*Matei 6:3*). Așadar, când Domnul le amintește de binele făcut, aceștia nu-și mai aduc aminte! (*Matei 25:38*).

Isus ne învață aici că orice lucru făcut pentru cei mai neînsemnați frați este considerat ca făcut Domnului (*Matei 25:40*). Este important faptul că aici Isus vorbește de cei mai neînsemnați, pentru că tendința noastră este să îi slujim pe cei mai importanți credincioși și să uităm de cei săraci și disprețuiți! Cei care sunt preocupați de mâncare și băutură, de a cumpăra și a vinde, de a planta doar în beneficiul lor, vor fi lăsați în urmă când va reveni Isus (*Luca 17:28, 34*).

Numai aceia a căror slujire pentru Domnul a însemnat și grija față de frați, vor fi luați împreună cu Isus. Într-un alt pasaj, Isus vorbește despre un alt grup de oameni – care reprezintă opusul acestui grup. Ei sunt cei care țin minte fiecare faptă bună făcută în numele Domnului. Când stau în fața Scaunului de Domnie, ei îi amintesc lui Isus că au scos demoni, au predicat, au vindecat bolnavii în Numele Lui, etc. Însă ei sunt alungați de Isus, în ciuda faptului că au făcut toate aceste lucrări bune, pentru că le lipsește prima cerință, de a avea o viață ascunsă plină de sfințenie înaintea lui Dumnezeu.

Este interesat să observăm contrastul între aceste două grupuri.

Cei care au vindecat bolnavii sunt alungați (*Matei 7:22, 23*); dar cei care au vizitat bolnavii moștenesc Împărăția! (*Matei 25:34, 36*). Dumnezeu nu ne cere să vindecăm bolnavii dacă nu ne-a fost dat ca „talant” darul vindecării. Însă putem să vizităm bolnavii, să-i încurajăm și să-i binecuvântăm în Numele lui Isus. Atunci vom realiza că suntem pregătiți pentru venirea Domnului, în timp ce mulți care au vindecat bolnavii vor fi lăsați în urmă! Ca să putem sluji altora în acest fel, trebuie să fim gata să fim incomodați.

Aceia care nu concep ca planurile lor să fie deranjate de oameni nevoiași, vor fi cu siguranță lăsați în urmă la venirea lui Isus. Trebuie să ne jertfim timpul, banii, și mai presus de orice, planurile și voia proprie, dacă vrem să slujim altora în Numele Domnului.

Egoismul este atât de adânc înrădăcinat în firea noastră pământească încât chiar și după ce ne-am curățit de păcatul poftirii

cu privirea, sau de mânie, este posibil să trăim încă numai pentru noi înșine. Poate exista chiar și sfințenie, ca și sfințenia fariseilor, care este preocupată doar de sine. Aceasta e o sfințenie falsă; totuși, este foarte ușor să fim înșelați de ea.

Isus ne-a învățat să ne rugăm „Dă-ne (...) Iartă-ne (...) Nu ne duce pe noi (...)” (*Matei 6:11-13*). O sfințire care nu pune în noi o grijă pentru cei din jur care sunt încă în păcat și în nevoi, este un fals lipsit de valoare care nu merită decât să fie aruncat la gunoi.

Trebuie să ne înnoim gândirea („înnoirea minții” *Romani 12:2*) ca să ne punem în „locul altora” și să încercăm să înțelegem situația în care se află ei. Aceasta e grija lui Isus care ne pregătește să moștenim Împărăția veșnică. Cel care se gândește doar la nevoia sa și a familiei sale și totuși crede că este pregătit pentru venirea Domnului, atunci oricât de „sfânt” ar fi el, se înșeală singur.

Capitolul 19

Evanghelizare și ucenicizare

O greșeală foarte des întâlnită între creștini este că, într-o anumită temă, sunt atât de absorbiți de un anumit pasaj din Scriptură încât exclud alte pasaje din Scriptură care sunt în legătură cu aceeași temă.

Prima încercare a lui Satan (după cum vedem din ispitirea lui Isus în pustie) este să ne facă să acționăm pe baza nevoii noastre (ești flămând: poruncește acestor pietre să se transforme în pâine) sau pe baza gândirii proprii, nu după voia lui Dumnezeu. Isus a respins acea ispită, spunând că El face totul după voia lui Dumnezeu (*Matei 4:4*). La fel trebuie să facem și noi.

Însă, atunci când Satan vede că ne folosim de Cuvântul lui Dumnezeu („*Este scris (...)*”), următoarea încercare este de a folosi Cuvântul lui Dumnezeu împotriva noastră. La a doua ispită, el a venit la Isus cu cuvintele „*Este scris (...)*” (*Matei 4:6*). Dacă Isus nu ar fi cunoscut tot Cuvântul lui Dumnezeu, El ar fi fost înșelat de citatul lui Satan din Scriptură, după cum se întâmplă cu mulți creștini în zilele noastre. Isus, însă, a respins și a doua ispită, spunând: „*De asemenea este scris (...)*” (*Matei 4:7*).

Așa că este foarte important să cunoaștem voia lui Dumnezeu. Întregul adevăr este găsit în „*Este scris (...)*” și în „*De asemenea este scris (...)*”. Este scris „*Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.*” (*Marcu 16:15*). De asemenea este scris „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile*” (*Matei 28:19*). Trebuie să luăm aminte la ambele porunci, și în ascultare să căutăm să împlinim voia lui Dumnezeu pentru noi.

Evanghelizare

Primul pas este să mergem în toată lumea, așa cum ne poruncește Isus în *Marcu 16:15*. Această poruncă nu este dată fiecărui credincios în parte, ci întregului Trup al lui Hristos. Din cauza limitărilor noastre umane este imposibil pentru un singur individ sau pentru o biserică locală să predice Evanghelia fiecărui om din lume. Fiecare dintre noi avem o parte foarte mică în această sarcină; dar acea parte, oricât de mică ar fi, trebuie îndeplinită de fiecare dintre noi. Aici intră în imagine *Faptele Apostolilor 1:8*. Fiecare credincios trebuie să fie umplut de puterea Duhului Sfânt, dacă vrea să fie un martor pentru Hristos. Nu toți suntem chemați să fim evangheliști (pentru că Isus a rânduit doar câțiva ca evangheliști în trupul Său, Biserica – *Efesenii 4:11*), dar toți suntem chemați să fim martori.

Un evanghelist are un câmp de lucru mai extins decât un martor. Martorul trebuie să spună despre Hristos oamenilor pe care îi întâlnește în cercul său – rudeni, vecini, colegi și alți oameni pe care îi întâlnește în fiecare zi. Oricare ar fi ocupația noastră, fiecare dintre noi putem fi martori.

Însă Hristos a rânduit și evangheliști în biserică, însă nu numai cu scopul de a „*câștiga suflete*” sau de a „*aduce oameni la Hristos*”, ci și pentru „*a zidi Trupul lui Hristos*” (după cum citim în *Efesenii 4:11, 12*). Aici găsim cea mai mare greșală a evanghelizării din zilele noastre. Evangheliștii din ziua de azi, din păcate, nu au mult de a face cu zidirea Trupului lui Hristos, ci se ocupă doar de mântuirea sufletelor. Însă, odată mântuit, un astfel de suflet ajunge în bisericile moarte, unde se pierde din nou, sau în cel mai bun caz devine căldicel, gata să fie vărsat din gura lui Dumnezeu (*Apocalipsa 3:16*). Oricum, el nu este zidit în Trupul lui Hristos; iar scopul lui Satan este astfel împlinit, pentru că această persoană devine de două ori mai rău, fiu al gheenei (*Matei 23:15*) – în primul rând pentru că era pierdut în păcat, iar în al doilea rând pentru că acum a fost convins de un evanghelist că este mântuit! Singurul lucru care este zidit prin asemenea evanghelizare este imperiul privat al

evangelistului; și, din păcate, în majoritatea cazurilor, singurul motiv este căutarea slavei oamenilor.

Isus spune despre evangheliști că trebuie să fie „pescari de oameni”; dar evanghelizarea făcută în cooperare cu pastori sau preoți ne-mântuiți, este ca și pescuitul cu o plasă plină de găuri. Nu ne-am putea închipui că Petru sau Isus i-ar fi chemat vreodată pe Ana și pe Caiafa să facă parte din întâlnirile lor de evanghelizare! Totuși, astăzi majoritatea evangheliștilor fac acest lucru și nu numai atât, dar îi și laudă pe acești preoți ne-mântuiți. Asemenea evangheliști fac mari compromisuri.

În plus, peștii prinși în plasă ajung din nou în ocean (în marile confesiuni moarte), numai pentru a fi prinși din nou, la următoarea evanghelizare, ca apoi să ajungă din nou în ocean. Acest proces este repetat de multe ori în astăzi, de mulți evangheliști care coordonează întâlniri inter-confesionale. Aceste întâlniri aduc bucurie, însă nu îngerilor din Cer, ci legiunilor lui Satan!

Adeseori proclamarea mesajului că Isus iartă păcate și vindecă boli este însoțită de semne și minuni. Însă, întrebarea care rămâne este: câte suflete au fost zidite în Trupul lui Hristos ca rezultat al acestui tip de evanghelizare?

Apostolii (în primul secol) nu s-au ocupat niciodată de acest stil de evanghelizare. Ei trimiteau pe toți nou-converțiții în biserica locală ca să fie ucenici și să fie zidiți. Din păcate, secolul 20 a fost martor la apariția slujbei evangheliștilor-vindecători ca slujire proeminentă în creștinătate. Aceasta este încă un indiciu al îndepărtării creștinismului de la învățătura Cuvântului lui Dumnezeu.

Cele cinci slujiri menționate în *Efesenii 4:11* (apostoli, prooroci, evangheliști, păstori și învățători) sunt menționate în ordinea priorității în *1 Corinteni 12:28*. Acolo citim: „și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor [adică evangheliștii, fiindcă toți evangheliștii din Noul Testament au avut darul vindecării]; [și în ultima categorie] *darurile*

ajutorărilor, cârmuirilor [păstorii], și vorbirii în felurite limbi.” Vedem clar că în ochii lui Dumnezeu, slujirile apostolilor, proorocilor și învățătorilor sunt mult mai importante pentru zidirea Trupului lui Hristos decât cea a evangheliștilor. Evanghelistul își poate găsi locul în slujire, doar atunci când este în poziția corectă, după slujirile de apostol, prooroc și învățător. Numai atunci lucrarea evanghelistului poate ajuta la zidirea Trupului lui Hristos. Evangheliștii secolului douăzeci s-au îndepărtat de la Cuvântul lui Dumnezeu în această privință.

Ucenicizare

Scopul evanghelizărilor (după cum este poruncit în *Marcu 16:15*) poate fi înțeles numai în lumina poruncii de a face ucenici în toate colțurile lumii (*Matei 29:18*). Acesta este planul întreg al lui Dumnezeu pentru cei pierduți.

Noul convertit trebuie să fie ucenicizat. Din păcate, în zilele noastre nici măcar convertitul nu este *cu-adevărat* întors, pentru că în multe cazuri el nu s-a pocăit cu-adevărat. La întâlnirea de evanghelizare i s-a spus că el trebuie *doar să creadă*, fără ca să i se spună nimic despre pocăință. Majoritatea convertiților din zilele noastre sunt ca bebelușii prematuri, scoși afară de moașe nerăbdătoare (“evangheliștii”), în dorința lor de a-și putea completa cât mai bine rapoartele cu noi date statistice despre noii convertiți, pe când bebelușii nu erau gata încă să se nască. Acești bebeluși născuți prematur fie mor, fie trăiesc cu probleme tot restul vieții. Îngerii se bucură pentru păcătosul care se pocăiește, nu pentru cel care doar crede (*Luca 15:7, 10*).

Însă, chiar și acolo unde este prezentă pocăința adevărată, și o persoană a fost convertită cu-adevărat, ea trebuie condusă în ucenicie, ca să fie împlinită voia lui Dumnezeu cu privire la el. Evanghelizarea care nu duce la ucenicie este ceva incomplet. Adeseori dorința evanghelistului de a-și zidi propria împărăție îl împiedică să lucreze împreună cu cei care pot să îi conducă pe noii convertiți înspre ucenicie.

Nu trebuie să judecăm asemenea predicatori, pentru că nu este datoria noastră să-i judecăm. Dar ei cu siguranță vor răspunde înaintea Domnului pentru faptul că nu au condus noii-converțiți la ucenicie.

Privind împreună, atât la trimiterea din *Marcu 16:15* cât și la cea din *Matei 28:19, 20*, putem înțelege care este scopul întreg al lui Dumnezeu.

Primul pas în călăuzirea oamenilor către pocăință și credință trebuie să fie botezul în apă (după cum poruncește Isus în *Marcu 16:16*). Evangheliștii care nu predică botezul în apă de frică să nu îi supere pe unii preoți ne-converțiți, etc., sunt în dezacord cu predica lui Petru din Ziua Cinczecimii (*Faptele Apostolilor 2:38*).

Mai departe, în *Matei 28:19* Domnul Isus ne poruncește să facem ucenici. Acest lucru implică îndemnarea acestor converțiți să se detașeze de o exagerată dragoste de familie care i-ar putea împiedica să-L urmeze pe Domnul (*Luca 14:26*), să se detașeze de bunurile materiale (*Luca 14:33*), și să-și poarte crucea în fiecare zi pentru tot restul vieții (*Luca 14:27*). Acestea sunt cerințele minime pentru a deveni un ucenic.

Matei 28:19 repetă nevoia de a fi botezat în apă. Chiar dacă botezul este menționat în ambele trimiteri, rar găsim un evanghelist în zilele noastre care are destul curaj să predice despre nevoia botezului în apă. Ei se tem de oameni mai mult decât se tem de Dumnezeu; ei preferă să rămână inter-confesionali, și astfel să arate foarte bine în ochii oamenilor, decât să predice întreg Cuvântul lui Dumnezeu și să arate bine în ochii lui Dumnezeu.

Matei 28:20 spune că acest ucenic nou trebuie învățat despre tot ce a poruncit Isus – și mai mult decât atât, el trebuie învățat să asculte și să pună în aplicare fiecare dintre poruncile lui Isus. O simplă privire la *Matei capitolele 5, 6 și 7* scoate la iveală câteva dintre poruncile lui Isus – pe care majoritatea credincioșilor nu le iau în considerare. Iată ce sarcină grozavă este să împlinești ambele trimiteri împreună.

Există o nevoie mare de oameni care văd cât de important este să propovăduim întreg Cuvântul lui Dumnezeu, care urmează din toată inima (atât cât pot înțelege) toate poruncile lui Isus, și care doresc să zidească Trupul lui Hristos.

Isus a spus că ucenicii Lui vor putea fi recunoscuți după un singur semn – iubirea unii față de alții.

Notează acest lucru! Ucenicii nu sunt recunoscuți prin lucrări mari, sau bani mulți, ci prin dragostea fierbinte ce o au unii pentru alții. Întâlnirile de evanghelizare care atrag mii de oameni la mesajul lui Dumnezeu, trebuie să îndrepte pașii oamenilor spre adunările locale, unde ucenicii au dragoste unii pentru alții.

Trist este că în locurile unde se fac mereu evanghelizări mari și cruciade de vindecare, este greu de găsit o biserică despre care să se poată spune că membrii nu se ceartă, nu se lovesc pe la spate, etc., cu atât mai puțin să se spună despre ei că sunt plini de dragoste. Este ușor de înțeles de ce noilor convertiți le este greu să trăiască o viață de biruință. Însă, ce scuze au diaconii sau liderii din unele biserici care se ceartă și se atacă unii pe alții?

Acesta e cel mai clar indiciu că Marea Trimitere din *Matei 28:19, 20* – ucenicie și ascultare desăvârșită de poruncile lui Isus – a fost complet ignorată. Trimiterea din *Marcu 16:15* (credința și botezul în apă) este singura împlinită, dar adeseori doar pe jumătate (botezul în apă fiind omis).

În *Marcu 16:15-20* se pune accentul pe evanghelizare, mesajul fiind confirmat de semne și minuni făcute de Domnul. În *Matei 28:19, 20* accentul se pune pe ucenicie, viața ucenicului fiind manifestată prin supunere desăvârșită față de poruncile lui Isus. Mulți creștini urmează prima parte, dar nu și pe a doua. Însă prima fără a doua este la fel de incompletă și nefolositoare ca și o jumătate de trup omenesc. Însă, cine are ochi să vadă aceste aspecte?

Când Isus a predicat despre ucenicie mulțimilor, foarte curând mulțimea a scăzut până au rămas doar cei unsprezece ucenici (compară *Ioan 6:2* cu *70*). Ceilalți oameni au găsit că mesajul

era prea tare pentru ei și au plecat (*Ioan 6:60, 66*). Însă, prin acei unsprezece ucenici, Dumnezeu Și-a dus la îndeplinire planul în lume și a continuat lucrarea începută de Hristos.

Noi, la rândul nostru, trebuie să ducem mai departe lucrarea ca Trup al Său pe Pământ. După ce evanghelistul a adunat mulțimile, noi trebuie să îi conducem pe cei convertiți către ucenicie și supunere. Numai în acest fel va putea fi zidit Trupul lui Hristos.

Capitolul 20

Chemarea noastră specifică, ca biserică

Care este chemarea noastră clară ca biserică în orașele din țările diferite în care ne-a pus Dumnezeu?

Dacă vrem să ne supunem fără nici un compromis Cuvântului lui Dumnezeu, există cel puțin *șapte domenii* în care trebuie făcută o schimbare față de starea actuală a majorității creștinilor.

1. Nu măreție ci sfințenie

Babilonul (biserica falsă) este numit „cel mare” de unsprezece ori în cartea Apocalipsei. Ierusalimul (Mireasa lui Hristos) este numit „orașul cel sfânt” (*Apocalipsa 12-21*).

Dacă noi, ca „biserică” umblăm după măreție în ochii lumii, atunci ne apropiem de Babilon. Isus a spus că *„ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu”* (*Luca 16:15*). Astfel, trebuie să verificăm constant dacă există vreun lucru în biserica noastră (chiar și cântările sau predicile noastre) care este spus sau făcut cu scopul de a impresiona oamenii. Numerele au fost întotdeauna impresionate în ochii lumii. Dacă ne place să vorbim despre statisticile creșterii numărului de membri, ne apropiem de Babilon. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu vrea să creștem numeric. El vrea să creștem, atâta timp cât suntem o „turmă” pe care o poate recomanda altor „oi”. Dar creșterea la număr nu este neapărat un indiciu al binecuvântării lui Dumnezeu – cultele eretice cresc și ele la număr, împreună cu religiile păgâne. Adeseori statisticile lor sunt chiar mai impresionante decât cele multor grupări creștine!

Sfințenia este o trăsătură a bisericii adevărate (Ierusalim). Așa că creșterea în Ierusalim este măsurată de creșterea în sfințenie

– care include iubirea de semenii. Isus a spus că este foarte strâmtă calea care duce la viață, și puțini o vor găsi. Cei care prezintă poarta îngustă exact așa cum a făcut-o Isus, nu vor avea o creștere mare în ce privește numărul de membri (*Matei 7:13, 14*). Însă, dacă deschidem poarta puțin mai mult decât a făcut-o Isus, numărul membrilor va crește foarte repede. Multe biserici se poticnesc la acest capitol. Isus a vorbit despre poarta strâmtă și calea îngustă în contextul „predicii de pe munte” (*Matei 5-7*). Conținutul acestor capitole constituie calea îngustă și poarta strâmtă.

Pasajul din *1 Corinteni 3:13* spune foarte clar că în ziua judecății Isus va privi la calitatea lucrărilor noastre – nu la cantitate. O slujire de calitate poate fi prezentă doar în viața unui care trăiește într-un proces de auto-evaluare continuu.

Biserica trebuie să fie diferită de orice confesiune din jur. Odată ce pierdem această diferență, vom ajunge o nouă confesiune moartă.

2. Nu viața exterioară pe primul loc, ci viața interioară

În Vechiul Legământ se punea accentul pe exterior – „*din pricina împietririi inimilor*” (*Matei 19:8*). Legea căuta curăția în exterior. Noul Legământ, însă, caută curăția „*partea dinăuntru a paharului*” (*Matei 23:25, 26*). Isus spune prin acel verset că odată curățit pe dinăuntru, paharul va fi curat și pe din afară, astfel încât nu va fi nevoie să curățim exteriorul. Vedem aceasta foarte clar în *Matei 5:21-30*. Dacă cineva își curăță inima de mânie, va dispărea pericolul exterior de a omorî pe cineva. În același fel, dacă inima este curățită de gânduri necurate, de natură sexuală, dispărește și pericolul exterior de a comite adulter. Curăță interiorul paharului și exteriorul va deveni automat curat.

În majoritatea bisericilor se pune accentul pe exterior – evitarea cinematografului, Țigărilor, alcoolului, jocurilor de noroc, bijuteriilor, etc. – iar aceste biserici vor ajunge degrabă sub Vechiul Legământ! Singura modalitate în care putem scăpa de murdăria exterioară este să nu ne concentrăm pe ea, ci mai întâi să ne

concentrăm atenția asupra atitudinii *interioare*, lumești, care stă la rădăcina murdăriei.

Curăția interioară nu poate exista fără auto-judecare. Este imposibil să zidim biserica dacă această curăție interioară nu este predicată mereu. Biblia ne spune să ne îndemnăm unii pe alții în fiecare zi ca să evităm împietrirea prin înșelăciunea păcatului (*Evrei 3:13; 10:25*). Majoritatea „bisericilor” creștine nu sunt interesate de asemenea învățături decât, probabil, din când în când. În nici un caz în fiecare zi! Așa că ele duc la crearea de farisei, cu paharul curat doar în exterior. Mireasa lui Hristos trebuie neapărat să fie cu totul altfel.

3. Nu activitate agitată ci ascultare

Accentul în creștinism a fost întotdeauna pus pe „activitate” – predicarea la colțul străzii, umblarea din casă în casă, slujirea misionară, etc. Toate acestea sunt bune. Însă, din păcate, în mințile multor creștini, ele au înlocuit ascultarea desăvârșită.

Isus a spus că trebuie să-i învățăm pe toți creștinii să păzească toate poruncile Lui (*Matei 28:20*). Dumnezeu pune mai mare accent pe supunere decât pe jertfire (*1 Samuel 15:22*). Ideea că Dumnezeu ne cere să trecem prin diferite stadii de suferință fizică pentru a ne dovedi dragostea, este o idee păgână. Acest concept este foarte dominant în cultura păgână din India, și din păcate, și-a găsit locul și în creștinism. Spiritualitatea este astfel rezumată la a te lăsa de serviciu și a locui într-un loc dificil, sub povara multor greutăți, etc. Toate aceste lucruri cer un sacrificiu destul de mare, dar acest sacrificiu nu poate înlocui ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu.

Iubirea noastră pentru Isus nu poate fi arătată prin sacrificii, ci numai prin supunere față de poruncile Lui – așa cum Isus Însuși spune în *Ioan 14:15*. Supunerea față de învățăturile lui Isus din *Matei 5-7* este o mult mai mare dovadă a iubirii noastre pentru El decât dacă am renunța la jumătate din salariu pentru El, sau dacă am renunța la serviciu și am deveni misionari.

Creștinismul confesional este foarte clar prezentat în activitatea agitată a Martei (*Luca 10:39-42*). Ea a fost sinceră, plină de sacrificiu, altruistă și plină de râvnă în slujirea ei din bucătărie. Totuși, Isus o mustră. Duhul ei era plin de amărăciune și critică la adresa surorii sale, Maria, care părea că nu face nici un sacrificiu pentru Domnul. Maria stătea liniștită la picioarele lui Isus, așteptând să audă cuvintele Lui, înainte de a-L sluji.

Aceasta trebuie să fie atitudinea noastră – nu activitate agitată, ci ascultarea Cuvintelor lui Isus urmată de supunere – nu să facem ceea ce credem noi că este bine, ci să facem voia lui Dumnezeu.

4. Nu evanghelizare fără ucenicizare

Unii credincioși rezumă Cuvântul lui Dumnezeu la o singură poruncă – de a merge în toată lumea și de a propovădui Evanghelia la orice făptură (*Marcu 16:15*). Această poruncă trebuie categoric împlinită de Trupul lui Hristos – în mod deosebit de aceia care au fost rânduiți ca Evangheliști în Trupul lui Hristos (*Efesenii 4:11*). Însă această sarcină va rămâne incompletă dacă nu luăm în considerare și porunca lui Isus de a face ucenici din toate neamurile (*Matei 28:19*).

Mulțumim Domnului pentru toți aceia care au mers în toată lumea, ducând Evanghelia celor care nu au auzit niciodată de Isus. Însă, tristul adevăr despre evanghelizare în secolul douăzeci și unu este că cele trei aspecte ale poruncii din *Matei 28:19, 20* – să facem ucenici, să-i botezăm în apă în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, și să-i învățăm să păzească toate poruncile lui Isus – sunt aproape complet ignorate.

Când o mulțime de credincioși pun accent pe evanghelizare fără să facă ucenici, devine datoria noastră să refacem echilibrul – ucenicia – și să completăm sarcina.

Mulți se gândesc numai la sarcina neterminată de a duce Evanghelia în toate părțile lumii. Dumnezeu a rânduit această sarcină pentru cei care au chemarea de evanghelist. Însă, pentru toți

ceilalți, Dumnezeu a rânduit sarcina - mult mai dificilă – de a face ucenici.

O ilustrație foarte potrivită este atelierul unui dulgher, care face mese, unde majoritatea muncitorilor lucrează la picioare, iar un număr foarte mic lucrează la partea de sus a mesei. Rezultatul este un număr mare de mese terminate pe jumătate. În mod sigur că Isus, când a lucrat ca dulgher, a terminat o masă înainte să se apuce de alta. El a știut întotdeauna că este important să termini ceea ce ai început (chiar și pe cruce când a strigat „S-a isprăvit!”). El așteaptă același lucru de la noi. Noi suntem lucrători alături de El, și trebuie să terminăm fiecare lucru pe care îl începem. Toți noii convertiți trebuie făcuți ucenici.

5. Dărnicie – nu după modelul Vechiului Testament, ci după modelul Noului Testament

Majoritatea credincioșilor sunt complet ignoranți față de diferențele dintre Legământul Vechi și cel Nou. Astfel că mulți predicatori pot să le impună „zeciuiala” din Vechiul Testament ca pe o poruncă.

Când Isus s-a adresat fariseilor, care erau încă sub Vechiul Legământ, El le-a spus să dea zeciuiala – fiindcă așa poruncise Moise (*Matei 23:23*). Însă, când s-a adresat ucenicilor Săi și le-a vorbit despre Noul Legământ, Isus nu a pus deloc accentul pe un anumit *procentaj* al dărnicii lor, ci numai pe *motivele* lor (*Matei 6:1-4*). În Noul Legământ contează *calitatea* dărnicii, nu *cantitatea* ei (vezi și *2 Corinteni 9:7*). Noi trebuie să alegem dacă vrem să fim farisei sau ucenici ai lui Isus!

Revistele creștine din zilele noastre sunt pline de îndemnuri la zeciuială, și la dărnicie materializată în bani pentru felurite organizații sau pastori. Aproape toate revistele și publicațiile creștine au devenit poluate cu acest duh comercial al Babilonului – a cere bani pentru tot felul de proiecte în Numele lui Isus.

Apostolii nu s-au ocupat niciodată cu un astfel de cerșit. Nici Isus nu a cerut bani de la nimeni. Ceea ce vedem astăzi este complet

diferit de atitudinea pe care au avut-o Isus și apostolii. Totuși, majoritatea credincioșilor ignoră acest aspect, și continuă să încurajeze aceste obiceiuri poluante.

Noul Testament vorbește mai mult despre oferirea trupului ca jertfă înaintea lui Isus decât despre oferirea banilor (*Romani 12:1*). Noi trebuie să punem accentul pe aceste principii în biserică. Dumnezeu se va îngriji de toate nevoile noastre financiare atâta timp cât noi căutăm mai întâi Împărăția Lui (*Matei 6:33*).

6. Nu puterea omului, ci puterea lui Dumnezeu

În creștinismul de astăzi, puterea sufletului omenesc a devenit o imitație ieftină a puterii Duhului Sfânt. Cea mai mare parte a creștinismului carismatic este plină de puterea sufletului deghizată în puterea Duhului Sfânt. Dacă vrem să nu fim amăgiți, trebuie să cerem discernământ ca să putem face diferența între suflet și duh; această problemă trebuie adusă la lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

Dumnezeu lucrează prin slăbiciunea omenească. „*Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii ca să facă de rușine pe cele înțelepte*” (1 *Corinteni 1:27*). Adevărurile lui Dumnezeu sunt ascunse de cei înțelepți, și descoperite „*pruncilor*” (*Matei 11:25*). Acolo unde teologii se folosesc de inteligența umană, vom găsi Babilonul – chiar dacă acei teologi au doctrine corecte.

Înălțarea intelectului uman este cea mai ușoară cale de a zidi Babilonul. Acest pericol este prezent în bisericile unde oamenii inteligenți nu au înțeles nevoia de renunța la puterea sufletului, și continuă să folosească puterea minții pentru a face lucrarea lui Dumnezeu. În biserică, cel care se bazează pe inteligența lui proprie este o piedică în lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu lucrează prin savanții plini de mândrie, ci prin oamenii smeriți, temători de Dumnezeu.

Pozițiile de autoritate în biserică trebuie ocupate pe baza vieții personale, nu pe baza altor aspecte. Puterea lui Dumnezeu

este întotdeauna manifestată prin Duhul Sfânt și prin mesajul crucii (1 Corinteni 1:18; 2:4) – nu prin personalități dominante.

În bisericile în care nu se pune accentul pe puterea Duhului Sfânt și pe mesajul crucii, se deschide ușa către manifestarea puterii sufletului omenesc. În acest caz, revelația și puterea Duhului Sfânt sunt înlocuite cu inteligența și cu priceperea omenească, care duc la zidirea Babilonului – chiar dacă este predicată sfințenia!

7. Nu adăugarea de membri noi, ci zidirea Trupului lui Hristos

În Vechiul Testament era imposibil ca poporul lui Dumnezeu, evreii, să devină un singur Trup. Aceasta a devenit posibil doar după ce Isus S-a ridicat la Cer și a turnat Duhul Sfânt peste credincioși. În Vechiul Testament, Israel era o congregație. Națiunea a crescut la număr, dar a rămas o congregație. În Noul Testament biserica este un Trup, nu o congregație.

Dacă doi nu devin una, atunci avem o simplă congregație. Aspectul important cu privire la Trupul lui Hristos nu este *mărimea*, ci *unitatea* lui. După acest standard este greu de găsit „o biserică” despre care se poate afirma că nu este o congregație. Putem găsi peste tot congregații care cresc în număr – dar nu și în unitate. Certurile, invidia și concurența sunt prezente chiar și în conducerea bisericilor.

Dumnezeu dorește să aibă o expresie a Trupului lui Hristos peste tot în lume. Creștinismul babilonian nu poate împlini acest scop; dar lucrarea lui Dumnezeu continuă printr-o rămășiță care realizează că semnul ucenicilor lui Isus este iubirea de semeni, nu creșterea în număr a membrilor.

În trupul lui Hristos, fiecare persoană este importantă, chiar dacă nu are vreun dar anume. Fiecare este important prin faptul că este un membru al Trupului lui Hristos. Citim în Cuvânt că Dumnezeu dă mai multă importanță membrului lipsit de dar, pentru a se menține unitatea în Trup (1 Corinteni 12:24, 25). În Biserică trebuie să urmărim exemplul lui Dumnezeu și să dăm cinste chiar și

celor care nu au nici un dar, atâta timp cât sunt smeriți și temători de Dumnezeu. În Babilon sunt cinstiți: predicatorul priceput, cântărețul talentat, și noii convertiți care au o anumită poziție socială. Dar în Biserică (cortul lui Dumnezeu), dăm cinste celor temători de Domnul (*Psalmi 15:1, 4*).

Există o mare diferență dintre Babilon și Ierusalim.

Dumnezeu ne cheamă astăzi să ieșim din Babilon și să zidim Ierusalimul (*Apocalipsa 18:4*).

Capitolul 21

Frângerea pâinii – un legământ

Când Isus a instituit „frângerea pâinii”, El a folosit un cuvânt pe care nu-L mai folosisese până atunci – cuvântul „*legământ*”. O înțelegere corectă a acestui cuvânt este esențială pentru a putea fi părtași la Masa Domnului.

O relație de legământ cu Dumnezeu

Cuvântul „legământ” este folosit pentru prima dată în *Geneza 6:18*, unde Dumnezeu promite să facă un legământ nou cu Noe (*Geneza 9:9, 11*). Dumnezeu a lăsat judecata peste lume din cauza păcatului, iar apoi a făcut un legământ cu Noe că nu va mai lăsa niciodată un astfel de potop pe Pământ. Dumnezeu a dat un semn care să reprezinte legământul Lui cu Noe. Semnul a fost ceea ce noi astăzi numim un „curcubeu”. Dumnezeu l-a numit un „arc pe nori” (traducere din original – *Geneza 9:13*). Cuvântul folosit de Dumnezeu în acest verset este același cuvânt folosit în alte locuri în Biblie pentru a desemna arcul ca armă de luptă. Arcul este întotdeauna încordat în direcția celui care va fi străpuns de săgeată. Semnificația arcului încordat deasupra norilor, în sus, este că Însuși Dumnezeu, care locuiește în Cer va fi străpuns de săgeata din acel arc, luând asupra Lui pedeapsa pentru păcatul omenirii. Arcul nu va mai fi îndreptat către om, ci către Dumnezeu. Până în ziua de astăzi nu s-a mai văzut un potop ca cel din vremea lui Noe. *Psalmlui 69:1, 2* spune că apele învolburate au căzut asupra lui Hristos, pe cruce. Astfel a fost împlinit semnul arcului de pe nori.

Următoarea persoană cu care Dumnezeu a făcut un legământ a fost Avram. Acest fapt este menționat în *Geneza 15:18*. Privește cu atenție la modul în care Dumnezeu a intrat în legământ cu Avram. El i-a spus lui Avram să aducă trei animale și două păsări, ca jertfă înaintea lui Dumnezeu (*Geneza 15:9, 10*). Animalele

trebuiau despicate în două, și cele două jumătăți puse pe pământ, una lângă alta. În timpul nopții Dumnezeu a coborât pe pământ în formă de flăcări și „fum ca din cuptor”, și a trecut printre jumătăți. Astfel Dumnezeu a făcut un legământ cu Avram. La fel ca și legământul cu Noe, legământul cu Avram a fost stabilit prin moarte – o moarte în care Dumnezeu însuși a luat inițiativa.

Această metodă de stabilire și confirmare a unui legământ a devenit un obicei în Israel (după cum vedem în *Ieremia 34:18, 19*). Când doi oameni intrau în legământ, ei tăiau un vițel în jumătate, și fiecare trecea printre jumătăți, arătând prin aceasta că fiecare dintre ei era gata să-și dea viața pentru celălalt din pricina legământului lor.

Era un mare păcat să încalci un asemenea legământ. Dumnezeu a spus prin Ieremia că va judeca aspru pe toți cei care intră într-un astfel de legământ și apoi îl încalcă.

În *Geneza 17*, citim că Dumnezeu își re-confirmă legământul cu Avraam. Dumnezeu lasă și de data aceasta un semn care să reprezinte legământul – în acest caz, tăierea împrejur. Tăierea împrejur este tăierea cărnii, și reprezintă (după cum citim în *Filipeni 3:3* și *Coloseni 2:11*) moartea firii pământești. De data aceasta Avraam și urmașii săi au trebuit să își arate dorința de a rămâne credincioși acestui legământ, până la moarte. Tăierea fizică împrejur a fost un semn al dorinței lui Dumnezeu să taie împrejur inimile poporului Israel, ca ei să-L poată iubi pe El, din toată inima lor (*Deuteronom 30:6; Romani 2:28, 29*). Observăm aici că nu poate exista iubire de Dumnezeu, din toată inima, acolo unde nu există moartea firii pământești.

Următorul legământ este cel făcut de Dumnezeu cu poporul Israel prin Moise – ceea ce numim „Vechiul Legământ” sau „Vechiul Testament”. Citim despre acest legământ în *Exodul 24:4-7*. Moise a scris cuvintele Domnului într-o carte (cartea legământului), a jertfit înaintea Domnului câțiva tauri, și apoi a stropit poporul cu sângele taurilor spunând „*lată sângele legământului, pe care L-a făcut*

Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte.” (Exodul 24:8). Legământul a fost pecetluit cu sângele animalelor jertfite.

În acest pasaj se găsește primul loc din Biblie unde se folosește expresia „*sângele legământului*”. Aceeași expresie a folosit-o Isus când, la Cina cea de Taină, a dat ucenicilor Săi paharul cu vin (*Matei 6:28*). Sub Vechiul Legământ, sângele era doar *stropit* pe oameni; dar sub Noul Legământ, Isus ne cheamă să *bem* din pahar. Acest act simbolizează faptul că sub Vechiul Legământ, legea era în stare să curețe doar viața exterioară, pe când sub Noul Legământ, putem fi curățiți în interior.

Din nou legământul este făcut prin moarte. În *Evrei 9:13-22* este scos în evidență contrastul dintre sângele taurilor și sângele lui Hristos; în aceste versete citim că „*acolo unde este un testament, trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut. (...) Pentru că un testament nu capătă putere decât după moarte. N-are nici o putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut*” (versetele 16, 17). Iată de ce, fiecare legământ pe care L-a făcut Dumnezeu cu omul a simbolizat moartea.

Singura cale prin care Isus a putut să intre în legământ cu noi a fost prin moartea Lui; iar singura cale prin care noi putem intra în acest legământ este prin moartea noastră față de noi înșine. Aceasta e semnificația actului de a mânca pâinea și de a bea vinul la „frângerea pâinii”.

În *Evrei 13:20* citim că Dumnezeu „*prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus*” Ce înseamnă aceasta? Sângele vărsat la Calvar a curs ca rezultat al „împotririi până la sânge [moarte] în lupta cu păcatul” (*Evrei 12:4*). Isus a fost hotărât să facă voia Tatălui Său și să nu păcătuiască. Atitudinea Lui față de Tatăl s-ar fi putut exprima prin cuvintele: „Tată aleg mai degrabă moartea decât neascultarea” (vezi *Filipeni 2:8* – „ascultător până la moarte”). Acesta a fost legământul lui Isus cu Tatăl.

Acum, Isus ne cheamă la Masa Lui, să bem din paharul care reprezintă sângele Legământului cel Nou. Vrem aceasta? Suntem în

stare să bem din paharul Său? Avem dorința lui Pavel, *„să-L cunoșc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți.”* (Filipeni 3:10, 11).

Majoritatea credincioșilor vin la Masa Domnului cu nepăsare, fără să cunoască implicațiile și înțelesul Legământului. Numai acela care este hotărât să aibă biruință asupra păcatului, până la sânge, este vrednic să ia parte la Masa Domnului.

Cuvântul „legământ” poate fi asemănat unui contract semnat înaintea unui judecător. Nimeni nu ar semna un contract la judecătorie fără să fi citit înainte cu atenție termenii contractului. Totuși, credincioșii iau parte cu atâta nepăsare la Masa Domnului! Așadar nu e de mirare că la fel ca în Corint, mulți credincioși din zilele noastre sunt slabi (fizic și spiritual), bolnavi (fizic și spiritual) și mulți dintre ei mor înainte de vremea hotărâtă de Domnul (1 Corinteni 11:30) – toate din cauza faptului că ei vin la Masa Domnului cu nepăsare.

În *Levitic 26:14-20*, Dumnezeu i-a avertizat pe Israeliți că dacă încalcă un legământ făcut cu El, se vor îmbolnăvi, și nu vor mai avea nici un câștig pe baza muncii sau afacerilor lor.

Încălcarea unui legământ este un lucru foarte grav. *„Nu te grăbi să deschizi gura, și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu. Dacă ai făcut o juruință lui Dumnezeu, nu zăbovi s-o împlinești. Mai bine să nu faci nici o juruință, decât să faci o juruință și să n-o împlinești.”* (Eclesiastul 5:2-5).

Oricine care este lovit în mod repetat de boală sau de slăbiciune în trup ar trebui să se gândească foarte atent dacă nu cumva și-a încălcat legământul cu Dumnezeu. Din aceste motive, ne spune Iacov, să ne mărturisim păcatele ca să fim vindecați (*Iacov 5:16*).

Pâinea frântă simbolizează trupul lui Hristos. În primul rând simbolizează trupul fizic luat de Isus când a venit pe Pământ, în care nu a acționat niciodată după voința Lui proprie, ci întotdeauna după voia Tatălui Său (*Evrei 10:5-7*). Astfel trupul Său a fost unul

permanent dispus la zdrobire și permanent gata de sacrificiu, fiind pus la dispoziția lui Dumnezeu pe toată durata vieții Lui pământești. Trupul Său a fost ca pâinea – care se frânge ușor, la cea mai mică atingere. El a trăit în supunere desăvârșită față de voia Tatălui. Când frângem pâinea și mâncăm din ea, mărturisim astfel că dorim din toată inima să umblăm pe aceeași Cale de zdrobire și supunere. Este foarte grav să spunem aceste lucruri la Cina Domnului, iar apoi să trăim ca și cum nu am fi făcut nici un legământ cu Dumnezeu. Poate că nu am reușit încă să fim desăvârșiți, dar Dumnezeu așteaptă chiar și de la cel mai nou credincios să fie gata de a umbla pe calea morții eului său, trăind, astfel, nu pentru sine însuși, ci pentru Dumnezeu (2 Corinteni 5:15). Altfel, vom mânca din pâine în chip nevrednic, fără să deosebim corect trupul Domnului.

O relație de legământ în frățietate

Pâinea frântă simbolizează nu numai trupul fizic al lui Hristos, ci și Biserica, Trupul lui Hristos (1 Corinteni 10:16, 17), „*Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine*”. „*Cei ce mănâncă jertfele, sunt în împărtășire cu altarul*” (1 Corinteni 10:18). Dacă mâncăm la Masa lui Isus, atunci trebuie să împărtășim moartea Lui pe cruce (altarul) – prin moartea față de firea noastră pământească – nu numai în relația noastră cu Dumnezeu, dar și în relația cu alții care fac parte din Trupul lui Hristos.

„Și noi, deci, trebuie să ne dăm viața pentru frați” (1 Ioan 3:16). Acesta e un alt aspect al mărturiei noastre la Masa lui Isus. Intrăm în legământ, nu numai cu Isus, dar și cu ceilalți credincioși. În acest legământ, de asemenea, se poate intra numai prin moartea față de firea noastră pământească.

Așa cum în Israel cei doi care intrau într-un legământ treceau printre două jumătăți de taur junghiat (frânt), tot așa și noi, astăzi, intrăm într-un legământ unii cu ceilalți prin pâinea frântă. Acest aspect este la fel de serios ca și cel al legământului nostru cu Dumnezeu.

În *1 Samuel 18:1-8*, citim că Ionatan a făcut un legământ cu David. Vedem aici o descriere frumoasă a relației de legământ ce trebuie avută în trupul lui Hristos. Sufletul lui Ionatan era „alipit” de sufletul lui David. Cuvântul „alipit” este același cuvânt folosit și în *Neemia 4:6*, unde se referă la un zid ridicat în așa fel încât nu era nici o spărtură în el. În același fel, sufletul lui Ionatan era alipit de sufletul lui David – nu exista nici o breșă prin care să poată intra vrăjmașul. Mai mult, Cuvântul ne spune că Ionatan l-a iubit pe David „*ca pe sufletul din el*” (*versetul 1*). Aceasta e chemarea noastră ca Trup al lui Hristos – să fim alipiți împreună ca *UNUL*, ca să nu existe nici o breșă (neînțelegere, invidie, suspiciune, etc.) între noi, prin care vrăjmașul să poată intra și să aducă dezbinare.

Din întreg Israelul, Ionatan ar fi trebuit să fie persoana cea mai invidioasă pe David, deoarece David pune în pericol succesiunea lui Ionatan la tronul lui Saul, ca împărat al lui Israel. Totuși, el a biruit ispita invidiei și l-a iubit pe David ca pe sine însuși. Atitudinea lui Ionatan îi face de rușine pe mulți credincioși din Noul Testament!

Ionatan a făcut un legământ cu David; și ca semn al legământului, el și-a dat jos mantaua împărătească și a pus-o pe spatele lui David. Acest gest a semnat dorința lui Ionatan de a muri față de sine însuși, ca succesor la împărăția lui Israel și să-l facă pe David împărat. Noi, cei din Trupul lui Hristos, avem porunca de a da întâietate celorlalți. Trebuie să murim față de firea noastră pământească astfel încât să dorim ca frații noștri să fie mai înălțați decât noi. Aceasta înseamnă să intri într-o relație de legământ cu frații tăi din Trupul lui Hristos.

Este imposibil să intrăm într-un asemenea legământ fără să murim față de firea pământească în mod continuu. Toate problemele care zguduie atâtea adunări de credincioși provin din lipsa unei asemenea relații de legământ între frați. Fiecare este interesat de el însuși. Rezultatul unei asemenea atitudini este că Satan are biruință. Dar asemenea adunări nu sunt Biserica pe care o

zidește Hristos, deoarece Isus a spus că porțile Iadului nu vor putea birui Biserica zidită de El (*Matei 16:18*).

Isus își zidește Biserica sub ochii acestei lumi, astăzi. Dacă vrem să facem parte din această Biserică, și să facem parte din procesul de zidire a Bisericii, atunci trebuie să luăm la modul cel mai serios relațiile de legământ, și să căutăm din toată inima să facem ca fratele nostru să fie mai înălțat decât suntem noi înșine.

Citim mai departe că Ionatan și-a luat sabia, arcul și cingătoarea și i le-a dat lui David. Atunci când intrăm într-un legământ cu frații noștri, trebuie să renunțăm la orice armă cu care le-am putea face rău. Aceasta este însemnătatea acțiunilor lui Ionatan.

Arma cu care s-au făcut cele mai mari daune în creștinism este limba. Trebuie să fim gata să renunțăm la această armă atunci când intrăm într-o relație de legământ cu frații noștri, astfel încât niciodată să nu îi bârfim sau să îi vorbim de rău pe la spate, nici măcar din când în când.

Renunțarea la armele noastre, implică un anumit nivel de încredere în fratele nostru, ca să putem fi lipsiți de apărare în prezența lui, având siguranța că nu ne va face nici un rău. Prin acest tip de încredere se zidește frățietatea.

În *1 Samuel 19:1-7* citim despre devotamentul puternic a lui Ionatan față de David, până la punctul de a fi nevoit să se ridice împotriva tatălui său. Ionatan a stat alături de fratele său David chiar și în prezența rudelor sale de sânge. Noi trebuie să urmăm exemplul lui Ionatan. Trebuie să iubim frățietatea mai mult decât propriile noastre rudenii.

În *Amos 1:9, 10* vedem cât de grav este în ochii lui Dumnezeu să încalci un legământ de frățietate. Tirul a făcut un legământ cu Israel în vremea lui Hiram. Însă, în clipele de nevoie a poporului Israel, Tirul l-a trădat, dându-i în mâinile vrăjmașului, încălcând astfel legământul statornicit între ei. Dumnezeu i-a spus lui Amos că va judeca foarte aspru Tirul din pricina acestui sacrilegiu.

În 2 Samuel 21:1, 2 vedem un alt exemplu. Timp de trei ani a fost o mare foamete în Israel. Când David a cerut sfat de la Dumnezeu pentru a descoperi motivul secetei, Dumnezeu i-a descoperit că foametea era rezultatul încălcării legământului lui Israel cu ghideoniții, de pe vremea lui Iosua. Împăratul Saul i-a omorât pe ghideoniți, ignorând legământul sfânt. La ani buni de la moartea lui Saul, Israelul a fost judecat pentru faptele lui Saul. Dumnezeu își poate amâna judecata, dar acolo unde nu vede pocăință, judecata va veni cu siguranță. Unii se întreabă, de ce a amânat Dumnezeu foametea atâția ani. Cu siguranță că el a dat poporului Israel timp pentru a se pocăi. Când Dumnezeu a văzut, însă, că lipsește pocăința, a venit timpul să-și trimită judecata.

Pavel a spus corintenilor că dacă se vor judeca pe ei înșiși, nu vor avea parte de judecata lui Dumnezeu; dar fiindcă nu s-au judecat, mulți au fost loviți de boli și slăbiciuni și au murit înainte de vreme (1 Corinteni 11:30, 31). Toți credincioșii care sunt loviți în mod repetat de boli trebuie să meargă înaintea lui Dumnezeu și să afle dacă motivul pentru prezența bolilor nu este cumva încălcarea vreunui legământ de fraternitate – adică, dacă nu cumva după ce a luat Cina Domnului împreună cu frații și cu surorile i-a trădat, după aceea, vorbindu-i de rău și bârfindu-i. Acesta a fost cel mai grav păcat al lui Iuda Iscarioteanul – că a făcut un legământ cu Isus când a stat la Masă cu El, iar apoi l-a trădat. După cum a proorocit psalmistul, „*Chiar și acela cu care trăiam în pace, în care îmi puneam încrederea și care mânca din pâinea mea, ridică și el călcâiul împotriva mea*” (Psalmi 41:9).

Fie ca Domnul să ne facă în stare, pe fiecare dintre noi, să ne examinăm pe noi înșine și, pe viitor, să fim părtași într-un mod plin de semnificație duhovnicească la Masa Domnului. Haideți să ne pocăim din toată inima de păcatul încălcării legământului cu Domnul și cu frații și surorile noastre; și haideți să luăm aminte la glasul Duhului care a venit la noi.

Capitolul 22

Biserica și necazul cel mare

Ni se spune în *Efesenii 3:10* că în Noul Legământ, Dumnezeu dorește ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să-i cunoască înțelepciunea prin Biserică. În *Efesenii 6:12* aflăm că aceste domnii și stăpâniri sunt Satan și hoardele lui de duhuri ale răutății care își au locașul în cerul al *doilea* (unde au fost alungate de Dumnezeu din al *Treilea* Cer, unde locuiește El – *2 Corinteni 12:2*).

Știm că trebuie să fim martorii lui Dumnezeu pentru toate neamurile. Dar aici ni se spune că trebuie să fim o mărturie și pentru duhurile rele. Ce fel de mărturie este aceasta? O mărturie de înțelepciune (*Efesenii 3:10*). Este mărturisirea evlavioasă a duhurilor noastre că Dumnezeu a rânduit toate lucrurile din viața noastră după voia lui desăvârșită. Este mărturia vieților care sunt părtașe în înțelepciunea care vine de la Dumnezeu.

În cartea Iov, citim că Iov a fost un martor înaintea lui Satan, prin viața lui. Când Satan vine în prezența lui Dumnezeu, după ce a colindat Pământul, Dumnezeu îl întreabă dacă a observat neprihănirea din viața lui Iov (*Iov 1:8*). Răspunsul lui Satan a fost că Iov era temător de Dumnezeu din cauza celor trei împrejurări ocrotitoare cu care a fost înconjurat de Dumnezeu. Satan a știut că un zid protector a fost pus în jurul lui Iov, al *doilea* în jurul familiei sale, și al *treilea* în jurul bunurilor sale materiale (*versetul 10*). Mulți credincioși nu știu despre această protecție triplă pusă de Dumnezeu în jurul ucenicilor lui Isus. Cei care îndeplinesc condiția triplă a uceniei menționată în *Luca 14:26-33*, vor vedea că Dumnezeu a pus un zid de protecție în jurul fiecărui domeniu predat Lui – bunurile materiale, cei dragi și viața proprie.

Însă, citim mai departe că Dumnezeu, în mod progresiv, a făcut niște deschideri în aceste ziduri din jurul lui Iov ca Satan să

poată ataca bunurile lui Iov, familia lui și viața lui. El a făcut aceasta pentru a-i demonstra lui Satan caracterul lui Iov.

Aici vedem că Satan nu se poate atinge de un ucenic al lui Isus sau orice alt lucru din viața lui, fără ca să aibă acordul lui Dumnezeu. Acesta este un adevăr foarte important în care trebuie să ne ancorăm – în zilele care vor veni vom vedea o nevoie tot mai mare pentru acest adevăr. Biserica lui Hristos va fi chemată la suferință în zilele de pe urmă, la fel ca la început. Înainte ca să vină acea vreme, noi trebuie să ne ancorăm puternic în acest adevăr – că există un zid triplu în jurul adevăraților ucenici a lui Isus de care nimeni nu poate trece, decât atunci când Dumnezeu face deschideri în acele ziduri și îi dă voie lui Satan să intre.

Cealaltă lecție care trebuie învățată de la Iov este că apropiatii noștri și creștinii religioși ne vor critica. În cazul lui Iov, soția lui și trei lideri religioși (Elifaz, Bildad și Țofar) l-au înțeles greșit și l-au criticat; și toate acestea au fost permise de Dumnezeu. Cei apropiați vor ajunge să ne fie dușmani, iar oamenii religioși ne vor critica – căci Dumnezeu a deschis zidul de protecție și le-a permis să intre.

Iov s-a smerit și a spus „*Gol am ieșit din pântecul mamei mele, și gol mă voi întoarce în sânul pământului. Domnul a dat, și Domnul a luat, binecuvântat fie Numele Domnului!*” (Iov 1:21). El a fost un ucenic adevărat – pentru că a recunoscut că nimic din ce are nu este al lui, ci totul aparține Domnului, care are dreptul de a le da, și de a le lua. Cei care nu sunt ucenici adevărați cred că binecuvântarea înseamnă să *primești* ceva de la Dumnezeu. Ucenicii adevărați înțeleg că este la fel de mare binecuvântare – adeseori chiar mai mare – când Dumnezeu *ia* ceva *de la ei*. Prin aceasta putem vedea dacă suntem, sau nu, ucenici.

Ceea ce e trist este că Iov nu a avut puterea să ducă până la capăt această mărturisire curajoasă. După o vreme, el a început să slăbească sub presiunea încercărilor, și a început să cârtească împotriva lui Dumnezeu. Din capitolul 3 până în capitolul 31 vedem spectacolul trist al oscilării lui Iov – în unele clipe înălțat pe culmile

mărețe ale credinței, iar în alte clipe scufundat în adâncimile disperării. Aceasta e experiența oamenilor de sub Vechiul Legământ.

Însă, acum Dumnezeu ne promite ceva mai bun în Noul Legământ – după cum citim în *Evrei 11:40* (descriș mai amănunțit în *Evrei 12:1-3*) – și anume că putem pași pe urmele lui Isus care a îndurat triumfător până la capăt.

Noi umblăm astăzi pe urmele pașilor lui Isus, nu ai lui Iov – și oricare ar fi încercarea, putem avea biruință până la capăt, prin puterea harului lui Dumnezeu. Astfel, putem fi martorii lui Dumnezeu înaintea lui Satan. Nu-l putem judeca pe Iov, fiindcă el a trăit într-o perioadă când harul și Duhul Sfânt nu au fost date oamenilor, iar Noul Legământ nu era încă stabilit. Luând în considerare limitările perioadei în care a trăit, ajungem la concluzia că Iov a făcut o treabă bună – atât de bună încât Dumnezeu îl laudă de trei ori (*Iov 1:8; 2:3; 42:7*).

Noi însă, îl putem urma pe Isus – „Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre” (*Evrei 12:2*). Isus a trecut prin școala suferinței și a obținut diploma de supunere desăvârșită. Acum el este Profesor în aceeași școală, gata să învețe supunerea, pe toți cei care vor să se înscrie (*Evrei 5:8, 9*). Aici nu mai există aceeași adresare ca în Vechiul Legământ „Să nu ...”. Duhul și Mireasa spun: „Vino, înscriete la această școală”. Cine nu se înscrie la această școală, nu poate fi un ucenic adevărat – pentru că numai aici există formarea necesară pentru a fi ucenic adevărat.

Isus le-a spus ucenicilor Săi foarte clar că în lume vor avea de înfruntat încercări. Dar Isus le-a mai spus să nu se teamă, fiindcă El a biruit lumea și pe stăpânul ei; astfel că ei pot fi de asemenea biruitori alături de El (*Ioan 16:33*).

Isus are mulți *admiratori* în zilele noastre, dar puțini ucenici care să-L *urmeze*. El nu i-a chemat niciodată pe oameni să-L admire, ci numai ca să-L urmeze. Și dacă îl urmărim, nu vom mai aparține acestei lumi; dar în schimb lumea ne va urî în mod sigur. Isus a spus că lumea iubește numai ce este al ei (*Ioan 15:19*).

Un semn clar și imposibil de confundat al ucenicilor lui Isus este că lumea ne urăște. „*Dacă m-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni*” (Ioan 15:20).

Al doilea semn al ucenicilor adevărați este iubirea față de cei care îi urăsc și îi prigonesc (Matei 5:44-48). Prin aceste două semne toți cei care au urechi de auzit adevărul lui Dumnezeu, își pot examina viața, și pot cunoaște adevărul cu privire la ei înșiși.

Dacă ești popular în ochii lumii sau în ochii creștinilor religioși (care nu sunt ucenici adevărați) poți fi aproape sigur că ți-ai compromis credința. Se poate chiar să nu fii întors la Dumnezeu cu adevărat.

De ce L-a urât lumea pe Isus? Nu din cauză că Și-a plătit impozitele și a spălat picioarele oamenilor; nici măcar din cauză că a trăit o viață sfântă. Lumea L-a urât pe Isus pentru că a dat în vileag ipocrizia din viața lor. El a scos la iveală, de asemenea, tradiții și obiceiuri ne-scripturale din poporul lui Dumnezeu. Așa că cei care doreau să păstreze „tradițiile bătrânești” L-au urât. Aceasta va fi și soarta noastră, dacă purtăm învățăturile Lui. Dacă încercăm să căutăm slava oamenilor și a liderilor religioși, vom rămâne tăcuți și bine văzuți. Alegerea este a fiecăruia.

În *Apocalipsa 12* citim despre zilele de pe urmă când Satan va fi alungat din al doilea cer pe pământ pentru o perioadă de trei ani și jumătate înainte de venirea lui Isus (*versetul 9*). În acea perioadă vor trăi pe pământ oameni care vor împlini poruncile lui Isus cu curaj, vor rămâne credincioși și vor birui pe Satan (*versetul 11*). Aceștia vor fi „comando-ul” lui Dumnezeu – trupele Lui de elită, aici pe Pământ.

Va fi un privilegiu și o onoare enorm de mare să faci parte din aceste trupe – majoritatea lor își vor da viața fizică pentru Isus. *Apocalipsa 13:7* spune că Dumnezeu îi va permite Anticristului să omoare pe ucenicii lui Isus. Să nu uităm, însă, că Dumnezeu este cel care deschide zidul protector; altfel nimeni nu s-ar putea atinge de noi. Din acest motiv, nu trebuie să ne temem.

Iov a putut spune: „*dar El știe ce cale am urmat*” (Iov 23:10). Sub Noul Legământ putem spune „Dumnezeu mă conduce pe Cale” – pentru că găsim aceeași idee în *Romani 8:28*. Este de asemenea adevărat că în vremurile de pe urmă, din cauza credințioșiei lui Dumnezeu, nu vom fi trecuți prin încercări mai mari decât putem duce. În fiecare încercare, El va găsi o cale să putem birui încercarea și evita păcatul (*1 Corinteni 10:13*). Harul Său ne va fi de ajuns în orice situație (*1 Corinteni 12:9*); pentru că fără harul Său, nici unul dintre noi nu ar putea birui. Nu cei cu un caracter curajos vor avea biruință – ci aceia cu un caracter temător, dar care și-au pus încrederea în Domnul, Tăria lor.

În perioada domniei Anticristului va fi mare necaz. Însă, Isus a spus că Dumnezeu a limitat durata acelei perioade „*din pricina celor aleși*” (*Matei 24:21, 22*). Aleșii lui Dumnezeu (Biserica) se vor afla pe Pământ în acea perioadă, fiind martorii credințioși ai lui Isus. „*Îndată după acele zile de necaz*”, a spus Isus, „*se va arăta în cer semnul Fiului omului; El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui*” (*Matei 24:29-31*). Trâmbița despre care vorbește Isus în acest pasaj este aceeași cu cea despre care citim în *1 Tesaloniceni 4:16, 17*, la al cărei sunet vor învia morții, care împreună cu ucenicii vii ai lui Isus vor fi răpiți ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh.

Isus a spus foarte clar că Biserica (aleșii Lui) vor fi răpiți doar la sfârșitul acestei perioade de mare necaz (*Apocalipsa 7:14*). Apoi îl vom întâmpina pe Domnul în văzduh la a doua Sa venire, și ne vom întoarce cu El pe Pământ, pentru a domni împreună cu El pentru o perioadă de o mie de ani. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune clar cine vor fi cei care vor domni împreună cu Isus în această perioadă. Cei care „*nu se închinaseră fiarei și icoanei ei, și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână*” (*Apocalipsa 20:4*). Vedem aici că cei biruitori (Mireasa lui Hristos) vor fi pe Pământ, mărturisind pe Isus cu putere în timpul domniei Anticristului.

Necazul în perioada domniei Anticristului va veni de la oamenii pe care Anticristul îi va instiga împotriva Bisericii. Trebuie să

facem diferența între acest fel de necaz, și mânia lui Dumnezeu care cade peste cei păcătoși. Noi nu vom suferi mânia lui Dumnezeu, dar cu siguranță vom suferi mare necaz din partea oamenilor. Sub Vechiul Legământ, binecuvântările pentru poporul lui Dumnezeu erau belșug și viața ușoară. Sub Noul Legământ, ele sunt suferința și necazul.

Când Isus a înfruntat moartea, El nu a spus „Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta”, ci „*Tată, proslăvește Numele Tău!*” (Ioan 12:27, 28). Cântarea femeii preacurvară este „Tată, scapă-mă din necaz”. Cântarea Miresei este „Tată, proslăvește Numele Tău!”. „Ne bucurăm în necazurile noastre”. „În Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri” (Romani 5:3; Faptele Apostolilor 14:22).

Rugăciunea lui Isus a fost „*Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău.*” (Ioan 17:15). Isus nu a dorit ca Mireasa Lui să fie răpită, ca să scape de necaz.

În urmă cu 150 de ani, a luat naștere o nouă doctrină în creștinism (care nu a existat în zilele apostolilor) care susținea că Isus va reveni pe ascuns, și va răpi pe toți credincioșii ca să nu treacă prin perioada Necazului cel Mare. Această doctrină dă impresia că prigonirea din partea oamenilor este o pedeapsă de la Dumnezeu! Nu este deloc surprinzător faptul că această doctrină a luat naștere într-o țară din Vest, unde trecuseră secole întregi fără ca creștinii să fie persecutați. Astfel că Satan a reușit să-i ademenească pe creștini într-un confort înșelător, ca să fie nepregătiți pentru perioada necazului.

De vreme ce rugăciunile multor creștini se rezumă la „Doamne, fă-mi viața pe acest Pământ mai confortabilă”, nu este surprinzător faptul că această doctrină a fost acceptată în multe locuri din lume. Însă, cei care au luat aminte la învățăturile lui Isus înțeleg faptul că nu este nici o bucurie în scăparea de necaz și persecuție. Din contră, Isus le-a spus ucenicilor în mod repetat că vor suferi necaz și persecuție în lume.

Există unii care cred că Isus îi va răpi numai pe aceia care iubesc pe Domnul din toată inima, iar restul vor fi lăsați să-l înfrunte pe Anticrist singuri. Această gândire implică ideea că scăparea de necaz este o răsplată de la Dumnezeu pentru cei credincioși! Nici un General chibzuit nu și-ar trimite trupele de calitate a doua pe frontul de luptă, și ar ține trupele de calitate întâi acasă! Este inimaginabil ca Dumnezeu să răpească pe soldații cei mai buni într-o vreme când mărturia lor este foarte importantă.

Este clar, în Scripturi, că cei care se opun Anticristului sunt cei „care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos” (*Apocalipsa 12:17*). Aceștia nu sunt în nici un caz cei care îl iubesc pe Dumnezeu cu jumătate de inimă. Din contră, ei, biruitorii, a căror nume sunt scrise în Cartea Vieții (*Apocalipsa 13:8*). Satan nu urăște pe creștinii care-L slujesc pe Dumnezeu cu jumătate de inimă, ci pe cei care Îl slujesc din toată inima. Astăzi, Satan este mâniat pe cei care predică supunerea desăvârșită la poruncile lui Dumnezeu. Țintele lui primare sunt cei care trăiesc, cu orice preț, în supunere față de Dumnezeu și, apoi, predică învățătura supunerii desăvârșite. Din acest motiv, Pavel a cerut tuturor credincioșilor să se roage pentru el – pentru că știa că persoana lui este una dintre țintele primare ale lui Satan. La fel, și noi trebuie să ne rugăm astăzi pentru cei care predică învățătura supunerii totale față de Dumnezeu, și să cerem protecția lui Dumnezeu peste ei.

În primele trei secole, când creștinii au suferit o persecuție foarte puternică, Dumnezeu nu i-a scos din necaz. Mulți dintre ei au fost mâncați de lei, și arși pe rug. Nu a fost nici o răpire secretă în arenele romane unde erau uciși ucenicii lui Isus. Același Dumnezeu care a închis gura leilor și a luat puterea cuptorului încins din vremea lui Daniel, nu a făcut aceleași minuni pentru ucenicii adevărați ai lui Isus din primele trei secole – fiindcă aceștia erau sub Noul Legământ, care trebuiau să-L slăvească pe Dumnezeu prin foc. La fel va fi și cu ucenicii din zilele de pe urmă, înainte de venirea Domnului. Trupele de primă calitate au luptat credincioase în primele secole – până la capăt. Ei nu au cerut armate de îngeri ca să-i răpească din mijlocul luptei. Dumnezeu a privit cum Mireasa Fiului

Său a fost sfâșiată de lei, sau arsă pe rug, și a fost glorificat de mărturia lor – întrucât ei L-au urmat pe Miel până la moarte. Singura promisiune a lui Isus pentru ei a fost „Fiți credincioși până la moarte și vă voi da cununa vieții”.

Aceeași promisiune ne-o face și nouă, astăzi. Dar pentru a putea rămâne credincioși în perioada domniei Anticristului, trebuie să învățăm să fim credincioși în ispite mărunte și încercări de zi cu zi. Iată de ce este atât de important să învățăm credincioșia în viața ascunsă – atunci când suntem ispitiți în zonele nevăzute din viața noastră, în gândire, atitudini, motivații, chestiuni financiare, etc. Acestea sunt lucruri mărunte; dar numai dacă vom fi credincioși în lucrurile mărunte, vom putea fi credincioși, într-o bună zi, în lucrurile mari. Dacă suntem necredincioși în lucrurile mărunte, vom fi necredincioși Domnului și în ziua necazului. Dacă nu suntem credincioși în vremuri ușoare, cum vom putea rămâne credincioși în vreme de necaz? (*Ieremia 12:5*). Dumnezeu vrea să ne antreneze astăzi să fim trupele Lui de elită în lupta din zilele de pe urmă

Capitolul 23

Adevărul pe care îl credem

Ni se poruncește în Scripturi să fim cu luare aminte la umblarea noastră și la învățătura pe care o dăm altora, pentru că numai așa vom putea avea mântuirea asigurată pentru noi înșine și pentru cei pe care îi învățăm (*1 Timotei 4:16*).

Trăirea și doctrina noastră sunt două picioare care dau stabilitate vieții noastre creștine. Ambele picioare trebuie să fie la fel de lungi, ca în corpul uman. Vorbind la modul general, în creștinism găsim mulți creștini care pun mai mare accent pe un picior, decât pe celălalt.

Când vine vorba de doctrină, ni se poruncește să fim oameni „care împart drept Cuvântul adevărului” (*2 Timotei 2:15*). Mulți sunt neatenți în studierea Cuvântului, și devin dezechilibrați în înțelegerea doctrinei.

Adevărul lui Dumnezeu este asemenea corpului omenesc – perfect doar atunci când fiecare parte are dimensiunea corectă. Nu toate adevărurile din Scriptură sunt la fel de importante. Ca să dau un exemplu: vorbirea în limbi nu este la fel de importantă ca iubirea de semenii. Dacă o doctrină anume este accentuată mai mult decât alta, atunci adevărul proclamat este la fel de urât ca un trup cu un ochi sau o ureche mult prea mari! Orice dezechilibru în doctrină poate duce la o credință eretică. Este foarte important să tratăm adevărul lui Dumnezeu în mod clar.

Ar fi fost foarte ușor să spunem că credem în adevărul găsit în Cuvântul lui Dumnezeu (în cele 66 de cărți din care este compusă Biblia). Acesta e adevărul. Dar având în vedere faptul că Satan și oamenii au corupt și au complicat Cuvântul lui Dumnezeu, este foarte important să scoatem în evidență și să explicăm exact învățăturile Bibliei.

Cuvântul lui Dumnezeu, spre deosebire de matematică și știință, nu poate fi înțeles printr-un simplu studiu intelectual, fără a avea revelația Duhului Sfânt. Această revelație, ne spune Isus, este dată doar pruncilor (celor smeriți) nu și înțelepților mândri (*Matei 11:25*). Din acest motiv, mulți înțelepți din vremea lui Isus nu au putut înțelege învățăturile Sale. Mulți înțelepți din ziua de astăzi se află în aceeași barcă – din același motiv! În același timp, trebuie să ne folosim și mințile, pentru că ne spune Cuvântul „*la minte, fiți oameni mari*” (*1 Corinteni 14:20*). Numai mintea care este în întregime supusă Duhului Sfânt poate înțelege corect Cuvântul lui Dumnezeu.

Dumnezeu vrea ca toți copiii Lui să fie liberi în toate privințele. Dar mulți credincioși din ziua de azi sunt prinși în legături de păcate și tradiții omenesti. Un motiv al acestei stări de fapt este citirea superficială a Cuvântului!

Cu cât căutăm mai mult să înțelegem Cuvântul, cu atât mai mult ne va face liberi adevărul în toate domeniile din viața noastră (*Ioan 8:32*).

Majoritatea credincioșilor sunt foarte atenți când vine vorba de investiții financiare. Dar când vine vorba de studierea Cuvântului, ei sunt foarte neatenți. Aceasta arată că banii sunt mai de preț pentru ei decât Dumnezeu. Asemenea credincioși se vor abate cu siguranță de la înțelegerea corectă a Cuvântului.

Ni se spune clar că întreaga Scriptură ne-a fost dată ca să fim făcuți „desăvârșiți” (*2 Timotei 3:16, 17*). Putem spune că cei care nu sunt interesați de atingerea perfecțiunii creștine nu vor putea înțelege corect Cuvântul lui Dumnezeu (vezi *Ioan 7:17*).

Teama de Domnul este începutul înțelepciunii; și Dumnezeu își face descoperite tainele numai celor care se tem de El (*Psalmi 25:14*).

Adevărul cu privire la Dumnezeu

Biblia ne învață că Dumnezeu este Unul singur, dar există trei Persoane în Dumnezeu.

De vreme ce numerele aparțin lumii materiale, iar Dumnezeu este Duh, mințile noastre finite nu pot înțelege acest adevăr, la fel cum un mic pahar nu poate ține în el toată apa dintr-un ocean.

Un câine nu poate înțelege înmulțirea – cum înmulțirea a trei de unu are rezultatul unu: $1 \times 1 \times 1 = 1$. Nici noi nu putem înțelege cum Dumnezeu poate fi Trei Persoane, și în același timp un singur Dumnezeu. Un câine poate înțelege doar pe un alt câine. El nu poate înțelege pe om în totalitate. În același fel, un zeu explicat și înțeles de rațiunea umană ar fi doar un simplu om ca ceilalți. Simplul fapt că Dumnezeul din Biblie întrece rațiunea noastră este o evidență clară că acesta este adevărul.

Adevărul Trinității este clar încă de la primul verset din Biblie, unde cuvântul pentru „Dumnezeu” este plural în limba evreiască – Elohim. Observăm, de asemenea, folosirea formelor de plural „Noi” și „Al Nostru” în *Geneza 1:26*. La botezul lui Isus vedem că Tatăl (Vocea din Cer), Fiul (Isus Hristos) și Duhul Sfânt (Porumbelul) sunt toți prezenți (*Matei 3:16, 17*).

Cei care susțin că Isus Însuși este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt nu pot explica cum a putut să facă Isus voia Tatălui pe Pământ, și în același timp să nu facă voia Sa proprie (*Ioan 6:38*). Cei care cred că Dumnezeu este o singură Persoană și botează oamenii numai în Numele lui Isus, de fapt neagă faptul că Isus a venit pe Pământ ca Om.

Biblia spune că cel care are o învățătură corectă îl are pe Tatăl și pe Fiul, iar cei care neagă pe Fiul sau pe Tatăl au în ei duhul Anticristului (*2 Ioan 9; 1 Ioan 2:22*).

În botezul creștin Isus ne-a poruncit că trebuie să botezăm în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt (*Matei 28:19*), Fiul fiind identificat ca Isus Hristos (*Faptele Apostolilor 2:38*).

Adevărul cu privire la Hristos

Scriptura ne învață că Isus Hristos a existat ca Dumnezeu, și a fost egal cu Dumnezeu din veșnicii (*Ioan 1:1*), și că atunci când a

venit pe pământ ca Om, El a ales de bunăvoie să NU folosească o parte din puterile pe care le avea ca Dumnezeu. Aceasta înțelegem prin expresia „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși” (*Filipeni 2:6, 7*).

Să ne uităm la câteva exemple care dovedesc acestea:

****** Dumnezeu nu poate fi ispitit de rău (*Iacov 1:13*). Isus, însă, a fost ispitit de Satan (*Matei 4:1-10*).

****** Dumnezeu cunoaște totul. Dar Isus a spus că nu cunoaște ziua întoarcerii Sale pe Pământ (*Matei 24:36*). De asemenea, Isus a trebuit să se apropie de smochin ca să vadă că nu are roade (*Matei 21:19*). Dacă Și-ar fi folosit puterea de Dumnezeu, ar fi știut de departe că smochinul nu a rodit!

****** Înțelepciunea lui Dumnezeu este veșnică și nu se schimbă niciodată. Totuși, citim în două locuri în Scriptură că Domnul Isus a crescut în înțelepciune (*Luca 2:40, 52*).

Toate aceste versete indică faptul că Isus S-a „dezbrăcat pe Sine Însuși” de multe privilegii de Dumnezeu atunci când a venit pe Pământ.

Cu toate că Isus a renunțat la aceste privilegii și puteri, El era încă Dumnezeu. Dumnezeu nu poate să înceteze vreodată să mai fie Dumnezeu. Un împărat poate alege să locuiască într-o colibă, renunțând la drepturile de împărat; dar ar rămâne împărat în continuare. Tot așa stau lucrurile și cu Isus.

Cea mai clară dovadă a faptului că Isus a fost Dumnezeu pe pământ, o găsim în 7 locuri din Biblie, unde a acceptat închinarea celor din jur (*Matei 8:2; 9:18, 14:33; 15:25; 20:20; Marcu 5:6; Ioan 9:38*). Îngerii și oamenii temători de Dumnezeu nu acceptă închinarea oamenilor (*Faptele Apostolilor 10:25, 26; Apocalipsa 22:8, 9*); dar Isus a acceptat-o – fiindcă El este Fiul lui Dumnezeu. Tatăl i-a descoperit lui Petru faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu chiar și pe Pământ (*Matei 16:16, 17*).

Cu privire la umanitatea lui Isus, *Evrei 2:17* spune foarte clar că Isus „a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile”. El NU s-a asemănat cu copiii lui Adam, pentru că atunci ar fi avut un „om

vechi” ca și toți ceilalți oameni. „Omul vechi” este considerat sinonim cu „natura păcătoasă”.

Isus NU a avut o natură păcătoasă, fiindcă nu a avut un tată pământesc. Isus S-a născut din Duh, și a fost sfânt încă de la concepție (*Luca 1:35*).

Frații spirituali ai lui Isus sunt cei care fac voia lui Dumnezeu (*Matei 12:49, 50*) – cei născuți din Duh (*Ioan 3:5*), care s-au dezbrăcat de omul cel vechi, și s-au îmbrăcat cu omul cel nou (*Efesenii 4:22-24*). Însă noi, frații lui Isus, avem voință proprie iar Isus S-a asemănat cu noi în „toate lucrurile”. El a avut o voie proprie, de care S-a lepădat pentru a face voia Celui care L-a trimis (*Ioan 6:38*).

Când ne-am născut, ca și copii ai lui Adam, cu toții ne-am născut cu omul vechi în noi. Omul vechi poate fi asemănat cu o slugă care deschide ușa inimii și lasă să intre poftele firii (care pot fi asemănite cu o bandă de tâlhari) care stau la pândă. La nașterea din nou, omul vechi este omorât de Dumnezeu (*Romani 6:6*). Însă, avem în continuare firea pământească prin care suntem ispitiți (*Iacov 1:14, 15*). Omul vechi este acum înlocuit de omul nou, care rezistă ispitelor firii, și caută să țină închisă ușa inimii.

Isus a fost ispitit în toate lucrurile, dar a biruit (*Evrei 4:15*). Însă El nu a venit în „firea pământească” ci a venit într-o fire „asemănătoare cu firea pământească” (*Romani 8:3*). Noi am trăit mulți ani în păcat. Obiceiurile păcătoase pe care le-am adunat de-a lungul anilor de păcat, ne fac să păcătuim în mod inconștient chiar și după ce ne-am născut din nou.

De exemplu, cei care au avut un limbaj murdar în trecut, se trezesc că le iese din gură asemenea cuvinte când sunt sub presiune; pe când cei care nu au avut un limbaj murdar în trecut, nu cad în acest păcat inconștient. În mod similar, cei care au fost expuși pornografiei observă că au o problemă cu gândurile și visurile murdare, mult mai mare decât cei care nu au fost expuși pornografiei.

Isus nu a păcătuț niciodată și nu a avut niciun păcat inconștient în viața Lui. Dacă ar fi păcătuț chiar și o singură dată în

mod inconștient, El ar fi trebuit să aducă o jertfă pentru acel păcat (după cum citim în *Levitic 4:27, 28*). Prin urmare, El nu ar mai fi putut constitui o jertfă desăvârșită pentru păcatele noastre.

Doctrina Persoanei lui Isus a fost o sursă de mare controversă de-a lungul istoriei Bisericii. Unii au exagerat atât de mult faptul că Isus a fost Dumnezeu, încât nu L-au mai văzut ca un Om care a fost ispitit ca și noi. Unii au exagerat umanitatea lui Isus atât de mult, încât nu L-au mai văzut ca Dumnezeu.

Singura modalitatea de a evita aceste două erezii este să credem în întreaga descoperire a lui Dumnezeu din Scripturi, și să ne oprim acolo unde ea se oprește.

Venirea lui Isus pe Pământ sub forma de Om este un mister. Încercarea de a analiza acest adevăr dincolo de ceea ce găsim în Scripturi este nebunie. Ar fi la fel de nebunesc ca și atunci când Israelii curioși au aruncat o privire în Chivotul Legământului (un simbol al lui Hristos) – care au fost mai apoi loviți, din acest motiv, de Dumnezeu (*1 Samuel 6:19*).

Isus a spus că a venit pe Pământ ca să Se dezbrace de voia Lui personală și să facă voia Tatălui (*Ioan 6:38*). Aici vedem că Isus a avut o voință personală, omenească, care era în contradicție cu voia Tatălui (*Matei 26:39*). Fiindcă altfel nu ar fi fost nevoie să Se dezbrace de acea voință.

Isus a fost ispitit în toate lucrurile (*Evrei 4:15*); dar fiindcă mintea Lui nu a fost în acord cu nici una dintre acele ispite, El nu a păcătuit nici măcar o dată (*Iacov 1:15*). Orice ispită cu care am putea fi noi vreodată confrunțați, a fost biruită de Isus în timpul vieții Sale pământești.

Știm cu toții cât de dificil este să trăiești fără a păcătui, chiar și numai o zi! Așadar putem spune că cea mai mare minune a lui Isus a fost de a trăi fără păcat timp de 33 de ani – chiar dacă a fost ispitit ca fiecare dintre noi, în fiecare zi. El s-a împotrivit păcatului până la moarte, și a primit har de la Tatăl fiindcă a căutat harul cu lacrimi și strigăte (*Evrei 5:7; 12:3, 4*).

Ca înainte-mergător al nostru, El ne cheamă acum să ne purtăm crucea – prin dezbrăcarea de firea noastră pământească (*Luca 9:23*).

Noi cădem în păcat din cauză că nu ne împotrivim îndeajuns păcatului și din cauză că nu cerem har de la Tatăl ca să biruim. Nouă nu ni se cere astăzi să fim ca și Isus în aspectele exterioare ale vieții Lui – să fim dulgheri sau să fim celibatari, nici ale slujirii Lui – să umblăm pe apă și să înviem morții – ci în credințioșia Lui în lupta împotriva păcatului.

Duhul Sfânt ne îndeamnă să mărturisim două lucruri cu privire la Isus Hristos – mai întâi, că El este Domn, iar apoi că El a venit în trup (*1 Corinteni 12:3; 1 Ioan 4:2, 3*). Ambele mărturisiri sunt la fel de importante, dar a doua cu atât mai mult cu cât citim că semnul celor care au în ei duhul Anticristului este că nu mărturisesc venirea lui Isus în trup (*2 Ioan 7*).

Astăzi, Omul Isus Hristos (*1 Timotei 2:3*) este „cel întâi născut dintre mai mulți frați” (fratele nostru mai Mare) iar Tatăl Său este de asemenea Tatăl nostru (*Romani 8:29; Ioan 20:17; Efeseni 1:3; Evrei 2:11*). Isus nu a încetat să fie Dumnezeu când a venit pe Pământ (*Ioan 10:33*). Iar când S-a înălțat la Cer, El nu a încetat să fie Om (*1 Timotei 2:5*).

Adevărul cu privire la Mântuire

Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre „mântuire” la trei timpuri – trecut (*Efeseni 2:8*), prezent (*Filipeni 2:12*) și viitor (*Romani 13:11*) – cu alte cuvinte, justificare, sfințire și glorie.

Mântuirea are o fundație și o suprastructură. Fundația este formată din iertarea de păcate și justificare. Justificarea înseamnă mai mult decât iertarea de păcate; înseamnă că noi am fost declarați neprihăniți în ochii lui Dumnezeu, pe baza morții, învierii și înălțării lui Hristos. Aceasta nu poate fi pe baza faptelor noastre (*Efeseni 2:8, 9*), întrucât chiar și faptele noastre cele mai bune sunt ca o haină murdară în ochii lui Dumnezeu (*Isaia 64:6*). Noi suntem îmbrăcați în neprihănirea lui Hristos (*Galateni 3:27*). Pocăința și

credința sunt cele două cerințe pentru a putea fi iertați și justificați (*Faptele Apostolilor 20:21*).

Pocăința adevărată trebuie să creeze în noi fructul retrocedării – retrocedarea banilor, lucrurilor și impozitelor care aparțin altora, și obținerea iertării celor cărora le-am greșit, pe cât posibil (*Luca 19:8, 9*). Când Dumnezeu ne iartă pe noi, El ne poruncește să iertăm pe alții în același fel. Dacă nu facem aceasta, Dumnezeu își va retrage iertarea (*Matei 18:23-35*).

Pocăința și credința trebuie urmate de botezul în apă, prin care mărturisim public înaintea lui Dumnezeu, a oamenilor și a demonilor că omul vechi a fost îngropat (*Romani 6:4, 6*).

Apoi putem primi botezul cu Duhul Sfânt, prin care suntem umpluți de putere să fim mărturii vii pentru Hristos prin viața și buzele noastre (*Faptele Apostolilor 1:8*). Botezul cu Duhul Sfânt poate fi primit prin credință, de toți copiii lui Dumnezeu (*Matei 3:11; Luca 11:13*).

Este o onoare pentru fiecare ucenic să aibă mărturia Duhului că este cu adevărat un copil al lui Dumnezeu (*Romani 8:16*), și să știe cu siguranță că a primit Duhul Sfânt (*Faptele Apostolilor 19:2*).

Sfințirea este suprastructura clădirii. Sfințirea (însemnând a fi „pus deoparte” de păcat și lume) este un proces care începe cu nașterea din nou (*1 Corinteni 1:2*) și care continuă pe toată durata vieții pe pământ (*1 Tesaloniceni 5:23, 24*). Aceasta este o lucrare pe care Dumnezeu o inițiază în noi prin Duhul Sfânt, scriind legile Lui în inimile și mințile noastre; însă și noi la rândul nostru trebuie să ne facem partea, să ne ducem până la capăt mântuirea cu frică și cutremur (*Filipeni 2:12, 13*). Noi înșine trebuie să ne dezbrăcăm de faptele firii prin puterea Duhului Sfânt în noi (*Romani 8:13*). Noi înșine trebuie să ne curățim de murdăria firii și să ne desăvârșim sfințirea, în frică de Dumnezeu (*2 Corinteni 7:1*).

Ucenicul care lucrează în deplină cooperare cu Duhul Sfânt va vedea un progres foarte rapid în procesul de sfințire. Sinceritatea dorinței noastre de sfințire este pusă la încercare în clipele de ispită.

A fi sfințit înseamnă să avem porunca legii împlinită în inimile noastre – nu doar în exterior, ca și sub Vechiul Legământ (*Romani 8:4*). Acesta este aspectul accentuat de Isus în *Matei 5:17-48*.

Cerințele Legii au fost rezumate de Isus la a-L iubi pe Dumnezeu din toată inima și a ne iubi aproapele ca pe noi înșine (*Matei 22:36-40*). Dumnezeu vrea să scrie pe inimile noastre această lege a dragostei, pentru că aceasta este Natura Lui (*Evrei 8:10; 2 Petru 1:4*). Manifestarea exterioară a acestei legi va fi o viață de biruință asupra păcatului conștient, și supunere totală la poruncile lui Isus (*Ioan 14:15*).

Este imposibil să intrăm în această viață de biruință fără să fi împlinit mai întâi cerințele ucenice, pe care le-a stabilit Isus (*Luca 14:26-33*). Cerințele de bază sunt să-i dăm lui Hristos locul de cinste în viața noastră mai presus de orice membru al familiei, și să fim detașați de toate bunurile materiale.

Aceasta este Poarta Strâmtă prin care trebuie să intrăm, mai întâi. Apoi urmează Calea Îngustă a sfințirii. Cei care nu aleargă după sfințire nu îl vor vedea niciodată pe Domnul (*Evrei 12:14*).

Chiar dacă este posibil să fim desăvârșiți în conștiința noastră în prezent (*Evrei 7:19; 9:9, 14*), nu este posibil să fim complet desăvârșiți până când nu vom primi trupurile noi de slavă, la întoarcerea lui Hristos (*1 Ioan 3:2*). Numai atunci vom putea fi ASEMENEA lui Isus. Însă pentru moment, trebuie să TRĂIM cum a trăit Isus (*1 Ioan 2:6*).

Atâta timp cât avem acest trup coruptibil, păcatul inconștient va apărea mereu, oricât de sfinți am fi (*1 Ioan 1:8*). Însă putem fi desăvârșiți în conștiință (*Faptele Apostolilor 24:16*), și liberi de păcatul conștient (*1 Ioan 2:1a*), chiar acum, dacă ne luptăm din toată inima (*1 Corinteni 4:4*).

Așadar așteptăm a doua venire a lui Hristos, și slava Lui – partea finală a mântuirii noastre, pe care o vom primi atunci când El ne va face desăvârșiți pe deplin (*Romani 8:23; Filipeni 3:21*).

Adevărul cu privire la biserică

Biserica este Trupul lui Hristos. Ea are un singur Cap – Hristos; și are un singur sediu – al Treilea Cer. În Trupul lui Hristos, fiecare membru are o funcție (*Efesenii 4:16*). Deși unele membre au o funcție mai importantă sau mai ușor de văzut decât altele, fiecare membru are o contribuție valoroasă.

Hristos a rânduit în Biserica Lui apostoli, prooroci, evangheliști, păstori și învățători, care să zidească trupul Său (*Efesenii 4:11*). Acestea sunt slujiri, nu titluri. Apostolii sunt cei chemați și trimiși de Dumnezeu să întemeieze biserici locale. Ei au cel dintâi loc în Biserică (*1 Corinteni 12:28*) și slujesc ca prezbiteri peste prezbiterii bisericilor din câmpul lor de lucru (*2 Corinteni 10:13*). Proorocii sunt aceia care descoperă și slujesc nevoilor ascunse ale copiilor lui Dumnezeu. Evangheliștii sunt aceia care au darul de a-i aduce pe cei păcătoși la Hristos. Ei au datoria de a-i aduce pe toți noii convertiți în biserica locală, pentru ca ei să poată fi ucenicizați și integrați în Trupul lui Hristos. (Aici eșuează majoritatea evangheliștilor din zilele noastre). Păstorii sunt aceia care se îngrijesc și călăuzesc oile tinere. Învățătorii sunt aceia care pot explica Scriptura și doctrinele ei. Aceste cinci daruri sunt pentru biserica globală; dintre ele, doar păstorii aparțin unei anumite biserici locale. Ceilalți patru pot proveni din alte părți ale lumii.

Conducerea bisericii locale trebuie să fie în mâinile prezbiterilor. Noul Testament ne învață clar acest fapt (*Tit 1:5; Faptele Apostolilor 14:23*). „Prezbiteri”, fiind la plural, implică ideea că trebuie să fie minim doi în fiecare biserică. Pluralitatea prezbiterilor este necesară pentru a echilibra conducerea bisericii locale, și pentru a avea o izbândă mai mare împotriva activităților lui Satan, prin puterea prezenței lui Hristos (*Matei 18:18-20*).

Conducerea bisericii de către o singură persoană este contradictorie învățăturii Noului Testament. Se poate ca unul dintre ei, mai înțelept în Cuvânt, să fie „mesagerul bisericii” (*Apocalipsa 2:1*).

Isus le-a interzis apostolilor Săi să își dea titluri (*Matei 23:7-12*). Este împotriva Cuvântului lui Dumnezeu să fi numit Învățător, Părinte, Pastor, Reverend, sau Lider. Fiecare din biserică, fie el mic sau mare, trebuie să fie un frate și un slujitor.

În întâlnirile bisericii trebuie să fie îngăduite cuvintele de proorocie ale apostolilor (*1 Corinteni 14:26-40*), dacă întâlnirea este una de învățare (*Faptele Apostolilor 20:9, 11*), de rugăciune (*Faptele Apostolilor 12:5, 12*), sau de evanghelizare (*Faptele Apostolilor 2:14-40*). Darul prorociei trebuie să fie râvnit cu adevărat de toți cei care vor să-l folosească în adunare (*1 Corinteni 14:1, 39*). Darul vorbirii în limbi, dat mai întâi pentru zidirea personală (*1 Corinteni 14:4, 18, 19*) poate fi de asemenea folosit în adunările bisericii, dar trebuie întotdeauna urmat de tălmăcire (*1 Corinteni 14:27*). Tălmăcirea vorbirii în limbi poate fi sub forma unei descoperiri, unei proorocii, unei învățături sau a unei rugăciuni către Dumnezeu (*1 Corinteni 14:2-6*). Toate darurile menționate în *1 Corinteni 12:8-10, 28* și *Romani 12:6-8* sunt necesare pentru zidirea trupului lui Hristos. O biserică ce desconsideră sau ignoră darurile Duhului Sfânt nu le va primi niciodată.

Femeile au voie să se roage și să proorocească în adunare cu capul acoperit, dar nu au voie să învețe pe alții sau să se ridice mai presus de bărbați (*1 Corinteni 11:5; 1 Timotei 2:12*).

De asemenea biserica are responsabilitatea de a predica vestea cea bună prin toate căile posibile, tuturor celor din jur, cu scopul de a face ucenici din toate neamurile, în Numele lui Hristos (*Marcu 16:15; Matei 28:19*). Evanghelizarea fără ucenicizare, însă, este un obstacol în calea mărturisirii lui Hristos pe acest Pământ. Fiecare biserică locală trebuie să proclame moartea lui Isus prin „frângerea pâinii” (*1 Corinteni 11:22-34*). Frecvența acestui act este un aspect pe care Dumnezeu îl lasă la alegerea bisericilor. Dar el nu trebuie lăsat niciodată să degenereze într-un ritual gol.

Cu privire la bani, Cuvântul lui Dumnezeu spune clar că este greșit să primim bani de la necredincioși pentru lucrarea lui Dumnezeu (*3 Ioan 7*). Colecta nu trebuie făcută în întâlnirile unde

sunt oaspeți necredincioși. Jertfele de bani ale credincioșilor trebuie să fie de bunăvoie și în secret (*2 Corinteni 9:7*). De asemenea este greșit să trimitem rapoarte ale progresului lucrării cu scopul de a obține bani.

Biserica poate fi statornică numai atunci când îi călăuzește pe ucenici la supunere prin credință – supunere față de toate poruncile lui Isus, în mod deosebit cele din *Matei 5-7*. Chiar și cele mai mici porunci din Noul Testament trebuie proclamate și împlinite cu râvnă. Oricine face lucrul acesta va fi mare în ochii lui Dumnezeu (*Matei 5:19*).

Există multe aspecte care nu sunt menționate în Noul Testament. În aceste lucruri nu trebuie să fim dogmatici, ci să dăm libertate fiecărui ucenic să decidă în dreptul său, dar „*fiecare să fie deplin încredințat în inima lui*” (*Romani 14:5*).

Este foarte ușor să-i iubim pe cei care au aceleași puncte de vedere ca și noi. În schimb, dragostea noastră este pusă la încercare prin atitudinea pe care o avem față de cei care văd altfel lucrurile. Dumnezeu nu a intenționat ca toți copiii Lui să aibă același punct de vedere cu privire la fiecare amănunt. Slava lui Dumnezeu trebuie văzută prin unitate în mijlocul diversității. Uniformitatea este un concept creat de om care duce la moarte spirituală. Dumnezeu nu dorește uniformitate, ci unitate.

În ultimul rând, trebuie să nu uităm că cel mai clar semn al adevăratului ucenic al lui Isus este dragostea unii pentru alții (*Ioan 13:35*). Așadar, biserica trebuie să fie una, așa cum Tatăl și Fiul sunt una (*1 Ioan 17:21*). Toate aceste aspecte reprezintă adevărul pe care trebuie să fim întemeiați.

„*Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi*” (*Ioan 8:32*).

Capitolul 24

Crăciunul și Paștele – creștine sau păgâne?

Oamenii sunt asemănați cu oile. Iar oile au tendința să urmeze mulțimea, fără să pună întrebări. Isus însă, ne-a învățat să cercetăm totul în lumina Cuvântului Său. Fariseii au înălțat tradițiile omenești. Isus a înălțat Cuvântul lui Dumnezeu. Omul trebuie să trăiască prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu (*Matei 4:4*). Lupta în care Isus era mereu angrenat cu fariseii a fost bazată pe disputa dintre Cuvântul lui Dumnezeu și tradițiile oamenilor. În biserică suntem angrenați în aceeași luptă. Cuvântul lui Dumnezeu este singura lumină pe care o avem pe Pământ. Iar când Dumnezeu a creat lumina pentru prima dată, el a separat-o îndată de întuneric. Întunericul reprezintă păcatul și tradițiile omenești. Noi suntem chemați să separăm acestea două de Cuvântul lui Dumnezeu, ca să nu fie nici o confuzie în biserică.

Crăciunul

Crăciunul este celebrat de mulți ca ziua de naștere a lui Isus Hristos. Comercianții din toate religiile așteaptă cu nerăbdare Crăciunul, pentru că este o perioadă benefică pentru afacerile lor. Crăciunul a devenit o sărbătoare comercială, nu spirituală. Se cheltuiesc o mulțime de bani pe felicitări de Crăciun și pe cadouri. Vânzările de alcool cresc semnificativ în perioada Crăciunului. Poliția rutieră din lumea întreagă este în alertă în această perioadă, din cauza numărului foarte ridicat de accidente. Mai mulți oameni ajung în lad din cauza acestor accidente, în preajma Crăciunului, decât în orice altă perioadă a anului. Este oare cu adevărat sărbătoarea nașterii Fiului lui Dumnezeu, sau a altui "Isus"?

Să privim în Cuvântul lui Dumnezeu, mai întâi de toate. Biblia ne spune că în câmpiile din Iudea se aflau păstorii cu oile lor în noaptea în care Isus s-a născut în Betleem. Păstorii din Palestina nu

își lăsau noaptea oile în câmp deschis din Octombrie până în Februarie – din cauza vremii reci și ploioase. De aici deducem că adevăratul Isus s-a născut între Martie și Septembrie. Înseamnă că ziua de 25 Decembrie trebuie să fie data de naștere a unui alt "Isus", care este o amăgire de la Satan!

Chiar dacă am ști cu exactitate data nașterii lui Isus, rămâne întrebarea dacă Dumnezeu a intenționat ca Biserica să sărbătorească această zi de naștere. Maria a știut cu siguranță care a fost data de naștere a lui Isus. Ea a fost împreună cu ucenicii pentru o perioadă destul de lungă, după Ziua Cinzecimii. Totuși, nu este menționată nicăieri data nașterii lui Isus. Ce învățăm de aici? Că Dumnezeu a ascuns în mod deliberat data nașterii lui Isus, fiindcă nu a vrut ca Biserica să o sărbătorească.

În Biblie găsim mulți împărați care și-au sărbătorit ziua de naștere în mod public – de exemplu, Faraon (*Geneza 40:20*) și Irod (*Marcu 6:21*). Dumnezeu nu a vrut ca Isus să fie în aceeași categorie.

O înțelegere corectă a diferenței dintre Vechiul Legământ și Noul Legământ, ne va ajuta să înțelegem mai bine de ce Dumnezeu nu dorește ca poporul Său să sărbătorească zile sfinte speciale. Sub Vechiul Legământ, Israel primise porunca să sărbătorească anumite zile prin zile sfinte speciale. Însă, aceasta a fost numai o umbră. Acum, că avem pe Hristos, voia lui Dumnezeu este ca în viețile noastre fiecare zi să fie la fel de sfinte. Chiar și Sabatul săptămânal a fost scos din Noul Legământ. Din acest motiv nu vedem nici o sărbătoare sfântă menționată în Noul Testament (*Coloseni 2:16, 17*).

Atunci cum au intrat Crăciunul și Paștele în creștinism? Răspunsul este: în același fel cum au intrat și botezul pruncilor, slujbele preoților, și o grămadă de astfel de tradiții omenești – prin lucrarea subtilă a lui Satan.

Când împăratul Constantin a decretat creștinismul ca religie a statului Roman în secolul 4, mulțimi de oameni au devenit creștini „cu numele”, fără nici o schimbare în inimile lor. Însă ei nu au vrut să renunțe la cele două sărbători mari anuale – amândouă având legătură cu închinarea la soare. Una a fost ziua de naștere a zeului-

soare pe 25 Decembrie, când soarele care coborâse în emisfera Sudică își începea călătoria de întoarcere (solstițiul de iarnă). Cealaltă a fost festivalul primăverii în Martie / Aprilie, când ei sărbătoreau moartea iernii și nașterea verii călduroase adusă de zeul-soare. Ei au schimbat numele zeului-soare în Isus, și au continuat să sărbătorească cele două festivaluri, acum ca sărbători creștine, și le-au denumit Crăciun și Paște.

Enciclopedia Britanică (o autoritate în istoria seculară) spune următoarele lucruri despre originea Crăciunului:

„Data de 25 Decembrie era sărbătoarea Mitraică a soarelui neînvins. Obiceiurile de Crăciun sunt o evoluție din vremuri dinainte de perioada creștină – un amalgam de practici păgâne, sezoniere, naționale și religioase, împreună cu legende și tradiții. Anul și data exactă a nașterii lui Hristos nu a fost descoperită niciodată, dar când mai marii bisericii au ales în anul 440 A.D. o dată pentru a sărbători acest eveniment, s-a întâmplat (?) să fie aleasă data solstițiului de iarnă care era bine cunoscut de oameni, și în acea vreme cea mai importantă sărbătoare. Pe măsură ce creștinismul s-a răspândit în țări păgâne, multe practici ale solstițiului de iarnă au fost amestecate cu practicile creștine” - (ediția 1953, Vol 5., paginile 642A, 643) – tradus din limba engleză.

Aceste obiceiuri păgâne își au originea în religia babiloniană începută de Nimrod (*Geneza 10:8-10*). După moartea lui Nimrod, soția lui, Semiramis, a avut un copil nelegitim despre care ea a pretins că este reîncarnarea lui Nimrod. Astfel a început închinarea la mamă și copil, pe care Romano Catolicii au preluat-o după multe secole, folosindu-i pe „Maria și Isus”.

Ziua de naștere a acestui copil-zeu era sărbătorită de babilonieni pe data de 25 Decembrie. Semiramis era împărăteasa cerurilor (*Ieremia 44:19*), cunoscută sub numele de Diana sau Artemis în Efes (*Faptele Apostolilor 19:28*).

Semiramis a susținut că un copac peren (evergreen) s-a înălțat într-o noapte dintr-un ciot de copac mort. Acest copac a simbolizat reîncarnarea lui Nimrod, care a adus cu el daruri din cer.

Astfel a început tradiția bradului de crăciun, și atârănarea luminilor și darurilor pe el.

„Așa vorbește Domnul: <<Nu vă luați după felul de viață al neamurilor. Căci obiceiurile popoarelor sunt deșerte. Taie un lemn din pădure, mâna meșterului îl lucrează cu secul, îl împodobește cu argint și aur, și ei îl țin în cuie și ciocane, ca să nu se clatine.>>” (*Ieremia 10:2-4*).

Paștele

Cuvântul Paște (în limba engleză Easter) provine din unul dintre titlurile reginei cerurilor, „Astartea” (vezi *1 Împărați 11:5*) – unul dintre idoli la care se închina Solomon. Au existat diferite forme ale aceluiași nume în țări diferite.

Enciclopedia Britanică spune:

„Cuvântul din limba engleză „Easter” (paște) corespunde cuvântului german „Oster”, și ambele au rădăcinile în triburile Teutonice din Europa Centrală. Când a ajuns la Teutoni, creștinismul a încorporat în sărbătorirea acestui mare ospăț Creștin mai multe ritualuri păgâne, care au acompaniat observarea „festivalului primăverii”. Faptul că „festivalul” învierii se ținea primăvara, fiindcă sărbătorea triumful vieții peste moarte, a făcut foarte ușoară asocierea cu acest eveniment a celui mai mare festival al Teutonilor, ținut în onoarea morții iernii, a nașterii unui nou an și a reapariției soarelui. Eostre (sau Astartea), zeița primăverii, a dat numele acestei sfinte sărbători creștine. Ideea oului ca un simbol al fertilității și vieții își are începuturile în vremea Egiptenilor și Perșilor antici care aveau obiceiul de a colora și mânca ouă în timpul sărbătorii festivalului primăverii. Această idee antică, a semnificației oului ca simbol al vieții, a devenit sursa ideii oului ca semn al învierii. Conform legendei bătrânești, soarele care răsare în dimineața de Paște dansează pe cer; încă o idee care își are originea în festivalul păgân al primăverii, unde spectatorii dansau în onoarea soarelui... bisericile Protestante au preluat acest obicei de a ține servicii în

dimineata de Paști” - (ediția 1959, Vol 7, paginile 859, 860) – tradus din limba engleză.

Babilonienii credeau că un ou mare a căzut din cer în râul Eufrat și din el a ieșit Astartea. Astfel a început folosirea oului în legătură cu închinarea la soare din timpul festivalului primăverii. Creștinii din secolul 4 au preluat această tradiție, și până în ziua de astăzi Paștele se sărbătorește cu ouă, despre care se spune că simbolizează ieșirea lui Isus din mormânt, asemănătoare ieșirii puiului din ou!!!

Turte de pâine erau aduse de către păgâni ca ofrande înaintea împărătesei cerurilor, cu multe secole înainte de Hristos (*Ieremia 7:18*). La creștini, acestea au devenit pâinea împletită care se servește în Vinerea Mare!

Când frângem pâinea, mărturisim nu numai moartea lui Hristos, ci și moartea noastră împreună cu El. Sentimentalismul din Paște distrage atenția oamenilor de la nevoia de a-L urma pe Isus și o îndreaptă asupra unor ritualuri goale.

Cuvântul lui Dumnezeu sau tradiția oamenilor?

În spatele sărbătorilor de Crăciun și de Paște stă principiul periculos al urmăririi tradițiilor omenești, chiar dacă nu au nici un temei în Cuvântul lui Dumnezeu. Atât de puternică este această putere a tradițiilor încât mulți creștini care cred Scriptura cu privire la alte domenii, găsesc foarte greu să renunțe la sărbătorirea Crăciunului și Paștelor.

Este uimitor că mulți creștini nu vor să accepte ceea ce și scriitorii seculari (autorii Enciclopediei Britanice) au înțeles foarte clar – că Paștele și Crăciunul sunt, de fapt, sărbători păgâne. Poți să i te adresezi unui măgar cu numele de leu, însă el tot măgar rămâne. Schimbarea numelor nu a transformat aceste ritualuri în festivaluri creștine!

Din ceea ce am văzut reiese foarte clar faptul că creștinii sărbătoresc la Crăciun ziua de naștere a unui alt „Isus” – Nimrod din Babilon. Iar la Paște, ei de fapt sărbătoresc învierea unui alt „Isus” –

zeul-soare care aduce vara în emisfera nordică! În spatele lui Nimrod și a zeului soare se ascunde de fapt Satan, care primește toată închinarea (*Exodul 32:4, 5*). Să luăm aminte la aceste lucruri toți cei care sărbătorim Crăciunul și Paștele!

După cum am spus la început, Isus a fost angrenat într-o luptă continuă cu Fariseii, exact cu privire la această problemă – tradițiile omenești în competiție cu Cuvântul lui Dumnezeu. El a avut parte de mai multă împotrivire din pricina opoziției față de aceste tradiții goale „bătrânești”, decât din pricina predicării împotriva păcatului. La fel se va întâmpla și în cazul nostru, dacă vom fi la fel de credincioși cum a fost Isus.

Chemarea Bisericii din ziua de astăzi este să demaște orice sărbătoare babiloniană pe care a strecurat-o Satan în creștinism, și să refuze tot (oricât de nevinovat ar părea) ce nu este întemeiat pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Unii vor folosi *Romani 14:5, 6* care pomenește pe cei care socotesc o zi mai presus decât alta. Aici se vorbește clar despre Sabat, la care unii evrei întorși la Dumnezeu nu aveau înțelepciunea să renunțe. Pavel îi îndeamnă pe cei care aveau lumina Noului Legământ, să aibă răbdare cu acei frați evrei mai slabi. Dar același îndemn nu poate fi aplicat celebrării Crăciunului sau Paștelor de către creștinii din zilele noastre!

Singur, Cuvântul lui Dumnezeu ne este călăuză, nu exemplul oamenilor care, chiar dacă sunt credincioși, ei nu urmează Cuvântul lui Dumnezeu. „*Dimpotrivă, Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși*” (*Romani 3:4*). Credincioșii din Berea au cercetat Scripturile ca să verifice chiar și învățăturile lui Pavel, iar Duhul Sfânt îi lauda pentru aceasta (*Faptele Apostolilor 17:11*). Exemplul lor trebuie să-l urmărim și noi.

David a fost un om după inima lui Dumnezeu. Totuși, timp de patruzeci de ani, el le-a dat voie israeliților să se închine la șarpele de aramă făcut de Moise, fără să își dea seama că acest lucru nu era plăcut înaintea lui Dumnezeu. El nu a avut înțelepciune nici măcar când a fost vorba de chestiuni evidente de idolatrie.

Împăratul Osea, a fost cel care a primit înțelepciune de la Dumnezeu ca să scoată la lumină și să distrugă această tradiție idolatră (2 *Împărați* 18:1-4). Trebuie să rămânem credincioși Cuvântului, și să împlinim fiecare învățătură fără să adăugăm sau să tăiem nimic.

Spiritualitatea adevărată înseamnă să trăim asemenea lui Isus în toate aspectele vieții. Aceasta înseamnă în mod principal să ne purtăm crucea și să ne supunem Cuvântului lui Dumnezeu în viața de zi cu zi, prin puterea Duhului Sfânt. De asemenea, înseamnă să renunțăm la orice tradiție omenească care nu se găsește în Noul Testament. Dumnezeu ne cheamă să avem o mărturie pură în toate aspectele – o biserică liberă nu doar de păcat, ci și de obiceiuri babiloniene.

Capitolul 25

Planul desăvârșit al lui Dumnezeu pentru cei care au căzut

Există mulți frați și surori care simt că, din cauza faptului că au păcătuit și s-au îndepărtat de Dumnezeu într-o anumită perioadă a vieții lor din trecut, ei nu mai pot împlini acum planul desăvârșit al lui Dumnezeu pentru viața lor.

Haideți să ne uităm la ceea ce au de spus Scripturile în această privință, și să nu ne sprijinim pe priceperea noastră sau pe propriul nostru simț rațional.

În primul rând, observați cum începe Biblia:

La început, Dumnezeu a creat Cerurile și Pământul (*Geneza 1:1*). Când le-a creat Dumnezeu, Cerurile și Pământul trebuie să fi fost perfecte pentru că nimic imperfect sau incomplet nu poate veni vreodată din mâna Lui.

Însă, câțiva dintre îngerii creați de El au decăzut, și acest episod ne este descris în *Isaia 14:11-15* și în *Ezechiel 28:13-18*. Acesta a fost momentul când Pământul a ajuns în starea descrisă în *Geneza 1:2*: „pustiu, gol și întunecos”.

Restul *capitolului 1* din *Geneza*, descrie cum Dumnezeu a prelucrat acest material pustiu, gol și întunecos, și a făcut din el ceva așa de frumos, încât El Însuși l-a declarat a fi „foarte bun” (*Geneza 1:13*). Citim în *Geneza 1:2-3* că Duhul lui Dumnezeu se mișca deasupra Pământului și Dumnezeu rostea Cuvântul Lui; și acestea au produs marea schimbare.

Ce mesaj actual ne este comunică aceste versete?

Faptul că indiferent cât de mult am căzut sau cât de rău am încurcat lucrurile în viața noastră Dumnezeu, prin Duhul și Cuvântul Lui, poate scoate încă ceva glorios din viața noastră.

Dumnezeu, când a creat Cerurile și Pământul avuse un plan desăvârșit pentru ele, dar acest plan a trebuit dat la o parte datorită decăderii lui Lucifer. Dumnezeu, însă, a refăcut Cerurile și Pământul producând totuși, din haos, ceva „foarte bun”.

Acum fiți atenți la ce s-a întâmplat mai departe.

Dumnezeu i-a făcut pe Adam și pe Eva și a început totul din nou. Dumnezeu trebuie să fi avut un plan desăvârșit și pentru ei, plan care în mod evident nu includea păcătuirea lor prin neascultarea de porunca de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și a răului. Dar ei, totuși, au mâncat din fructul oprit și au zădărnicit planul inițial al lui Dumnezeu pentru ei, oricare ar fi fost acela.

Logica ne-ar sugera că ei nu mai puteau împlini vreodată planul desăvârșit al lui Dumnezeu. Totuși, vedem că atunci când Dumnezeu a venit să-i întâlnească în grădină, El nu le-a spus că de acum înainte vor trăi restul vieții lor în cel mai bun plan secundar care a mai rămas posibil. Nu! El le promite în *Geneza 3:15* că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. Aceasta a fost o promisiune a jertfei lui Hristos pentru păcatele lumii și a biruinței asupra lui Satan la Calvar.

Acum, luați aminte la acest fapt și vedeți dacă puteți raționa lucrurile.

Știm că încă din veșnicie, jertfa lui Hristos a făcut parte din planul desăvârșit al lui Dumnezeu, căci în *Apocalipsa 13:8* (traducerea directă din original) este menționat „Mielul care a fost junghiat de la întemeierea lumii”. Mai știm, de asemenea, că Hristos a murit numai din cauză că Adam și Eva au păcătuț și au căzut din prezența lui Dumnezeu. Deci, în mod logic, noi am putea spune că planul desăvârșit al lui Dumnezeu de a-L trimite pe Hristos ca să moară pentru păcatele lumii a fost împlinit *nu în ciuda* căderii lui Adam, ci **din cauza** căderii lui Adam! Noi nu am fi cunoscut iubirea lui Dumnezeu arătată la crucea de la Calvar dacă nu ar fi fost păcatul lui Adam.

Aceste lucruri sunt greu de înțeles, motiv pentru care Biblia spune: „nu te bizui pe înțelepciunea ta” (*Proverbe 3:5*).

Dacă Dumnezeu ar fi lucrat după logica matematică, atunci ar fi trebuit să spunem că venirea lui Hristos pe Pământ a fost planul secundar cel mai bun al lui Dumnezeu. Însă ar fi blasfemiator să spunem așa ceva. Venirea lui Hristos a făcut parte din planul desăvârșit al lui Dumnezeu pentru omenire. Dumnezeu nu face nicio greșală. Însă, din moment ce Dumnezeu este atotputernic și veșnic, cunoscând sfârșitul încă de la început, și deoarece, motivat fiind de iubire, plănuiește mereu în mod tainic în favoarea noastră, raționamentele omenești dau greș atunci când încearcă să explice raportarea Lui față de noi.

Căile lui Dumnezeu nu sunt căile noastre și gândurile Lui nu sunt gândurile noastre. Diferența dintre ele este așa de mare ca distanța de la cer la pământ (*Isaia 55:8-9*). Așa că e bine pentru noi ca atunci când încercăm să înțelegem căile lui Dumnezeu să punem deoparte raționamentele noastre ingenioase și logica omenească.

Care este, deci, mesajul pe care încearcă Dumnezeu să ni-l transmită încă din primele pagini ale Bibliei? Tocmai faptul că El poate să ridice un om care a căzut și să facă ceva glorios din el; El încă poate să-l facă pe omul acela în stare să împlinească planul desăvârșit al lui Dumnezeu pentru viața lui.

Acesta e mesajul lui Dumnezeu pentru om și nu avem voie să-l uităm niciodată: Dumnezeu poate lua un om care a eșuat în mod repetat și încă poate să-l facă să împlinească planul Lui desăvârșit; nu planul secundar cel mai bun care i-a mai rămas lui Dumnezeu, ci planul Lui cel mai bun.

Aceasta deoarece chiar căderea poate face parte din planul desăvârșit al lui Dumnezeu în scopul de a-l învăța, pe cel căzut, câteva lecții de neuitat. Logica omenească nu poate pătrunde acest aspect deoarece noi îl cunoaștem atât de puțin pe Dumnezeu.

Dumnezeu poate folosi numai bărbați zdrobiți și femei zdrobite și un mod de a ne zdrobi este prin eșecuri repetate. Eșecul

a făcut parte din pregătirea apostolului Petru ca lider. Domnul a folosit eșecul lui Petru pentru a-l zdrobi.

Una din problemele majore pe care le are Dumnezeu cu noi este să ne binecuvânteze *în așa fel încât binecuvântarea să nu ne umfle de mândrie*. A obține biruință asupra unui acces de mânie și apoi a deveni încrezut datorită acestei victorii, înseamnă a cădea într-o prăpastie incomparabil mai adâncă decât cea în care ai fost înainte! Dumnezeu trebuie să ne țină smeriți în biruințe.

Adevărata biruință asupra păcatului este însoțită întotdeauna de cea mai adâncă umilință. Tocmai aici, eșecurile repetate au un rol important în distrugerea încrederii în noi înșine; astfel devenim convinși că biruința asupra păcatului nu e posibilă separat de harul lui Dumnezeu, care a făcut posibilă acea biruință. După aceea, când vom obține biruința, niciodată nu ne vom mai putea mândri cu ea.

Mai mult, dacă noi înșine eșuăm în mod repetat, nu vom putea niciodată disprețui pe alții care cad. Din contră, vom putea simți împreună cu cei care cad deoarece am ajuns să cunoaștem slăbiciunea firii noastre pământești prin nenumăratele noastre căderi. Vom putea fi „îngăduitori cu cei neștiutori și rătăciți fiindcă și noi suntem cuprinși de slăbiciune” (*Evrei 5:2*).

Auzind un astfel de mesaj, omul care reduce totul la logica omenească ar putea spune atunci: „Hai să păcătuim cât mai mult ca să putem obține acel beneficiu”! Însă pasajul din *Romani 3:7-8* răspunde unui astfel de om: „Tu spui: <<necinstea mea aduce slavă lui Dumnezeu prin faptul că scoate în relief integritatea caracterului Său>> Dacă mergi mai departe pe această linie de gândire ajungi la ideea: <<cu cât suntem mai răi, cu atât starea noastră e mai plăcută lui Dumnezeu>>! Însă cei ce spun astfel de lucruri sunt osândiți, pe bună dreptate, la chinurile veșnice ale iadului” (*Romani 3:7-8 trad.LB*).

Nu, noi nu predicăm că ar trebui să păcătuim ca să poată rezulta binele din el. Nici nu spunem că putem profita de harul lui Dumnezeu pentru a ne avantaja firea pământească și că putem

rămâne, deliberat și sfidător, în neascultare față de Dumnezeu și, cu toate acestea, să evităm recoltarea a ceea ce am semănat prin aceste atitudini. Nu, nicidecum!

Însă afirmăm că logica omenească nu poate pătrunde harul lui Dumnezeu manifestat față de omul căzut. Nimic nu e imposibil pentru Dumnezeu, nici chiar aducerea noastră în voia Lui desăvârșită după ce am căzut îngrozitor și repetat. Numai necredința noastră Îl poate împiedica.

Dacă spui: „Dar eu am încurcat rău lucrurile, de atât de multe ori! Sunt într-o stare în care Îi este imposibil lui Dumnezeu să mă mai aducă în planul Lui desăvârșit”, atunci fi foarte atent la ceea ce afirmi, căci va fi „imposibil pentru Dumnezeu” numai *pentru că TU nu poți crede în ceea ce poate face El pentru tine*. Însă Isus a spus că, atunci când e vorba să facă ceva pentru noi, nimic nu-l este imposibil lui Dumnezeu, cu condiția, însă, ca noi să credem.

„*Facă-vi-se după credința voastră!*” este regula lui Dumnezeu în toate situațiile (Matei 9:29). Vom obține acele lucruri pentru care vom avea credință. Dacă credem că e imposibil ca Dumnezeu să facă ceva anume pentru noi atunci acea binecuvântare nu va fi împlinită în viața noastră.

Pe de altă parte, la Scaunul de Judecată al lui Hristos vei descoperi că alt credincios, care a încurcat *mai rău* lucrurile în viața lui decât tine, a împlinit, totuși, planul desăvârșit al lui Dumnezeu pentru viața lui – *numai pentru că a crezut* că Dumnezeu poate să adune cioburile vieții lui și să facă ceva foarte bun din ele.

Ce mare îți va fi regretul în ziua aceea când vei descoperi că *nu căderile tale* (oricât de numeroase ar fi fost ele) au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru viața ta, *ci necredința ta!*

Pilda fiului risipitor, în care fiul cel tânăr a irosit atâția ani, ne arată că Dumnezeu dă tot ce are mai bun chiar celor căzuți. În favoarea unuia care îl dezamăgise amarnic, tatăl a spus: „*aduceți repede haina cea mai bună*”. Acesta e mesajul Evangheliei: un nou început; nu numai o dată, ci, din nou și din nou, pentru că

Dumnezeu nicidecum nu renunță la cineva care mai poate fi recuperat.

Pilda „gospodarului care a ieșit dis-de-dimineată să-și tocmească lucrători la vie” (*Matei 20:1-16*) ne dă aceeași învățătură. Oamenii care au fost angajați la ceasul al unsprezecelea, au fost aceia care au fost răsplătiți primii. Cu alte cuvinte, cei care și-au irosit viața în proporție de 90% (corespunzător raportului 11/12), nefăcând nimic pentru valoarea veșnică, pot încă să facă ceva superb pentru Dumnezeu în restul de 10% din viața lor. Aceasta e o încurajare enorm de mare pentru toți cei ce au căzut.

„Motivul pentru care S-a arătat Fiul lui Dumnezeu a fost pentru a strica [desființa] lucrările făcute de diavolul” (*1 Ioan 3:8* Biblia Amplificată).

Acest verset înseamnă, de fapt, că „Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să desfacă toate încurcăturile și înnodările făcute de Diavolul” în viețile noastre. Gândiți-vă la următoarea imagine: am putea spune că atunci când ne-am născut, Dumnezeu ne-a dat fiecăruia dintre noi un ghem înfășurat perfect. Pe măsură ce trăiam viața de zi cu zi, am început să desfășurăm acest ghem, spiră de spiră, și am început să încurcăm ațele, făcând din ce în ce mai multe noduri (adică să păcătuim). Azi, după mulți ani de desfășurări și încurcări, am ajuns la disperare văzând miile de înnodări pe care le-am făcut. Isus, însă, a venit să „desfacă toate încurcăturile și înnodările făcute de diavol”! Așa că, există speranță chiar și pentru cei ce au încurcat cel mai rău ițele din viața lor. Domnul poate să desfacă toate nodurile și să dea din nou în mâinile tale un ghem perfect rotund. Acesta e mesajul evangheliei: Poți avea un nou început.

Însă dacă spui: „Asta-i imposibil!”. Ei bine, ți se va face după credința *ta!* Va fi imposibil, dar numai *în cazul tău*. Am auzit Însă, pe cineva, care trăise o viață mai coruptă decât a ta, spunând ceva diferit, de genul: „Da, eu cred că Dumnezeu va face lucrarea aceea în mine”; *lui* i se va face, de asemenea, după credința lui. În viața *lui*, planul desăvârșit al lui Dumnezeu va fi împlinit.

În pasajul din *Ieremia 18:1-6*, Dumnezeu i-a vorbit lui Ieremia printr-o ilustrație practică. L-a trimis pe Ieremia în casa olarului, unde acesta tocmai încerca să facă un vas de lut. Dar vasul „pe care-l făcea n-a izbutit, cum se întâmplă cu lutul în mâna olarului”. Ce a făcut olarul? „Atunci el a făcut un alt vas, cum i-a plăcut lui să-l facă”.

Atunci a urmat aplicația (*versetul 6*): întrebarea lui Dumnezeu a fost: „Nu pot Eu să fac cu voi ca olarul acesta, casă a lui ?”. (Completează numele tău în locul liniilor punctate și aceasta ar putea fi, întrebarea lui Dumnezeu pentru tine).

Dacă există în viața ta o mâhnire sfântă pentru toate căderile tale, atunci chiar „*de vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lână*”, așa cum a promis Dumnezeu sub Vechiul Legământ (*Isaia 1:18*); dar în Noul Legământ El a promis chiar mai mult: „*Pentru că le voi ierta nelegiuirile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor*” (*Evrei 8:12*).

Oricare ar fi greșelile grosolane pe care le-ai comis sau eșecurile pe le-ai avut, tu poți avea un nou început cu Dumnezeu; și chiar dacă ai făcut o mie de începuturi noi în trecut și ai ajuns să cazi, tu încă poți face astăzi al 1001-lea nou început. Dumnezeu încă mai poate scoate ceva glorios din viața ta. Cât timp mai este viață, mai este speranță.

Așadar, niciodată să nu eșuezi în a te încrede în Dumnezeu. El nu poate face multe din lucrările Lui pline de putere pentru mulți din copiii Lui, *nu* pentru că au eșuat în raport cu Dumnezeu cândva, în trecut, ci pentru că nu se *încred* în El acum, în prezent.

Haideți ca „întăriți prin credința noastră să dăm slavă lui Dumnezeu” (*Romani 4:20*) și să ne punem încrederea în El pentru zilele care vor urma și în legătură cu situațiile pe care până acum le consideram imposibile.

Toți oamenii, tineri sau vârstnici, pot avea nădejde, indiferent cât de mult au căzut în trecut; trebuie doar să își

recunoască eșecurile, să vină cu umilință și să se încreadă în Dumnezeu.

Noi toți putem învăța din eșecurile noastre și înainta înspre împlinirea planului desăvârșit al lui Dumnezeu pentru viața noastră.

Iar în veacurile viitoare, Dumnezeu ne va putea folosi ca exemple pentru a arăta altora ceea ce a putut El face din aceia ale căror vieți au fost complet eșuate.

În acea zi, El va arăta ceea ce a putut face în noi prin *„nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus” (Efeseni 2:7).*

* * * * *

Cel care are urechi pentru auzirea mesajului acestei cărți, să audă.

Amin.

Titlul cărți în limba engleză: ***New Wine in New Wineskins***,
postată pe pagina de WEB: ***www.cfcindia.com***

Traducerea din limba engleză: *Nicolae Tulici; Vlad Sabău*

Corectarea ortografică: *Dorin Pop*

Tehnoredactare computerizată: *Adrian Rus*

*Drept de autor – **Zac Poonen** (1977)*

16 DaCosta Square,

Bangalore – 560084, India.

www.cfcindia.com

*Această carte este sub incidența dreptului de autor pentru
a preveni abuzurile. Este interzisă retipărirea sau
traducerea acestei cărți fără permisiunea scrisă a autorului.*

Pentru mai multe informații sau comenzi

la ediția în limba română,

vă rugăm să contactați:

SC ALFA SOFTWARE SA Zalău

450098 - Zalău, Str. Simion Bărnuțiu, Nr. 1, Bl A27, Parter

Telefon/Fax: +40-260-662.112, 612.777, 610.375

E-mail: mail@harulzalau.ro, comanda.carti@harulzalau.ro

Web: *www.harulzalau.ro*

Cărțile publicate în limba engleză de către Zac Poonen se pot consulta pe pagina de web: ***www.cfcindia.com***, iar pe pagina: ***www.harulzalau.ro***, cele care au fost traduse în limba română, respectiv:

- **Principiile slujirii**
- **Secretele biruinței**
- **Frumusețe în loc de cenușă**
- **Scopul eșecului**
- **Trăind cum a trăit ISUS**
- **Vin nou în burdufuri noi**

Sunt în curs de apariție:

- **Predici ocazionale – vol. 1**